MEREDITH ROSELLI

Limpede precum cristalul

ALCRIS

Capitolul 1

Sara Frazer încetă o clipă să scotocească biroul lui Adrian Saville, pentru a-și repeta încă o dată că ceea ce făcea era ilegal și periculos. De acord, nu era fără pată, cum se străduiau să facă remarca anumiți membrii ai familiei, dar de acolo până la a cădea atât de jos!

Preocupată, neliniștită, puțin speriată chiar și teribil de suspicioasă față de străinul al cărui cabinet de lucru îl inventaria, Sara își dădu acum seama că poate mersese prea departe. Dar era o ocazie bună! Sosind în fața cabinei lui Saville, mai înainte cu douăzeci de minute, nu descoperise oare că ușa nu era încuiată? De altfel, tânăra femeie nu avea intenția să fure, căuta mai cu seamă răspunsuri la unele întrebări pe care și le punea.

Sara închise sertarul cu un gest iritat și examină încăperea în care se afla. Ce ordine! Locul era liniștit, puțin sobru, foarte masculin și Sara nu se putea împiedica să se întrebe dacă reflecta caracterul proprietarului. Dacă așa stăteau lucrurile și dacă Saville o surprindea, putea să aibă mari necazuri.

O fereastră mare dând spre apele întunecate și reci ale lui Puget Saund, lumina slab biroul. Apusul cuprinsese ușor insula Baindrige. În depărtare, zări luminile orașului Seattle. Nu îndrăzni să aprindă o lampă, de teamă să nu fie văzută de vreun vecin. Casa era izolată în mijlocul pinilor, dar putea foarte bine trece cineva pe drum. În acest sfârșit de vară, ziua era mai lungă și ar fi avut timp să termine ceea ce începuse, înaintea nopții.

În clipa în care se îndrepta spre bibliotecă, văzu mărul. Stupefiată, Sara întinse mâna și-l luă. În acea secundă, fu obligată să recunoască faptul că poate greșise să-l bănuiască pe Adrian Saville. Avea un măr identic și cu siguranță persoana care i-l oferise ei i-l dăduse pe acesta lui Saville.

Sara ridică obiectul spre lumină și-l examină. Desigur, nu era un fruct, ci un măr șlefuit din cristal. Tija și frunza luceau plăcut. Aur. Generosul donator nu se zgârcise. Bulele mici, prinse în blocul de cristal, trimiteau lumina în toate sensurile, dând celui care privea obiectul dorința de a-l observa de foarte aproape.

Un frumos prespapier. Și faptul de a-l vedea tronând pe masa de lucru a lui Adrian Saville punea situația într-o lumină nouă. Sara rămase nemișcată, întrebându-se ce va face acum.

– Nu-mi oferiți o bucată?

Cel care pusese întrebarea cu o voce profundă se afla în ușă, în spatele ei.

Sara era gata să scape mărul din cristal și se întoarse dintr-o săritură. Un bărbat o privea, enigmatic, rezemat de tocul ușii. Tânăra femeie trebui să facă un efort teribil pentru a-și păstra sângele-rece. De ce se vârâse oare într-un asemenea necaz? Căuta o scuză prezenței sale în birou, dar nici vorbă să găsească.

– Îmi pare rău, bâigui Sara, conștientă de tremurul care-i agita mâinile. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Vreau să spun, nu era... Ușa nu era încuiată și... Știu bine că n-ar fi trebuit să intru, dar nu doream să aștept în mașină și...

Se întrerupse brusc, frapată de o idee subită.

– Sunteți chiar Adrian Saville, nu-i așa?

Niște ochi pe care lumina scăzută a zilei îi făcea incolori o măsurau pe îndelete. Sara fu sigură că străinul reușise într-o clipă să-și întipărească în memorie până și cel mai mic amănunt.

– Dacă nu sunt Adrian Saville, situația va deveni rapid și mai complicată, remarcă acesta încet.

Sara strânse prespapierul în mâini.

– Asta ar însemna că la domnul Saville există doi intruși în loc de unul. Da, asta ar complica teribil lucrurile. Dar nu cred că aceasta este situația. Sunteți Adrian Saville.

Bărbatul își încrucișă brațele pe piept.

– Oare ce vă dă această certitudine?

– Pentru început, sunteți mult prea relaxat.

Indiferent ce credea el, nu dădea impresia că voia să-i facă rău. Sarei încetase să-i fie teamă, dar era și mai stânjenită.

– Vă pot explica perfect prezența mea la dumneavoastră, domnule Saville.

– Sunt nerăbdător să vă aud explicațiile.

Tânăra femeie roși și așeză delicat mărul pe masă, fericită să-și poată întoarce ochii de la acea privire ciudat de transparentă.

– Așadar, admiteți că sunteți Adrian Saville.

– De ce nu? Aceasta este casa mea și mai bine să-mi folosesc numele.

– Eu sunt Sara Frazer, nepoata lui Lowell Kincair și am un prespapier identic cu acesta, exclamă ea cu vocea prefăcut calmă.

Bărbatul rămase tăcut, mulțumindu-se s-o observe și nervozitatea Sarei spori.

– Am venit să vă văd pentru că nu reușesc să-l găsesc pe unchiul Lowell. Am trecut pe la el, în munte, am luat feribotul până la insulă, unde am ajuns după-amiază târziu. Ușa nu era încuiată cu cheia, și am intrat pentru a vă aștepta.

– Și pentru a trece timpul, mi-ați scotocit biroul.

– Deloc. Se întâmplă să fi zărit prespapierul. Este la fel ca al meu. Unchiul Lowell mi l-a dat acum patru luni. Presupun că el vi l-a oferit pe acesta.

– Hm!

– Al meu se găsește de asemenea pe birou.

– Oare ce căutai, Sara?

N-o credea, era evident. Nu-i mai rămânea decât o soluție, să spună adevărul. Imediat după ce luă această hotărâre, Sara se simți mai calmă. Așezându-se pe colțul biroului, îi susținu privirea fără să clipească.

– Căutam ceva.

Adrian dădu din cap ca și când era ocupația cea mai firească din lume.

– Ce?

Sara ridică din umeri.

– Necazul este că nici eu nu știu. Un indiciu care să-mi permită să-mi găsesc unchiul.

Adrian continua s-o observe în tăcere, iar tânăra femeie reuși să reziste dorinței de a o rupe. Pe viitor va fi la fel de laconică, își promise.

– Ce te face să crezi că eu știu unde se află?

– Unchiul Lowell mi-a spus într-o zi că dacă i se va întâmpla un necaz cât de mic, va trebui să te anunț imediat. Mi-a dat adresa dumitale acum câteva luni, exact înainte de a-mi oferi mărul.

– Și crezi că i s-a întâmplat ceva lui Lowell?

– Nu știu, admise Sara împotriva voinței sale. Știu doar că nu este la el, în munte.

– Poate călătorește. Se aștepta la vizita dumitale?

Sara înghiți în sec.

– Nu. Telefonul era branșat pe robot și nu l-am putut anunța.

– De ce această îngrijorare? insistă Adrian cu o voce liniștită.

– Îl cunoști bine pe unchiul meu?

– Cred că da.

– Vecina sa mi-a spus că a plecat la vânătoare!

Informația îl lăsă de gheață.

– Ai cinat, Sara?

– Dar nu înțelegi? exclamă aceasta văzându-l întorcându-se și traversând holul. A spus că era plecat la vânătoare!

– Iar Lowell Kincaid detestă vânătoarea. Da, înțeleg.

Sara îl urmă în bucătărie, îl văzu deschizând frigiderul și examinându-i conținutul cu un aer circumspect.

– Asta din cauza fostei sale meserii, îi explică. Înainte de a ieși la pensie, a fost în mijlocul unei lumi pline de violență și...

– Cu siguranță, vrei să spui că lucra pentru guvern. Știu care erau ocupațiile unchiului dumitale, Sara.

Luă o bucată de brânză din frigider, o puse pe masă, apoi deschise o cutie cu biscuiți.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai cinat?

Adrian începu să taie brânza în lamele fine.

– Nu, n-am avut timp.

– Nici eu. Brânză și biscuiți, însoțiți de cruditățI, îți convin?

– Ascultă, Adrian... domnule Saville... nu-mi este foame. Doresc doar să știu dacă ești în măsură să-mi spui unde se află unchiul. Pentru asta am venit.

– Și de asemenea pentru a-mi scotoci biroul, îi aminti aceasta. Îmi pare rău că nu-ți pot oferi decât o gustare fugală, dar nu sunt un foarte bun bucătar.

– Referitor la unchiul Lowell...

– Este niște vin în dulap. De ce nu deschizi o sticlă în timp ce pregătesc legumele?

– Dar nu vreau vin!

– Eu, da. Pentru mine este o zi mare.

– De ce?

– Tocmai mi-am vândut primul roman.

– Adevărat?

– Hm!

Oare nu putea spune da, ca toată lumea?

– Este fantastic! Știi că ești primul scriitor pe care-l cunosc?

– Alege vinul care-ți place.

Când bărbatul acesta avea o idee în cap... Ascultătoare, puse ochii pe un Pinot Noir.

– Probabil ești nebun de bucurie, nu?

Adrian reflectă o clipă înainte de a răspunde.

– Oricum, am fost ușurat să-l vând.

– Ușurat? Dar este minunat! Ce om ciudat ești!

– Este mai ușor să te entuziasmezi când nu ești singur. De fapt, am serbat deja evenimentul ofenrindu-mi o bere la taverna locală. Acolo mă aflam când ai venit.

Sara îi întinse un pahar.

– Felicitări! Păcat că nu-i poți anunța vestea unchiului Lowell.

Sunt sigură că ar fi foarte fericit pentru dumneata.

Adrian o privi o clipă cu atenție, pe deasupra paharului.

– Da, cred că ar fi fost destul de mulțumit.

– Știa că scriai o carte?

– Da.

– Probabil sunteți foarte buni prieteni.

– Hm!

– Nu poți spune da sau nu, pur și simplu?

– Îmi pare rău... Da.

– Pentru că vorbim despre unchiul Lowell... Nu ți se pare ciudat că le-a spus vecinilor că merge la vânătoare?

– Ești sigură că asta a spus? Că merge la vânătoare?

O precedă în salon și așeză paharul pe care îl ținea în mână pe o masă joasă, în fața canapelei, apoi se apropie de șemineu și aruncă acolo câteva lemne.

– Este foarte exact ce mi-a spus femeia care are cabana vecină cu a sa. Cuvânt cu cuvânt.

Adrian nu răspunse și continuă să aranjeze focul cu gesturi precise. Era îmbrăcat în niște blugi vechi, cu o cămașă sport și încălțat în teniși. Un bărbat subțire, dar solid, musculos. Cât despre ochi, erau cenușii-albaștri.

Deși îl întâlnise în împrejurări ciudate și jenante pentru ea, Sara hotărî să-i acorde încredere. Era prieten al unchiului, cunoscut pentru alegerea cu prudență a relațiilor. Lowell Kincaid lucrase prea mult timp într-o lume în care trebuia să nu te încrezi în întregime. Dacă îl aprecia pe Adrian Saville, era pentru că acesta merita să se încreadă în el. Unchiul știuse întotdeauna să judece oamenii, viața depinzându-i deseori de discernământul său. Faptul că supraviețuise, că putuse ajunge cu bine la pensie, dovedea că nu se înșelase niciodată asupra celor care-l înconjurau.

Adrian scăpără un chibrit și flăcările izbucniră în vatră. Rămase o clipă chircit în fața focului pentru a se asigura că se aprinsese bine și Sara îl putu observa pe îndelete.

Nu era chiar un tânăr frumos, dar din profilul sever se degaja o anumită forță primitivă. Iată un bărbat care probabil nu zâmbea

ușor. Sara hotărî că avea între treizeci și cinci și patruzeci de ani, probabil mai aproape de patruzeci. Se rezemă de spătarul canapelei și bău o înghițitură de vin. Da, probabil te puteai bizui pe Adrian Saville în cazul unor lovituri dure. Își dorea totuși să se arate mai interesat de unchiul său. Dar un om care tocmai își vânduse prima carte trebuia să aibă altceva în cap.

– Cum se numește? îl întrebă.

Adrian se ridică și se apropie de canapea.

– Cartea? "Fantoma".

Luă un biscuit, o bucată de brânză și le înghiți dintr-o îmbucătură.

– Este un roman de groază?

Adrian scutură încet din cap, cu ochii ațintiți asupra focului.

– Nu, mai degrabă un roman sumbru.

– Ah, o poveste despre agenți secreți, spionaj și comploturi! Scrii sub numele dumitale?

– Semnez Adrian Saville.

– Perfect, asta îmi va permite să-l găsesc mai ușor. Îți voi da un exemplar să-l semnezi când va apărea. Sunt sigură că și unchiul Lowell va avea unul.

– Lowell a citit manuscrisul. Datorită... experienței sale, mi-a putut da sfaturi care au făcut "Fantoma" mai autentică.

– Zău?

– Hm! M-a ajutat foarte mult. Îți faci griji pentru el, nu-i așa?

Sara rezistă dorinței de a răspunde printr-un "Hm" energic.

– Da. Unchiul nu vânează. Nici măcar nu pescuiește. De ce oare le-o fi spus vecinilor că pleacă să vâneze și o fi dispărut imediat în peisaj?

– Nu știu nimic despre asta. Dar fii sigură că unchiul dumitale este capabil să-și poarte de grijă.

– Are aproape șaptezeci de ani, Adrian. Și este mult timp de când nu mai lucrează pentru Corporație.

Ceea ce ar fi putut trece ca o licărire de amuzament străbătu o clipă privirea lui Adrian.

– Corporație? Vorbești ca și când faci parte din ea. Lowell folosea acest gen de cuvinte.

– Acesta era modul în care își numea munca. A trebuit să-i împrumut expresia.

– Oare și puțin din iscusința sa?

Sara deveni stacojie.

– Dacă aș fi avut priceperea lui, nu m-ai fi surprins astfel. Cum ai reușit să te apropii de casă fără să te aud? Aleea este cu pietriș și mașina dumitale...

– Este în garaj, în spatele casei. M-am întors de la tavernă pe jos.

– Oh!

Înciudată, Sara începu să ronțăie fără convingere un morcov.

– Dacă vrei să mergi pe urmele unchiului, să începi prin a da atenție acestui gen de mici amănunte, o sfătui Adrian.

– Cu toate că îmi admir enorm unchiul și sunt în căutarea unei slujbe, n-am intenția să mă lansez în informații. Ce viață îngrozitoare! Să nu poți avea niciodată încredere... Pe deasupra, urăsc violența. Îmi ajunge pe deplin cea descrisă în romanele polițiste.

– Dacă asta este într-adevăr situația să-ți pierzi obiceiul de a scotoci casele altora. Știi oare că te-ai fi putu afla în fața unui furios, înarmat cu o pușcă? Ai avut noroc să dai peste un tip prietenos ca mine.

– Trebuie să recunosc că ai luat lucrurile cu cel mai mare calm.

– Nu păreai foarte periculoasă. În plus, îndată ce mi-ai spus că aveai un prespapier la fel cu al meu, am știut cine erai. Când Lowell mi l-a dat, mi-a adus la cunoștință că mai cumpărase unul pentru dumneata.

– Eu nu știam că există două. Când l-am zărit pe al dumitale, am hotărât că era ridicol să te bănuiesc, dar era puțin cam târziu. Spune-mi, Adrian, chiar nu știi unde se află unchiul?

– Nu. Dar încă o dată, cred că este perfect în stare să aibă grijă de el. După părerea mea, a hotărât să dispară un timp pentru a face nu prea știu ce.

– În acest caz, nu riscă nimic, nu-i așa?

– Nu știu. Vreau doar să spun că probabil are motivele lui să dispară.

– Nu-mi place asta, bombăni Sara.

– Așa mi s-a părut și mie. Dacă nu erai îngrijorată, nu ți-ai fi dat osteneala să vii până aici. Așadar, Lowell ți-a spus să vii să mă vezi dacă te gândești că i s-a întâmplat ceva?

– Mi-a spus că ai fi interesat. Cel puțin asta am crezut că înțeleg. Cum nu are prea mulți prieteni, am crezut că dumneata îi ești.

– Dar nu erai sigură și ai hotărât să cauți puțin prin sertarele mele, pentru a fi sigură. Ești mereu la fel de impulsivă?

– Am făcut asta mai degrabă din prudență. Anumite relații ale unchiului nu sunt foarte recomandabile.

– Ai întâlnit multe dintre acestea?

– Nu, dar unchiul Lowell mi-a vorbit despre anumite astfel de personaje. Schimba numele oamenilor și ale locurilor pentru a-și proteja sursele, dar îi plăcea enorm să-mi povestească aventurile sale. Sunt convinsă că ți-a dat probabil nenumărate amănunte care să-ți permită să-ți îmbogățești romanul.

– Ni s-a întâmplat într-adevăr să bem câteva beri și să flecărim, admise Adrian.

– Îl vedeai deseori?

Bărbatul făcu un ușor semn din mână.

– Nu locuiește foarte departe. Dar dumneata?

Sara schiță un zâmbet ușor.

– Nu atât de des cât mi-ar fi plăcut. Unchiul Lowell este considerat oarecum oaia râioasă a familiei. Eu, desigur, l-am considerat mereu fascinant. Era unchiul care avea o carieră misterioasă, care sosea când te așteptai mai puțin. Restul familiei credea că avea o influență proastă asupra mea. În acea perioadă, eram însăși imaginea unui tânăr cadru dinamic.

Începu să râdă.

– Cunoști reușita californiană? Eram membră pe viață a unui club sportiv, mă îmbrăcam la cei mai mari croitori, aveam un apartament al cărui decor corespundea canoanelor arhitecturii moderne de interior, mă hrăneam cum era elegant s-o faci. Îți pot spune chiar cu exactitate când a trecut moda pastelor, în favoarea bucătăriei creole.

– Nu, mulțumesc. Îmi plac prea mult macaroanele cu brânză.

– Dar în California, în mediile la modă, macaroanele cu brânză nu erau considerate adevărate paste! Tinerele cadre dinamice mănâncă tăieței cu calmar și fettucini Alfredo. De câte ori m-a sfătuit unchiul Lowell să las baltă genul ăsta de viață! Dacă i-ai fi văzut mutra când îmi întâlnea prietenii! Spunea întotdeauna că nici unul nu ar fi fost de folos în caz de belea. În zadar îi explicam că nu intenționam să-mi asum într-o zi obligația de a mă bate, nu-și ieșea din ale lui, mulțumindu-se să dea din cap și să-mi spună să vin să-l văd când voi fi devenit rezonabilă.

– Și devenind astfel, ai trecut să-l vezi.

Sara se agita pe canapea și își întoarse privirea spre șemineu.

– Cam așa. Am demisionat săptămâna trecută. Cred că trec printr-o criză existențială și...

– Nu ești puțin cam tânără pentru asta?

– Nu lua tonul ăsta protector cu mine! Tocmai am împlinit treizeci de ani. Se întâmplă că am cunoscut deja mai multe astfel de crize, știu despre ce vorbesc. Îmi voi schimba din nou viața.

– Crezi că ai într-adevăr nevoie de schimbare? o întrebă Adrian mergând să pună un buștean pe foc.

– Oh, da, sunt sigură de asta.

Părea hotărâtă. Adrian remarcase deja aceeași siguranță liniștită în vocea lui Lowell.

Sara Frazer nu corespundea întru totul cu ceea ce se așteptase, deși părea că avea puțin din voința de fier a lui Lowell. O contemplă pe tânăra femeie ghemuită pe canapea. "Când un bărbat așteaptă aproape un an pentru a întâlni o femeie, este normal să aibă niște idei preconcepute", își spuse.

Evident, Lowell îi vorbise despre Sara, dar în termeni foarte vagi și nu-și putuse forma o părere. Așa îi convenea lui Lowell, să se arate neclar. Probabil în scopul de a stimula imaginația.

Adrian nu se așteptase ca Sara să fie de o frumusețe extraordinară și nu se înșelase. La prima vedere, totul părea banal la ea. Totuși, când totalizai ochii căprui, părul lung șaten deschis și silueta suplă, obțineai un rezultat surprinzător. În acea clipă, femeia devenea teribil de atrăgătoare.

Mai mult decât aspectul fizic, inteligența și entuziasmul Sarei erau cele care o făceau fascinantă. Când aflase că-și vânduse cartea, bucuria pe care o arătase se dovedise reală. Și totuși, îi era complet străin. Caracterul vesel, impulsivitatea, emotivitatea din privirea brun-verde erau cele ce o schimbau, care intrigau încă de la început.

Spera la venirea sa de luni de zile, dar fusese totuși foarte surprins să o găsească acolo, să se simtă irezistibil atras de ea. Când îl va revedea pe Lowell, cu siguranță va zâmbi și-i va atrage atenția că-i prevăzuse de mult timp reacția.

Mulțumit de concluziile la care ajunsese, Adrian își îndreptă din nou atenția asupra Sarei. Plăcându-i să aibă situația în mână, își dădea seama că tânăra femeie îi putea perturba grav viața. Din fericire, începuse s-o înțeleagă. Mai mult, acum se simțea în stare să-și analizeze și să-și accepte propriile reacții față de tânăra femeie. Lowell Kincaid va fi mulțumit de el, se gândi.

– E târziu, murmură Sara, ronțăind ultimul biscuit. Voi pleca. Dacă nu știi într-adevăr unde se află unchiul Lowell, n-are rost să întârzii.

– Unde îți petreci noaptea?

Adrian se prăbuși pe canapea, conștient de dezamăgirea care-l cuprindea. Sara tocmai sosise și nu-i părea drept să plece imediat. Nu astfel trebuia să se desfășoare lucrurile. Era limpede că Lowell nu-i adusese la cunoștință nepoatei intențiile sale, nici ceea ce trebuia să se petreacă atunci când ea și Adrian se vor întâlni.

Se întrebă dacă trebuia să o informeze asupra planurilor unchiului său în legătură cu ea. Oare cum ar primi vestea? Va fi furioasă? Va crede că este o imensă glumă? Femeile erau complicate... În pofida celor patruzeci de ani, își dădea seama că știa foarte puțin despre ele. Era mai bine să nu vorbească în seara asta despre planurile lui Lowell. Pe de altă parte, dacă nu spunea nimic, Sara putea pleca și nu voia asta.

– Există un motel în apropiere de Winslow. Nu este decât la un kilometru de aici. Voi petrece noaptea acolo și voi porni din nou la drum mâine.

Adrian se încruntă.

– Spre California?

Sara scutură energic din cap.

– Nu înainte de a ști ce s-a întâmplat cu unchiul Lowell. Sunt îngrijorată, Adrian, chiar dacă dumneata nu ești.

Acesta se jucă o clipă cu paharul gol.

– N-ai nici un motiv să fii.

– Poate. Cu siguranță, imaginația îmi joacă feste. Întotdeauna oamenii m-au acuzat că am prea multă. Dar există atâtea mistere în viața unchiului Lowell... Și știu că, în timp, a avut de-a face cu oameni extrem de periculoși. Există unul, mai ales, despre care mi-a vorbit deseori...

Tăcu brusc, profund neliniștită.

– Și ce crezi că poți face pentru a-l găsi? o încurajă bărbatul.

Sara se gândi o clipă înainte de a răspunde.

– Cred că dimineață va trebui să mă întorc la el, pentru a căuta indicii. Poate a lăsat vreun bilet pe ambarcațiunea sa... Ușa era încuiată de două ori, dar...

– Ultima dată când ai binevoit să te joci de-a Mata Hari, ai fost prinsă.

Sara izbucni în râs.

– Dacă cel care mă surprinde în casă este unchiul Lowell, nu risc mare lucru. Ce ușurare să fii prinsă de el! Asta ar însemna că nu mai există nici un mister.

– Totuși, n-ai să te duci...

– De ce nu? Poate voi găsi un răspuns la întrebările pe care mi le pun.

– Cred că ar fi mai degrabă o pierdere de timp.

Sara îi adresă o ușoară grimasă.

– Acum, am timp de pierdut. După cum ți-am explicat, sunt fără slujbă.

– Oare n-ai putea să folosești tot acest timp liber în mod mai productiv? o întrebă puțin prea tăios.

– De exemplu, să caut un post? Imaginează-ți că într-adevăr asta intenționam să fac, dar nu înainte de a-l găsi pe unchiul Lowell.

– Întotdeauna ești la fel de impulsivă și de încăpățânată?

– Doar din ziua în care am împlinit treizeci de ani!

Adrian nu se putu stăpâni să zâmbească și remarcă imediat că Sara părea uimită. Oare era așa ciudat să-l vadă zâmbind?

– Dacă ai într-adevăr intenția să pătrunzi prin efracție la unchiul dumitale, aș face bine să te însoțesc.

Sara îl privi o clipă, stupefiată.

– De ce? Nu există nici un motiv pentru ca...

– Te înșeli. Știu mai multe, toate unele mai bune decât altele. De altfel, dacă nu m-aș mișca din loc, Lowell ar fi în stare să-mi atârne scalpul în salonul său.

– Nu cred că unchiul Lowell...

– Ești atât de îngrijorată, încât iată-te gata să răscolești două case de sus până jos. Lowell nu va înțelege de ce nu-ți iau îngrijorarea în serios. Se va aștepta de asemenea să mă asigur că nu ai necazuri. Și dacă te vede vreun vecin strecurându-te în casă și cheamă poliția? Ce le vei spune? Lui Lowell îi plac situațiile clare. Așa că voi merge cu dumneata.

– Nu văd de ce ar dori unchiul Lowell să mă aperi de eventuale necazuri, declară Sara cu fermitate.

Adrian trebui să facă un efort pentru a răspunde cu voce calmă, totuși, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Nu vezi? Este simplu... Lowell are niște planuri cu dumneata, Sara. Cred că ai sosit puțin mai devreme decât a prevăzut. Nu te aștepta decât peste două luni, dar cred că asta nu schimbă nimic.

Sara se găsi brusc în aceeași stare de spirit în care o surprinsese, puțin mai devreme seara. Îngrozitor de stingherită. Adrian observă asta și se blestemă. De ce oare trebuia să vorbească? Dar fusese îndemnat de o ciudată dorință primitivă de a-i aduce la cunoștință că nu era atât de liberă cum credea.

– Ce planuri? îl întrebă, suspicioasă.

Spusese prea mult. Ce i se întâmplase oare? Straniu. De obicei știa să fie mai discret. Dar acum, dacă mersese atât de departe... De altfel, cum să dea înapoi? Nu-i mai rămânea decât să ia un ton degajat.

– Unchiul dumitale nu ți-a spus că hotărâse să mi te dea mie? Ești recompensa mea, Sara. Un cadou pentru a-mi mulțumi că am terminat "Fantoma" și m-am eliberat de niște lucruri care îmi încercau viața.

Capitolul 2

– Unchiul Lowell a avut întotdeauna cel mai ciudat simț al umorului. Dacă îi ești realmente un prieten apropiat, cred că ți-ai dat seama de asta de mult timp. Am spus mereu că ar fi trebuit să fie caricaturist. Modul de a-și imagina ceea ce este nostim i-ar fi putut aduce în acest caz succesul pe care-l merită.

... Întinsă pe patul din camera de la motel, Sara examina cu atenție răspunsul pe care i-l dăduse lui Adrian Saville și hotărî că ieșise foarte bine din această situație penibilă. Dacă nu și-ar fi cunoscut atât de bine unchiul, Sara l-ar fi luat cu ușurință pe Adrian drept nebun. Lowell Kincaid era absolut capabil să-și "dea" nepoata unui prieten. Oare de câte ori o acuzase că nu știe să-și aleagă însoțitorii? Ceea ce o necăjea cel mai mult în această poveste era că, după toate aparențele, Saville luase propunerea unchiului foarte în serios.

Se întoarse pe o parte și își aranjă perna înainte de a reveni la unchiul său. Ceea ce făcuse era lucrul cel mai nesăbuit, cel mai enervant, dar și cel mai conform cu caracterul său bizar. Gustul său pentru neprevăzut se explica poate prin viața pe care o dusese odinioară. Un bun agent secret nu putea să supraviețuiască dacă se lăsa copleșit de rutină. Totuși, din câte știa, Lowell își cruțase întotdeauna familia și apropiații de farse. Știa intuitiv până și unde putea merge prea departe.

Ceea ce nu-l împiedicase ca de data aceasta să depășească limitele. Oare de ce? Nu-și dăduse seama că Saville era genul care lua

viața în serios? Cu oameni ca Adrian nu se glumea. Sau deveneau furioși, sau se considerau jigniți.

Și apoi, exista totuși posibilitatea la Lowell să fi crezut că face bine dând-o unui bărbat pe care-l aprecia. Nu o dată criticase cu iritare prietenii nepoatei sale. Da, Lowell era perfect capabil s-o ofere lui Adrian. Dacă asta era situația, Sara nu va rata să-i spună ceea ce credea despre el când va apărea.

Sara se întoarse spre exterior și observă o clipă umbrele nopții prin ferestrele întredeschise. Unchiul său avea realmente un simț al umorului straniu, fusese deseori martoră la asta. Ciudat că devenise prietenul lui Saville. Acesta nu putea fi deloc acuzat că este un umorist. Mica licărire de amuzament pe care o zărise în privire durase atât de puțin, încât Sara se întreba încă dacă nu visase. Când zâmbise, păruse la fel de surprins ca ea. Saville era un bărbat liniștit, foarte diferit de unchiul său și de tinerii pe care-i frecventase ea.

Râse în întuneric. Lumea tinerilor lupi flămânzi... O altă experiență de adăugat la o listă lungă de eșecuri. În sinea sa, Sara știa că în momentul în care va găsi în sfârșit genul de viață care să i se potrivească, îl va recunoaște imediat. Deocamdată se mulțumea să se joace cu lumea. Oftă. Oare nu era prea în vârstă pentru un astfel de joc?

Se întoarse încă o dată, nervoasă. În sfârșit, chiar și eșecurile erau bune, rămânea întotdeauna un aspect pozitiv și folositor. De exemplu, în seara aceasta... Un râs ușor, un aer sigur, un comentariu bine simțit, fuseseră de-ajuns s-o scoată dintr-o situație delicată.

Adrian acceptase totul, ținuse chiar s-o însoțească până la motel. Îi propusese s-o găzduiască peste noapte, dar nu insistase prea mult când Sara îi refuzase politicos invitația.

Curios bărbat, Adrian! Privirea era cea a unei ființe care trăise multe. Începuse să înțeleagă de ce unchiul său îl aprecia atât de mult. Saville era puternic și dur, sub aspectul liniștit și trist.

I-o propusese pe nepoata sa ca recompensă că-și scrisese romanul! Să fi înnebunit unchiul Lowell? Și Adrian luase oferta cu cea mai mare seriozitate din lume! Dacă nu ar fi fost vorba despre ea, Sara ar fi râs din toată inima.

***

A doua zi dimineață când se trezi, era o vreme superbă. Obișnuită cu clima din San Diego, Sara nu-i acordă deloc atenție, dar când ajunse în salonul de ceai, unde trebuia să-l întâlnească pe Adrian, observă că toată conversația se învârtea în jurul acelei zile însorite, de care trebuia neapărat să se profite înainte de sosirea iernii.

– Într-adevăr, este o vreme minunată, îi răspunse politicoasă chelnerița, așezându-se.

În California ar fi fost o zi ca oricare alta, se gândi. Dar se abținu să o spună.

– Aștept un prieten.

Un zgomot o făcu să se întoarcă spre ușă.

– Ah, iată-l! L-ați putea conduce la masa mea?

Chelnerița pufni.

– Desigur. Adrian! îl strigă cu o voce de stentor. Pe aici!

Toate capetele se ridicară și Sara deveni stacojie. Ar fi trebuit să presupună că într-o comunitate atât de redusă oamenii se cunoșteau. Pentru a-și ascunde tulburarea, îi adresă cel mai radios zâmbet lui Adrian, care înainta în direcția sa.

– Bună ziua, Angie. Ce faci?

– Foarte bine. Cu timpul ăsta frumos, refuzăm lume. De o săptămână, afacerile merg foarte bine, chiar foarte bine. Ia loc cu iubita dumitale, vă voi trimite pe Liz pentru a lua comanda.

– Iubită! se strâmbă Sara. Am auzit mereu vorbindu-se că în localitățile mici oamenii supraveghează de aproape ceea ce fac vecinii lor, dar nu credeam că au atât de multă imaginație. Ai face bine să fii atent, Adrian. Când te vor vedea plecând cu mine, vor bârfi. Iată-te compromis.

– N-am să mor din asta, răspunse acesta, mereu la fel de calm, salutând o tânără chelneriță care se grăbea spre masa lor.

– Bună ziua, Adrian. Cafea pentru amândoi?

Fără să aștepte răspunsul, începu să umple o ceașcă, aruncând apoi o privire întrebătoare Sarei.

– Vă rog, spuse aceasta zâmbind.

– Și ce mâncați?

– Încearcă niște măduvioară, o sfătui Adrian pe Sara.

– Măduvioară?

– Hm! Este delicioasă aici.

– De obicei mă mulțumesc cu un corn și cafea.

– Deformație din mediul californian. Și eu care credeam că ai renunțat la viața aceea...

Sara zâmbi.

– Atinsă! Voi lua așadar măduvioară și un ou ochi.

– Am uitat, răspunse Liz întorcându-se apoi spre Adrian. Și pentru dumneata? Micul dejun numărul trei fără bacon?

– Așa este.

Liz izbucni în râs și se îndepărtă.

– De ce râsul ăsta?

Adrian schiță un zâmbet slab.

– Pentru că numărul trei fără bacon este numărul unu. Prima dată când am mâncat aici nu am remarcat diferența și am comandat numărul trei, fără bacon. De atunci, Liz n-a încetat să se amuze.

– Înțeleg. Nu-ți place baconul?

– Nu mănânc carne.

– Totuși, nu semeni deloc cu un vegetarian, spuse Sara intrigată.

Adrian se lăsă pe spătarul scaunului și-și luă ceașca.

– Și cum este un vegetarian?

– Nu știu. Cred că este o încrucișare între generația anilor șaizeci și un adept al unei religii exotice. Eviți să mănânci carne din motive de sănătate, sau din convingeri morale?

– Este mult mai simplu decât atât. Nu-mi place carnea.

Vorbise foarte calm și Sara se simți pusă la locul său, ceea ce-i displăcu.

– Este un motiv excelent, murmură zâmbind politicos. Să vorbim despre altceva. Când vei fi pregătit să mă însoțești la munte? Mi-ar plăcea să plec cât mai curând posibil, dacă nu vezi nici un inconvenient în asta.

Adrian își ațintì asupra ei privirea o clipă, gânditor, înainte de a răspunde.

– Am fost oare nepoliticos?

– Ba nu. Ar fi trebuit să-mi văd de treburile mele. Nu mă privește ce mănânci.

– N-aveam intenția să fiu mojic, insistă Adrian.

– Să nu ne mai gândim la asta. Iată măduvioara!

Îi adresă zâmbetul ei numărul unu, cel pe care-l rezerva cu prioritate pentru seratele elegante și reuniunile de afaceri.

– Nu face asta.

– Poftim?

– Am spus, nu face asta.

– Să nu fac ce?

– Să-mi zâmbești astfel.

– Îmi pare rău, mormăi Sara, gândindu-se că poate era mai bine să meargă la unchiul Lowell fără el.

– Acest zâmbet este prea strălucitor pentru a fi sincer, reluă Adrian cu o voce prudentă. Fără îndoială, o urmă a vieții dumitale din California.

– Dumnezeule, ce susceptibil ești!

– Mi se întâmplă uneori, răspunse bărbatul fără să-și piardă calmul... Voi fi gata de plecare imediat ce vom termina micul dejun.

– Cred că mi-am schimbat părerea.

– Nu mai dorești să te introduci prin efracție la unchiul dumitale?

– Nu-i asta. Nu mai vreau să mă însoțești.

Adrian îi aruncă o privire surprinsă.

– Toate astea pentru că am fost puțin arogant acum o clipă?

– Nu, minți Sara. Pentru că ești genul de bărbat care uită că ideea vine de la mine. Te văd foarte bine luând lucrurile în mâini și începând să-mi dai ordine.

Spunând aceste cuvinte, înțelese că nu mințea întru totul. Era exact ceea ce simțea, ceea ce explica neîncrederea față de el.

– Nu crezi că în caz de probleme, este de preferat să fim doi?

Sara făcu ochii mari de uimire.

– Un punct bun pentru dumneata! Ce făceai înainte să fii scriitor, Adrian? Ai un mod de a obține ceea ce dorești... Erai în afaceri?

Acesta analiză întrebarea cu gravitate.

– Eram un fel de consilier, răspunse în cele din urmă.

– Consilier?

– Hm! Cineva care este chemat când totul merge rău și trebuie acționat repede.

– Înțeleg. Aveam acest gen de consilier în întreprinderea în care lucram. Cu ce te ocupai? Creație? Gestiune?

– Gestiune.

– Și te-ai săturat.

– Așa este.

– Cum te înțeleg! Este cam ceea ce mi s-a întâmplat și mie. Unchiul Lowell are dreptate: pentru a face gestiune, trebuie să nu fii complet normal.

Un zâmbet ușor trecu pe buzele lui Adrian.

– Poate avem mai multe lucruri decât crezi în comun. Suntem amândoi pe cale să ne schimbăm cariera și amândoi îl iubim pe Lowell Kincaid.

Sara începu să râdă.

– Crezi oare că aceste puncte comune vor fi suficiente pentru a nu ne plictisi de moarte în timpul drumului?

– În tot cazul, suficiente pentru a nu ne certa.

Temerile Sarei fură nefondate. Nu se plictisiră nici o clipă. Adrian era din acea categorie de bărbați pe care o femeie nu se simte obligată să-l distreze cu flecăreli neinteresante. Când vorbiră, fu puțin despre frumusețea peisajului și foarte mult despre Lowell. Abordară de asemenea cariera complet nouă de scriitor a lui Adrian și criza pe care o traversa Sara.

– Am pus destui bani deoparte pentru a vedea unde ajung, spuse tânăra femeie. Dar știu că nu-mi va merge bine. Mai ales dacă stau și-mi pun întrebări despre ce vreau să fac cu viața mea.

– Ai planuri?

– Ei bine...

Ezită. Nu discutase niciodată asta cu cineva, nici chiar cu familia.

– Doresc să mă lansez în fosta dumitale carieră.

Adrian încetă să privească drumul și se întoarse brusc spre ea.

– Fosta mea...

– Poate ți se pare ciudat, dar la drept vorbind, cred că aș fi un foarte bun consilier de gestiune. Desigur, mi-ar plăcea să merg mai departe, să fiu propriul meu patron. Nu mă văd lucrând pentru unul dintre acele cabinete importante. Prefer de departe să-mi găsesc și să-mi aleg singură clienții. Totuși, îmi convin marile organizații, ceea ce explică de ce am ezitat atât de mult timp înainte de a demisiona. Nu par, dar sunt foarte tare în gestiune. Am un fel de fler.

Adrian privea din nou drumul.

– De ce nu? Poți fi foarte bine consilierul unei mari întreprinderi fără să faci parte din ea.

– Necazul este că îmi va trebui foarte mult timp pentru a-mi forma o clientelă solidă.

– Ca și mie: îmi vor trebui ani pentru a deveni un scriitor cunoscut.

– Dar am legături bune, care vor fi încântate să mă recomande companiilor care caută consilieri, continuă Sara pe un ton entuziasmat.

– Iar eu mi-am vândut prima carte. S-ar spune că avem un viitor bine conturat în fața noastră.

– Cu condiția să nu sfârșim în închisoare, dacă ne vor surprinde vecinii unchiului Lowell în cabană!

La începutul după-amiezii, ajunseră în fața cabanei în chestiune. Se opriseră pe drum pentru a mânca de prânz.

Căsuța cu pereți decolorați de intemperii făcea parte dintr-un grup de locuințe risipite în mijlocul pădurii. Mare parte, nu erau ocupate decât vara, de cei care veneau în vacanță; celelalte erau tot anul. Cabana lui Lowell Kincaid se afla în adâncul unei văi, invizibilă din drum și ferită de curiozitatea vecinilor de numeroși arbori. În afară de cazul în care un plimbăreț nu trecea realmente foarte aproape de casă, nimeni nu-i va vedea forțând vreuna din ferestrele care dădeau în spate.

– Ai mai făcut așa ceva? întrebă Adrian coborând din mașină și observând cabana.

– Doar am intrat la dumneata!

– Ușa nu era încuiată cu cheia.

– Știi că este foarte imprudent? Cu toți hoții ăștia...

– Voi încerca să-mi amintesc de acest sfat excelent. Acum, referitor la mica noastră treabă...

– N-am nici o experiență, dar probabil nu este foarte dificil. Când te gândești la numărul oamenilor care trăiesc din spargeri.

– Și ocazional sunt împușcați ca niște iepuri.

Dacă spera s-o impresioneze, se înșela!

– Și dacă am merge cât se poate de simplu să batem la ușă? propuse Sara. Poate s-a întors unchiul Lowell.

– Bună idee.

Adrian se duse cu pași mari până la ușă și bătu. Nici un răspuns. De altfel, mașina lui Lowell nu era acolo.

– S-ar spune că până la urmă trebuie să trecem prin spate, mormăi posomorât. Vom fi obligați să spargem geamurile și Lowell va fi furios.

Sara începu să facă înconjurul casei, în căutarea unei ferestre care să nu fie prea sus și ușor de ajuns.

– Nu fi pesimist. Dacă am acceptat să mă însoțești, a fost ca să mă ajuți, nu ca să-mi distrugi moralul.

– Mi-l imaginam doar pe Lowell întorcându-se acasă și găsind geamurile sparte. Ce crezi despre această fereastră? Îți convine oare?

Sara nu știu ce să răspundă și Adrian se apropie mai mult de ea, pentru a o examina mai bine.

– Ne-ar trebui o unealtă, murmură. Aș face bine să mă duc să aduc din mașină dispozitivul de scos pneurile.

Făcu stânga-mprejur, înaintă câțiva pași și se opri brusc.

– La naiba dacă...

– Ce este? întrebă Sara alarmată, urmărindu-i privirea. Nu văd...

– S-ar spune că cineva a trecut pe aici înaintea noastră.

– Crezi? Nu observ nimic care... Oh, Dumnezeule!

Fereastra în fața căreia se aflau acum, fusese forțată. Pervazul purta încă urma instrumentului care fusese folosit.

– Vandali?

Adrian continuă să examineze îndelung pagubele, înainte de a răspunde.

– După tot ce ți-ai imaginat, dacă îți spun că doi tineri derbedei au intrat la unchiul dumitale pentru a se distra, nu te va mulțumi.

– Nu fi sarcastic! Ce vom face oare?

– Voi intra pentru a arunca o privire.

Adrian ridică rama și trecu liniștit piciorul peste pervaz.

– Stai! strigă Sara agățându-se de brațul său. Și dacă mai este încă cineva înăuntru?

Bărbatul aruncă o privire și scutură din cap.

– Nu este nimeni.

– Cum poți fi sigur de asta? Este foarte periculos să surprinzi niște hoți într-o casă. De ce să nu chemăm poliția?

Adrian îi zâmbi ușor și trecu celălalt picior. Contrariată, Sara se aplecă spre interior pentru a continua să-i dea sfaturi, dar nici un sunet nu reuși să-i iasă de pe buze.

– Oh, Dumnezeule!

Încăperea era cu susul în jos.

– Hm!

Adrian trecu prin fața unei biblioteci ale cărei cărți erau aruncate pe jos și se opri la câțiva pași de un vechi birou. Sandra pătrunse și ea în casă și rămase nemișcată. Își amintea bine acel birou: ea îl ajutase pe Lowell să-l aleagă, la un vânzător de lucruri de ocazie din Seattle. Unchiul său petrecuse ore întregi reparându-l.

Solul era acoperit cu cărți, hârtii și diverse obiecte. Sara zări carnetul de schițe al unchiului și se aplecă să-l adune.

– Ticăloșii! bombăni aceasta, încercând să netezească paginile mototolite. Cei care au făcut asta, se pare că au o plăcere să distrugă totul. Credeam că toți anormalii din țară trăiesc în California.

– Avem și pe aici câțiva.

Adrian mergea încet spre bucătăria alăturată.

Sara îl urmă, dar nu îndrăzni să treacă pragul. Fu oprită de un îngrozitor miros de mâncare stricată. Conținutul frigiderului fusese aruncat lângă perete.

– Dar asta este opera unui nebun!

– Sau a cuiva care caută să pară astfel.

– Dumnezeule! nu mă gândisem la asta. Falși vandali! Un excelent mijloc de a ne înșela.

– Pe de altă parte, poate erau într-adevăr vandali.

Adrian trecu în dormitor.

– Să mergem să anunțăm poliția! exclamă Sara.

Bărbatul nu răspunse, cu privirea ațintită asupra robotului telefonic așezat pe noptieră. Cei care scotociseră casa neglijaseră să ridice mesajele. Totuși, o lumină roșie indica faptul că existau.

– Cu siguranță al meu, murmură Sara, urmărindu-i privirea.

Adrian derulă banda.

"Unchiul Lowell? Sosesc din California să te văd. Ți-am urmat sfatul. Mama și tata sunt nebuni de furie, dar își vor reveni. Pe mâine".

Sara își ținu respirația când auzi vocea care urma după a sa: cea a unchiului.

"Adrian, dacă Sara și cu tine ascultați acest mesaj, veți înțelege că am o mică problemă. Nu pot să v-o explic acum, dar nu trebuie să vă neliniștiți. Mă voi descurca singur, cu condiția să am puțin timp. Este vorba de terminat o mică treabă privind cadoul vostru de nuntă. Este deja destul de greu să găsești un dar care să se potrivească unui cuplu ca cel pe care-l faci tu cu Sara. Nu credeam că va fi atât de greu de protejat. Fă-mi plăcerea și nu anunța poliția locală. Toate astea sunt strict personale. Oh! Adrian... Sara are o imaginație debordantă și puțină răbdare. I-am auzit mesajul când am telefonat să-l înregistrez pe al meu. Negăsindu-mă aici, va pleca probabil să mă caute, ceea ce explică de ce tocmai asculți această bandă. Oare nu te impresionează logica mea implacabilă?"

Mesajul fu întrerupt de un râs ușor.

"Ocupă-te de ea în locul meu și evită mai ales să aibă necazuri în așteptarea întoarcerii mele. Voi lua legătura cu voi îndată ce este posibil".

Rămaseră mult timp tăcuți.

– Un cadou de nuntă? murmură în cele din urmă Sara.

Adrian opri robotul.

– Ți-am spus că Lowell are planuri pentru noi.

– Dar toate astea nu au nici un sens!

– Nu este opinia mea. Lowell are o problemă pe care dorește s-o rezolve singur. Dacă voia ajutor, l-ar fi cerut. Și înțelege să te țin în afară de asta. Este limpede, nu?

– Nu fi ridicol!

Se întoarse și privi salonul.

– La naiba, unchiule Lowell! Oare nu putea să lase un mesaj de înțeles?

– A spus că era strict personal. Dacă nu m-a sunat acasă, este cu siguranță pentru că nu voia să ne alarmeze.

Sara începu să adune automat revistele. Oftă... De câte ori își bătuse joc de unchiul său și de mania de a se abona la tot ceea ce apărea?

– Și ce înseamnă povestea asta cu darul de nuntă?

– Trebuie să fie o glumă.

– Are un ciudat simț al umorului! Adrian, toate astea mă înnebunesc! De unde să știu ce este bine?

– Vom afla la întoarcerea sa. Ți-am spus și ți-o repet, Lowell este perfect în stare să se descurce singur.

– Nu mi-a plăcut fragmentul referitor la "o mică treabă de terminat". Dacă se referea la trecutul său?

– Lowell are dreptate, ai prea multă imaginație.

– Oare pentru tine ce înseamnă această mică frază?

Adrian nu răspunse imediat, cu privirea întoarsă spre bucătărie.

– Va trebui să curățăm pereții. Ce dezordine!

– Nu schimba subiectul! Trebuie să reușim să înțelegem ce se întâmplă!

Se aplecă din nou, adună hârtiile răspândite pe vechiul covor persan și zâmbi. Toate marginile erau pline de mici schițe. Lowell, își aminti Sara, era în stare să urmărească o conversație fără să piardă vreun cuvânt și în același timp să deseneze, ceea ce făcea aproape inconștient.

– Oare ce căutau? îl întrebă pe Adrian.

– Nu vom descoperi decât la întoarcerea lui, repetă acesta.

– Știm totuși că asta are legătură cu așa-zisul nostru cadou de nuntă. Oare ce înseamnă asta?

– Dacă Lowell voia, ne-o spunea...

– Cât de ușor iei lucrurile!

– Îl cunosc foarte bine pe unchiul dumitale, Sara. Nu vrea să ne amestecăm în treburile lui.

– Are deja cadoul, murmură aceasta. Acum, trebuie să-l protejeze.

– Cam asta este ceea ce a spus.

– Așadar, cei care au adus casa în halul ăsta, căutau acest cadou.

– Vino să mă ajuți să aranjez bucătăria.

– Unchiul Lowell avea o teorie. Pentru a ascunde în mod eficace un obiect, trebuie să-l lași chiar la vedere. Noi...

– Dacă cei care au răscolit casa n-au găsit nimic, va fi același lucru și pentru dumneata. Poate Lowell are o altă ascunzătoare, departe de cabană. Haide, în loc să visezi, vino să mă ajuți.

Sara puse hârtiile pe masă și se îndreptă în silă spre bucătărie. În drum, se împiedică de un teanc de foi dactilografiate și se aplecă în mod reflex pentru a le aduna. Inima îi tresări în piept. "Fantoma", citi pe prima pagină.

– Adrian! O copie a manuscrisului dumitale! Eu...

Nu putu merge mai departe, i se uscase gâtul. Ca toate hârtiile pe care le adunase deja, pagina de gardă era acoperită cu mici desene. Totuși, ceea ce se afla sus pe pagină, lângă titlu, îi reținu în mod special atenția. Fusese făcut foarte repede, dar cu mai mult talent decât altele și reprezenta un cap de lup.

– Dumnezeule! bâigui tânăra femeie.

– Sara? Ce ai?

Adrian aruncă buretele pe care-l ținea în mână și înaintă spre ea, îngrijorat. Aceasta se prăbuși pe un scaun.

– Schița aceea, acolo, pe manuscrisul dumitale!

Adrian privi calm desenul, apoi ochii i se ațintiră asupra feței sale livide.

– Oare ce are așa special? Știi bine că unchiul dumitale nu încetează să creioneze pe margini.

Îi luă manuscrisul din mâini și-l răsfoi rapid.

– Privește, sunt desene pe aproape toate paginile.

– Știu. Dar acesta nu este obișnuit. Nu l-a făcut automat.

Înghiți cu greu, încercând să-și amintească detaliile.

– Există un lup în trecutul unchiului Lowell. Un ucigaș! Este o poveste lungă pe care mi-a povestit-o într-o seară, după câteva pahare.

Sara contemplă îndelung schița sinistră.

– Adrian, dacă asta este "mica treabă de terminat", unchiul Lowell este în pericol. Trebuie să-l ajutăm.

Acesta strânse din dinți și-i luă manuscrisul din mâini.

– Singurul lucru de făcut este să nu-l deranjăm pe Lowell și să-l lăsăm să se ocupe liniștit de treburile sale.

– Dar responsabilitatea noastră...

– A mea este să mă ocup de dumneata. Asta mi-a cerut Lowell să fac. Acum, dacă vrei într-adevăr să-i faci un serviciu unchiului, vino să mă ajuți să curățăm bucătăria.

Capitolul 3

Sara era într-adevăr speriată, trebui să admită Adrian după un timp. Încordată, nervoasă, agitată și speriată. Tocmai își petrecuse ultimele trei ore încercând s-o liniștească, s-o convingă că își imagina pericole care nu existau. Bineînțeles, fără nici un succes.

Le trebui o mulțime de timp pentru a pune cabana în ordine și când Adrian propusese să se culce într-un motel, în loc să ruleze toată noaptea pentru a ajunge la Seattle, Sara acceptase imediat. Coborâră într-un mic motel încântător, la doi pași de drumul național.

Adrian o observa pe Sara, care stătea în fața sa. Se aflau acum la restaurantul motelului. Nu va fi ușor s-o facă să stea liniștită!

Nimic nu se petrecuse cum ar fi vrut el și îl irita puțin s-o știe. De un an visase la această întâlnire cu Sara, o Sara necunoscută a cărei imagine trăia în mintea sa datorită lui Lowell.

– Vă veți înțelege perfect, îi spusese Lowell cu voce sigură. Dar amândoi mai aveți nevoie de puțin timp. Tu, pentru că trebuie să termini "Fantoma", Sara, pentru că are de luat hotărâri importante. În câteva luni....

– Lowell, cu toate că-mi ești cel mai bun prieten, nu țin să te văd făcând pe mijlocitorul.

– O vei adora, bătrâne! Ai încredere în mine. Aveți atât de multe în comun.

– Zău?

– Zău! Sunt un excelent judecător al caracterelor, Adrian, și știi asta. Sara este femeia care îți trebuie. Inteligentă și plină de viață,

sinceră și cinstită. Te va ajuta să duci o viață echilibrată. Ai nevoie de o însoțitoare entuziastă și optimistă, deoarece ești prea prudent. În plus, este absolut capabilă să se lege pe viață de un bărbat, cu condiția să-l aibă la inimă. Din fericire pentru tine, Sara nu l-a întâlnit încă și nu-l va găsi atâta timp cât se va încăpățâna să iasă cu niște imbecili.

Lowell zâmbise strâmb.

– Și ce actriță! N-am văzut niciodată pe cineva căreia să-i placă atât de mult să se joace cu viața. În liceu, poza în pseudointelectuală, petrecând ore întregi să discute punctele obscure ale filozofiei. Toată lumea o lua în serios, chiar și profesorii. A reușit cu ușurință la examene și în acea clipă a hotărât că era timpul să facă puțin pe artista. A închiriat un atelier, nu și-a mai tuns părul, se plimba peste tot cu niște blugi acoperiți cu vopsea și a reușit chiar să vândă două pânze unei galerii care a avut ghinionul să se lase influențată de sclifoselile sale. Apoi a căzut într-o perioadă de extremism în timpul căreia s-a luptat împotriva poluării. Pentru a încheia, într-o bună zi s-a hotărât să se transforme într-un tânăr cadru dinamic. Asta nu putea pica mai bine: erau la modă tinerele cadre manierate. Și cum avea un fel de geniu în gestiune... Crede-mă, Sara devorează viața, ca alții jocurile.

– Dar ce-i pot oare oferi eu? întrebase Adrian pe un ton furios, deschizând o altă sticlă de bere.

Până la urmă, conversația era ridicolă, dar amândoi băuseră mult. Și apoi, Adrian era mai intrigat de această Sara decât voia să admită.

– Are nevoie de un tip puternic, de cineva care să fie în stare să aprecieze ce are de oferit, care să contrabalanseze preaplinul său de entuziasm și impulsivitate. O ființă stabilă și solidă. În ziua în care își va da inima, va fi pentru totdeauna. Și va trebui să fie reciproc.

– Cu siguranță, tocmai ai citit un articol despre noul bărbat. Ar trebui să încetezi să cumperi revistele astea ridicole.

– Oare câți bărbați există cărora să le poți încredința viața, portofelul sau soția, Adrian?

– Puțini. Poate tu și atât.

– Iar tu ești singurul în care eu am încredere, căruia i-aș încredința ceea ce am mai scump: pe Sara. Îmi ador nepoata, Adrian, cu siguranță pentru că ne asemănăm într-un anumit fel.

– Dar de aici, până la a mi-o ceda! Nu ești serios.

– Știu ce fac. Ar trebui să-mi mulțumești. Ai nevoie de o femeie care se dăruiește în întregime, care să știe ce înseamnă cuvântul loialitate, care să te zgâlțâie puțin la nevoie. Te controlezi prea mult, bătrâne. Trăiești în micul tău univers, analizezi totul, ești prea prudent.

– Îmi place să fiu sigur de lucruri, Lowell.

– Când o vei întâlni pe Sara, vei înțelege că te poți încrede în ea. Cel care va ști să o facă să-l iubească, va fi fericit, băiatul meu!

.. Adrian nu-și mai aminti restul conversației. Prea multe beri. Se trezise a doua zi cu o teribilă mahmureală.

Timpul trecuse, se adâncise în scrierea "Fantomei" și nu-l mai văzuse pe Kincaid decât episodic. Dar răul era făcut: fără să-și dea seama, se obișnuise să se gândească la Sara.

Noaptea, rămânea deseori treaz, visând la acea femeie fantastică, în stare de loialitate, cu trupul aprins de o pasiune irațională.

Când îl întâlnea pe Lowell, căpătase obiceiul să-l întrebe despre nepoata sa, ascultându-și bătrânul prieten tunând și fulgerând împotriva tuturor acelor "imbecili" pe care ea continua să-i frecventeze.

Când observă că nu mai putea suporta să audă vorbindu-se despre bărbații cu care ieșea Sara, Adrian înțelese în sfârșit, că inima îi era prinsă. Era ridicol, evident, dar ce putea face?

Începând din acea clipă, nu încetase să se gândească la ea. Era acolo când făcea o pauză în munca sa, îi bântuia nopțile, nu-l mai părăsea nici o secundă.

Lowell îi promisese să i-o prezinte îndată ce cartea va fi terminată și Sara devenise un fel de recompensă.

În ajun, găsind-o la el acasă, avusese impresia că își întâlnea destinul. Căutarea se terminase, cadoul era la îndemână.

– Ce-ai hotărât să faci?

Adrian tresări și întâlni privirea întrebătoare a Sarei.

– Nimic.

– Ești cam laconic, tinere. Când am urmat niște cursuri de gestiune, am învățat că trebuie să pari întotdeauna încrezător.

– Poate ar trebui să urmez și eu aceste cursuri.

– Nu glumesc, Adrian. Nu putem rămâne pe scaune în așteptare.

– De ce nu? Unchiul dumitale asta dorește. Ne vom întoarce la Seattle mâine dimineață. Vei putea locui la mine până la întoarcerea lui Lowell.

Sara îl privi cu un aer suspicios.

– Nu cred că este o idee foarte bună.

– Dimpotrivă, o găsesc foarte rezonabilă. Oricum, nu-l poți aștepta pe Lowell la el. Dacă te gândești că te voi lăsa acolo, pentru a te afla nas în nas cu cei care au făcut acea dezordine, te înșeli.

Cu toate că nu ridicase vocea, Sara îi simți hotărârea mai bine decât ar fi țipat.

– Nu te neliniști. Nu doresc deloc să rămân singură în cabană. Nu după ce am văzut desenul acelui lup.

Adrian o privi cu atenție înainte de a-și lua paharul.

– Încetează să mă pisezi cu povestea aceea cu lupul! De când ai văzut desenul ăla nenorocit, te comporți ca și când te afli în prezența unei fantome.

– Cam așa, răspunse tânăra femeie, fără să se simtă jignită. Este o poveste lungă, Adrian.

– Avem toată seara înaintea noastră, remarcă acesta pe un ton ironic. De ce nu mi-o povestești?

– N-o cunosc în totalitate, oftă Sara, împingând farfuria încă plină. Unchiul Lowell nu mi-a dat amănunte. Evident, nu putea din motive de siguranță.

– Spune-mi cel puțin ce știi despre acest lup.

– Este un bărbat care are numele de cod Lupul. Unchiul Lowell mi-a spus mereu că numele i se potrivea. După el, bărbatul acesta era atât de bun în munca sa, atât de periculos, încât când intra într-o încăpere, temperatura scădea cu câteva grade.

Adrian se gândi o clipă la ceea ce îi spusese, încruntat.

– Fleacuri! murmură în cele din urmă.

Sara îi aruncă o privire furioasă.

– Dar este adevărat.

– Hotărât lucru, unchiul dumitale are dreptate, ai prea multă imaginație.

– Unchiul Lowell mi-a vorbit despre tipul ăsta. Povestea cu temperatura este de la el, nu de la mine. Voia să spună că bărbatul acesta îți îngheța sângele. După toate aparențele, chiar și pe al unchiului Lowell. Acum, dorești să asculți urmarea, da sau nu?

Adrian ridică din umeri.

– Continuă.

– Cu condiția să mă asculți! Vei vedea, este foarte important. Unchiul era teribil de serios când mi-a vorbit despre asta. Chiar îngrijorat.

– Lowell, îngrijorat?

– Bineînțeles. Îl cunoștea pe bărbatul numit Lupul. Individul trebuia să-l înlocuiască în clipa când ieșea la pensie și unchiul Lowell se ocupase de formarea sa.

– Lowell a ieșit oficial la pensie acum cinci ani.

– Știu. Dar probabil a continuat să-și supravegheze înlocuitorul de departe. Ceva la el nu-i plăcea încă de la început. Spunea că acest Lup era de o brutalitate înspăimântătoare. Un bărbat fără sentiment, fără nici o sensibilitate. Să-l trimiți în misiune însemna să condamni pe cineva la moarte. Tipul era într-un fel bolnav. Să lucreze pentru un serviciu de contraspionaj nu putea decât să-i accentueze tendințele antisociale și brutalitatea. Dacă nu găsea această slujbă, ar fi devenit probabil un animal.

– Lowell ți-a povestit toate acestea?

Lui Adrian părea că-i vine greu să creadă.

– Doar o parte, restul l-am dedus din descrierea sa. În seara aceea, unchiul era foarte agitat. Dorea să se destăinuie. Nu l-am văzut niciodată într-o asemenea stare. Și să nu crezi că vorbea deseori despre fosta sa meserie. Desigur, i se întâmpla uneori să-mi povestească una din aventurile sale, dar rămânea întotdeauna imprecis. Nu și de data aceasta! Venise să-și petreacă weekendul în familie, la San Diego, și ne-am dus toți să cinăm la restaurant.

La întoarcere, a vrut să bea un ultim pahar la mine. Știam că-l frământă ceva și, când a început să vorbească, l-am lăsat s-o facă.

– Ți-a dat oare amănunte despre acest Lup?

– Vrei să spui o descriere, sau numele său? Evident că nu! Chiar și când era melancolic, unchiul Lowell își ținea gura. Tot ceea ce știu este că era teribil de îngrijorat. După părerea mea, credea că protejatul său era pe cale să le scape. Lupul era deja destul de periculos când îl controlau... Dar imaginează-ți că se hotăra să lucreze pe cont propriu, de exemplu.

– Lowell credea că tipul se pregătea să trădeze?

– Asta este impresia pe care am avut-o. Nu sunt sigură decât de un lucru: unchiul era îngrijorat în legătură cu o situație la a cărei apariție contribuise.

– Profesorul Frankenstein și monstrul său...

– Știu că pare melodramatic. Dacă n-aș fi observat desenul de pe manuscrisul dumitale, cu siguranță nu m-aș fi gândit la această conversație. Dar după ce i-am auzit mesajul pe robot și am văzut cabana...

– De ce crezi că Lowell a făcut acel desen tocmai pe manuscrisul meu?

Sara ridică din umeri.

– Îl cunoști la fel de bine ca mine. Nu încetează să creioneze, folosind tot ceea ce-i cade în mână. L-am văzut deja desenând pe fețe de masă, bilete de tren, pe declarația sa de venituri. Probabil manuscrisul dumitale se aflase acolo în clipa potrivită, când se gândea la acel Lup. Doar dacă...

Îl privi atent, surprinsă brusc de o idee.

– Doar dacă ceva din manuscris nu l-a făcut să se gândească la Lup.

– Nu cred. Dacă descrierea dumitale este exactă, această idee nu ține.

– În acest caz, prima sugestie este cea bună. Manuscrisul se afla alături, când s-a gândit la înlocuitorul său. Ceea ce înseamnă că era nemulțumit. Amintește-ți mesajul: "Mica treabă de terminat". Cred că unchiul Lowell a considerat mereu Lupul ca pe o treabă neterminată.

– Pentru că l-a format și apoi l-a lăsat să scape?

– Cam așa. Ce-ai crede dacă, după ce ai fost însărcinat să antrenezi pe cineva, ai descoperi că va deveni un criminal, sau mai rău, un trădător și un ucigaș? N-ai încerca să acționezi?

– Perspectiva nu este deloc plăcută, spuse Adrian încet.

– Dar nu te-ai simți oare puțin răspunzător?

– Poate.

– În acest caz...

Adrian o întrerupse brusc.

– Dar asta nu explică în întregime mesajul lui Lowell! Amintește-ți... Declară că vrea să ne protejeze cadoul de nuntă.

– Asta este, n-am înțeles nimic, admise Sara ursuză.

– Fii rezonabilă. N-avem nici cea mai mică șansă să ghicim despre ce este vorba. Mai bine să așteptăm întoarcerea lui Lowell și explicațiile sale.

Unul din rarele lui zâmbete lumină o clipă chipul lui Adrian.

– Ce fericire că mi-a dat o sarcină care să mă împiedice să mă gândesc prea mult la necazurile sale.

– Care?

– Să mă ocup de dumneata. Trebuie să evit să faci prostii.

– Oh, asta era... Sunt sigură că nu gândea ceea ce spunea.

– Oricum, mă simt obligat să ascult. Te voi apăra și, cu această ocazie, îți voi apăra unchiul.

– Ce înseamnă asta?

– Că încercând să afle mai multe, s-ar putea să-l pui pe Lowell în pericol.

– Eu? Oare cum poți crede așa ceva? N-aș face niciodată nimic care i-ar putea dăuna unchiului Lowell.

– Nu?

Adrian își împinse farfuria și se aplecă spre ea.

– Și dacă te-ai hotărî să-i întrebi din nou vecinii? Și dacă îți vine brusc dorința de a porni propria anchetă? Te văd foarte bine, de exemplu, mergând de la unul la altul pentru a încerca să afli dacă n-a observat nimeni niște necunoscuți dând târcoale în jurul cabanei.

Există o mulțime de lucruri pe care le-ai putea face și care s-ar întoarce împotriva lui, sau mai rău, împotriva dumitale.

– Este ridicol, și știi asta! Dumneata ești cel care are prea multă imaginație, nu eu!

Hotărât lucru, bărbatul acesta era foarte perspicace. Încă de la începutul mesei Sara nutrea ideea de a porni mica sa anchetă. Gândul că fusese ghicită o făcu să roșească și Adrian nu se abținu s-o măsoare zâmbind.

– Vei intenționa să negi că exact la asta te gândeai?

– Ei bine, da! Dar niciodată n-aș...

– Hm! Am impresia că voi avea de lucru, bombăni Adrian. Sunt de părere că Lowell nu se îndoia de asta când mi-a cerut să te supraveghez. Dacă ai înceta să te joci cu farfuria... E târziu.

Se ridică fără să aștepte răspunsul și chelnerul veni imediat cu nota de plată.

Sara îl urmă, cu capul plin încă de speculații, neliniște și planuri. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu-și dădu imediat seama că Adrian nu se îndrepta spre camere. Ținând-o de braț, o conduse spre o cărare care făcea înconjurul motelului.

– Oare nu este puțin prea târziu pentru plimbare? îl întrebă.

– Puțin mers pe jos îți va face bine.

Sara se împiedică, iar el îi strânse brațul puțin mai tare.

– Uită-te pe unde mergi!

– Nu văd nimic în întuneric.

– Lasă-mă să te conduc.

– Reușești să vezi noaptea?

– Hm! Am o vedere excelentă, mai ales noaptea.

– Este foarte practic, cu atât mai mult într-un caz ca acesta.

– Despre ce vrei să vorbești?

– Despre modul de a obliga o biată fată fără apărare să facă un marș forțat în plină noapte.

– Nu este decât nouă și jumătate și, crezi sau nu, nu-mi amintesc să mă fi plimbat vreodată seara cu o tânără femeie, spuse Adrian fără rezistență.

Ezită, înainte de a adăuga:

– Este foarte plăcut.

– Pentru dumneata, cu siguranță, dar pentru mine... Mi se răsucesc neîncetat picioarele.

Sara zâmbi o clipă în întuneric, dar nu întârzie să se gândească din nou la unchiul dispărut.

– Asta nu folosește la nimic, declară Adrian după un timp.

– Ce nu folosește la nimic?

– Să te neliniștești.

– Este una din specialitățile mele, oftă tânăra femeie.

– Ceea ce trebuie, este să-ți schimbi ideile.

Se opri brusc și o reținu cu amândouă mâinile când Sara era gata să se întindă cât era de lungă.

– Și asta îmi va face foarte mult bine, adăugă îmbrățișând-o.

O strânse lângă el și o sărută.

Ceea ce o surprinse cel mai mult pe Sara, fu nevoia presantă pe care o exprima acel sărut. Un amestec de curiozitate, de ciudă și de dorință cu prudență controlate. Cel mai cinstit, cel mai sincer sărut pe care îl primise vreodată. Pentru ea, fu ca și când descoperise aurul după ce-l căutase în zadar timp de ani de zile. La treizeci de ani, nu mai credea în dragostea la prima vedere, totuși tocmai îi izbucnise în inimă. Își trecu brațele în jurul gâtului lui Adrian, dornică să profite de această clipă unică.

– Sara?

Încet, cu regret parcă, Adrian își îndepărtă fața de a sa. Cu o mână, puse puțină ordine în părul Sarei, în timp ce cu cealaltă îi mângâia spatele.

– Credeam că asta presupunea să ne facă să ne gândim la altceva, spuse cu amabilitate.

– Nu știu pentru tine, dar pentru mine a reușit. Iartă-mă, este mult timp de când mă întrebam ce gust ai putea avea.

Adrian o sărută din nou.

De data aceasta, sărutul fu atât de insistent, atât de pasionat încât Sara tremura. Rămaseră astfel câteva minute care părură tot atâtea ore încântătoare. Și să se abandoneze în brațele unui străin nu i se părea deloc uimitor, dimpotrivă.

Apoi, mai întâi încet, dar cu o forță ce sporea fără încetare, briza nocturnă începu să se facă simțită. Curând, Sara fu înghețată. Căldura pe care o degaja trupul lui Adrian întârzie puțin clipa fatală, dar până la urmă se întâmplă. Adrian probabil observase și îi elibera buzele.

– Este timpul să ne întoarcem, îi spuse cu voce răgușită.

– Da.

Nu discută. Avea dreptate. Era timpul să se afle cuminte în pat. Totuși, picioarele n-o mai țineau și trebui să se prindă de Adrian.

Acesta îi ținu o clipă fața între mâini; părea să ezite. Sara îi fu recunoscătoare. Ca și ea, detesta să rupă vraja. Nu voia să fie singura care să se supună magiei acelei descoperiri reciproce.

– Dacă nu era atât de frig și dacă ai fi avut puțin timp pentru a te obișnui cu ideea...

Adrian lăsă restul frazei în suspensie, îi luă mâna și o conduse spre motel.

– Ce idee?

– N-are importanță. Imaginația mea tinde să devină la fel de bogată ca a ta, deși rătăcește în cu totul altă direcție.

Sara zâmbi în întuneric. O dorea. Dându-și seama de asta, se înfioră. Evident, Adrian nu va încerca nimic în această seară, era încă prea curând. De-abia se cunoșteau și prea mulți factori se puteau înălța între ei. Totuși, va merge la culcare cu o anumită speranță în inimă.

***

Speranță sau nu, imposibil să adoarmă! Cu Adrian, Sara reușise să uite de unchiul Lowell și "mica sa treabă de terminat", dar rămasă singură... Trebuia neapărat să găsească un mod de a se calma.

– O carte bună! exclamă cu voce tare.

Sări în picioare și alergă la comodă, unde se afla manuscrisul "Fantomei", pe care-l luase de pe biroul unchiului părăsind cabana. Privi îndelung desenul lupului, apoi se hotărî să-l ignore. Dorea să se relaxeze, nu să-și sporească grijile.

Mistuită de curiozitate, Sara se instală confortabil în pat și atacă prima pagină. De fapt, spera mai ales să afle mai multe despre bărbatul care scrisese cartea.

La prima vedere, "Fantoma" era o carte de aventuri. Povestea prezenta căutarea primejdioasă a unei comori scoase fraudulos din Vietnam în timpul ultimelor zile ale războiului. Aurul fusese ascuns în apropierea frontierei cu Cambodgia și rămăsese inaccesibil de-a lungul anilor, locul fiind prea periculos pentru a se ajunge cu ușurință acolo. Doar câțiva oameni știau unde se afla.

De fapt, nu era vorba doar de vânarea unei comori. Cu aurul, fuseseră îngropate și niște documente secrete, în stare să pună capăt carierei unui bărbat politic atotputernic.

Acțiunea era bine plănuită și se derula cu rapiditatea unei avalanșe. Dar ceea ce-i reținu mai ales atenția Sarei, până peste ora două dimineața, fu conflictul interior care frământa eroul, bărbatul numit Fantoma.

Era descris ca o ființă care atinsese limitele rezistenței morale și fizice. Prea mulți ani de tensiune și de violență. Aceasta era ultima sa misiune; trebuia să aducă aurul și documentele cu orice preț.

La sfârșit, după îndeplinirea misiunii, descoperea că se jucaseră cu el: documentele îi compromiteau propriul patron, bărbatul care conducea serviciul de informații pentru care lucra. Hârtiile găsite punându-și viața în pericol, dovedeau că șeful său era un trădător. Fantoma știa prea multe și își va petrece pe viitor restul vieții fugind.

Când Sara lăsă manuscrisul, era epuizată, dar la fel de tensionată. Stilul romanului era ușor și precis, ceea ce n-o mira; Adrian Saville era un bărbat care nu folosea nici un cuvânt mai mult decât era necesar. Oare ce aflase despre el, parcurgându-i opera? La această întrebare nu putu răspunde.

După ce lăsase cartea, Sara simți nevoia de a lua aer și se duse pe balcon...

– Ar trebui să dormi de ore întregi.

Vocea lui Adrian o făcu să tresară. Întorcându-se, îl zări rezemat în coate de balustrada terasei vecine. Întunericul îi ascundea expresia feței, iar tensiunea care domnea între ei era aproape palpabilă.

– Nu puteam să dorm. Am citit.

– Fantoma?

– Da.

– Și ce-ai aflat? o întrebă ironic.

– Că ai talentul necesar pentru a deveni un fel de rege al suspansului. Ți-am devorat cartea pe nerăsuflate, Adrian.

– Dar nu ai aflat nimic, insistă acesta.

– De acord, am început-o din curiozitate. Dar am continuat pentru că am fost prinsă de acțiune. Într-adevăr, n-am aflat nimic despre tine. Cu toate că...

– Da?

– Crezi în integritate și justiție, onoarea și loialitatea sunt importante pentru tine. Dacă nu asta ar fi fost situația, n-ai fi putut descrie niciodată atât de bine tulburarea eroului tău. Îl sfâșii pe bietul om, Adrian. Pe la mijlocul cărții, l-am detestat o clipă pe autorul atât de crud... Mi-a plăcut în special finalul. După ce dezlegi firele intrigii, lași cititorul în expectativă. Va supraviețui Fantoma din punct de vedere emoțional?

Oare cunoscuse Adrian o asemenea aventură? Sara avu brusc impresia că știe să domine numai prin forța voinței de a spune ceea ce dorea.

– Îmi plac cărțile care se termină bine, oftă ea.

– Totuși, asta nu se întâmplă niciodată în viață.

– Adrian, jur că dacă devii unul dintre acei autori cinici și disperați, nu voi mai citi viitorul tău roman!

Acesta zâmbi larg, primul său zâmbet adevărat.

– Cea mai bună soluție este să nu scrii sfârșitul. Asta le permite cititorilor să aleagă. Fiecare cu alegerea sa!

– Eu prefer un sfârșit fericit.

– Voi lucra la asta, promise Adrian cu voce joasă.

– Adrian?

– Da, Sara?

– Unde ai găsit ideea aceasta a comorii? Este foarte ingenios. Iar povestirea este și mai realistă. Unchiul tău mi-a povestit istoria aurului.

– Zău? Și este autentică?

– Evident, nu este decât o legendă. Întotdeauna circulă o grămadă de povești și legende în situații grele ca cea a ultimelor zile ale războiului din Vietnam. Lowell mi-a povestit această istorie într-o seară, acum aproximativ un an. S-a presupus că acest aur folosea agenților de informații pentru a cumpăra informații și a pune pe picioare anumite organizații clandestine. De fapt, Lowell este convins că această comoară trebuia să permită cumpărarea unor enorme cantități de droguri. La sfârșitul războiului, Vietnamul de Sud devenise punctul de întâlnire al celor mai dubioși traficanți. Ultimul om care văzuse aurul era un agent de informații american. A reușit să iasă din țară... fără comoară. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat.

Adrian ridică din umeri.

– Și iată cum se nasc legendele, adăugă.

– Tu ești cel care a adăugat fragmentul cu documentele compromițătoare?

– Da. Trebuia măcar atât pentru ca romanul să nu fie numai o poveste de aventuri.

– Ai reușit perfect. Asta dă mai multă profunzime eroului tău. Cred că m-am îndrăgostit puțin de el.

Adrian rămase o clipă tăcut.

– Mi-ar plăcea mai mult să te îndrăgostești de mine, spuse în cele din urmă, cu voce calmă.

Capitolul 4

Pentru că era ascunsă în umbra balconului și pentru că Adrian era izolat pe al său, Sara dădu frâu liber curiozității.

– De ce?

– Cred că ar fi foarte plăcut să te văd iubindu-mă.

Răspunsul era simplu, direct și onest, ca bărbatul. Brutalitatea sa relativ calmă, exaltarea care începuse s-o cuprindă pe Sara. Oftă ușor, cu regret.

– Plăcut... Calificativul nu este oare puțin cam insipid?

Adrian păru surprins de interpretare.

– Nu, deloc. Am învățat de mult timp să apreciez la justa lor valoare lucrurile plăcute ale vieții. Ele sunt cele care fac civilizația, aducând puțină delicatețe, gentilețe și pace în viețile noastre. Un pahar de vin înainte de cină sau o bere într-o zi călduroasă, o plimbare noaptea pe plajă, un prieten pe care te poți bizui, o femeie care să te iubească în mod constant, indiferent de trecut. Un bărbat înțelept apreciază aceste lucruri.

– Trebuie să fii scriitor pentru a pune pe picior de egalitate dragostea unei femei și un pahar de vin! Te înșeli... Femeile iubitoare sunt considerate ființe aparte.

– Nu trebuie să mă iei în serios.

– Voi avea grijă, mai ales în seara aceasta! Este ora două dimineața și am avut amândoi o zi grea. Lectura cărții tale m-a făcut nervoasă. Știi oare că modul tău de a vedea plăcerile vieții este foarte diferit de al celorlalți bărbați? Nu, seara aceasta s-a lungit cu prea

multe emoții inexplicabile, prea multe semne de întrebare, pentru a te lua în serios.

Sara vorbise pe un ton degajat, dar chiar credea ceea ce tocmai spusese.

– Poate ai dreptate.

Adrian făcu o pauză înainte de a relua:

– Oare întotdeauna ești la fel de prudentă cu un bărbat?

Sara nu se putu stăpâni să râdă.

– Este singura împrejurare în care sunt prudentă. Dacă o femeie îl iubește pe cel care nu i se potrivește, poate fi grav rănită. Prea mulți bărbați care nu se atașează decât de partea superficială a lucrurilor, nu se gândesc decât la plăcerea lor. Unchiul Lowell are dreptate. De altfel, când este vorba să judece oamenii, are întotdeauna dreptate.

– Eu sunt altfel, Sara.

– Știu. Dar atâta timp cât nu voi reuși să descopăr cărei categorii aparții, voi fi...

– Prudentă?

– Asta este. Bună seara, Adrian.

Rupând de bunăvoie vraja, Sara se întoarse în cameră, închise cu grijă fereastra și trase perdelele. Rămase nemișcată o clipă, ascultând liniștea, încercând să analizeze emoțiile contradictorii care o agitau. O urmă de pasiune pe care o făcuse să apară în ea sărutul lui Adrian?

Nu, asta se întâmplase cu ore mai înainte. Lectura manuscrisului? Nici atât. Ajunse la concluzia că faptul că unchiul Lowell o "dăduse" lui Adrian nu o revolta atât de mult cât ar fi putut crede. Oare pentru că nu reușea să ia lucrurile în serios? Sau se simțea pur și simplu atrasă de acest străin într-un mod pe care nu-l trăise cu alt bărbat?

Plăcut! Adrian credea că ar fi fost "plăcut" să fie iubit de o femeie în care ar putea avea încredere. Sara scrâșni din dinți. Mai avea multe de învățat! Totuși, citindu-i romanul, era evident că nu era lipsit de sentimente.

Dar după ce terminase de citit manuscrisul, își dăduse seama că se afla în fața unui bărbat hotărât să păstreze controlul emoțiilor sale. Într-un fel, povestea "Fantomei" dovedea că Adrian consideră

că latura emoțională a vieții era plină de riscuri. Ar trebui să fie al naibii de sigur de dragostea unei femei pentru a accepta să-i acorde încredere.

Toate acestea erau mult prea complicate, mai ales la acea oră târzie și erau atâtea alte lucruri care o îngrijorau mai mult... Sara inspiră adânc și se duse să se culce.

S-o compare cu un pahar cu vin sau cu o cutie cu bere!

Pe balconul său, Adrian, în timp ce privea un pin înalt îndoit de vânt, hotărî că în calitate de scriitor trebuia să-și aleagă mai cu atenție cuvintele.

Era evident că vorba "agreabil", în sensul pe care i-l dăduse, nu-i plăcuse în mod special Sarei Frazer. Pentru ea, aceasta nu se putea aplica decât la anumite părți puțin mai artificiale ale vieții. Oare cum și-ar fi putut imagina tânăra femeie că el aprecia atât de mult micile fericiri pe care ți le oferea viața, că le lua atât de în serios? Pe viitor va trebui să fie mai prudent.

Mai ales nu voia să fie confundat cu toți acei "imbecili" despre care îi vorbise atât de des Kincaid.

Îndreptându-se, porni spre camera sa. Dacă nu putuse adormi mai devreme, era pentru că un fel de instinct îi spunea că, în camera vecină, Sara nu dormea. Lumina lămpii, în timp ce citea, era vizibilă din propria cameră. Acum, că stinsese, poate va fi posibil să se odihnească.

***

A doua zi dimineață, Sara hotărî să ia situația în mână. Va orienta conversația pe un teren mai sigur.

– Cred că n-ai avut încă ocazia să sărbătorești cum trebuie vânzarea cărții tale, îi spuse lui Adrian. Ai băut singur o bere, un pahar de vin cu mine mai târziu și atâta tot. De atunci, ai fost foarte ocupat să mă ajuți să intru la unchiul Lowell, să curățăm mizeria pe care am găsit-o acolo, să-mi calmezi temerile. În seara aceasta ar trebui să sărbătorim primul tău succes.

– Cum asta? întrebă Adrian pornind motorul.

– Îți voi pregăti o cină rafinată! Ce spui de asta?

– Este o idee pe care o găsesc plăcută.

Se strâmbă.

– Vreau să spun că este o idee foarte bună.

Își drese vocea și încercă din nou.

– O idee excelentă! Știi să gătești?

– Un tânăr cadru dinamic este în stare să prepare orice mâncare la modă cât ai clipi din ochi.

– Și când este vorba despre feluri care nu mai sunt la modă? De exemplu, paste.

– Nici o problemă. Dragul meu Adrian, cunosc o rețetă de paste cu legume de care îți vei aminti mult timp.

– Fără carne?

– Cu siguranță. Carnea ar distruge savoarea delicată a felului de mâncare. Ne-ar trebui niște vin de Burgundia pentru a se potrivi.

Adrian încuviință, dând din cap.

– În acest caz, ne vom opri la Pike Place înainte de a lua feribotul.

– Perfect. Ador piețele. Am auzit de ani de zile vorbindu-se despre aceasta, dar n-am avut niciodată ocazia să merg acolo.

– Este unul din locurile cele mai cunoscute din Seattle. Un singur necaz: este întotdeauna înțesată de turiști.

Pike Place se afla în centru, acolo unde terenul valora cu siguranță o avere. Dar dacă cineva s-ar fi gândit să propună să fie mutată, probabil ar fi fost linșat de concetățenii furioși. Seattle își adora piața și ținea s-o păstreze luptându-se cu greutățile.

Găsiră un loc de parcare nu departe de piață, apoi se îndreptară, mână în mână, spre șirul de trepte care duceau la primele tarabe.

– Rămâi lângă mine, o sfătui Adrian, nu vreau să te pierd.

Ce culori! Ce zgomot! Strigătele vânzătorilor erau acoperite de rumoarea unei mulțimi incredibile formată din autohtoni și turiști.

– Ne putem procura pastele din cealaltă parte a pieții, îi spuse Adrian în clipa în care Sara rămase uluită în fața unor piramide înalte de ardei grași. Există și un negustor de vin pe acea alee.

– De ce nu te duci să alegi vinul și pastele în timp că eu mă ocup de legume? Ne vom putea întâlni în fața pieții de flori, la colțul străzii. În acest fel, câștigăm timp. Este deja târziu.

Adrian șovăi.

– Și dacă te pierzi?

– Sunt fată mare... În fața vânzătoarei de flori, în cincisprezece minute.

– De acord.

Sara își croi drum printr-o mulțime de turiști ocupată să fotografieze ardeii verzi stivuiți. Trebuia să găsească brocoli și parmezan. Era un negustor de brânzeturi chiar puțin mai departe.

Să aleagă brocoli și mazăre verde îi luă mai mult timp decât prevăzuse. Erau atâtea lucruri de văzut! Ajungând la negustorul de brânzeturi, constată că întârziase la întâlnirea stabilită cu Adrian. Oare se va neliniști? Nu, desigur. Cu lumea care se înghesuia pe străzi și în prăvălii, își va da probabil seama că Sarei îi va fi greu să cumpere totul într-un sfert de oră. Pe de altă parte, o mică voce îi murmura la ureche că Adrian Saville era un bărbat căruia îi plăcea punctualitatea.

Sara comandă brânza și își promise să se grăbească.

După ce plătise, în clipa în care se întoarse să iasă din prăvălie, se izbi de un turist la fel de lat pe cât de înalt.

– Iertați-mă, murmură asigurându-și pachetele care îi umpleau brațele. Este atât de multă lume... Eu...

Tăcu, prea mirată pentru a continua. Bărbatul tocmai o prinsese de braț.

– Unchiul dumneavoastră vrea să vă vadă.

Vocea îi era răgușită. O strânse mai tare și începu s-o împingă în mijlocul mulțimii.

Sara fu gata să scape pachetele.

– Unchiul meu?

– Haideți, să ne grăbim, nu avem nici o clipă de pierdut.

Sara îl privi cu atenție, notă ochii întunecați și apropiați, părul negru pieptănat pe spate, profilul acvilin. I se făcu brusc foarte frică.

– Cine sunteți? îl întrebă.

Bărbatul continua s-o împingă, obligând-o să se îndrepte spre marginea unei străzi aglomerate. Mulțimea de gură-cască devenea din ce în ce mai densă. Pe șosea, mașinile mergeau la pas, șoferii strâmbându-și gâtul în speranța de a găsi un loc unde să parcheze. Se îndepărtaseră de piața de flori.

– Ce știți despre unchiul meu? Lăsați-mi brațul!

Bărbatul nu răspunse și o împinse iar, forțând trecerea printr-un grup de turiști ale căror insigne arătau că vin din New York. Se auziră proteste.

– Ei! Uită-te pe unde mergi, bătrâne.

Necunoscutul se mulțumi s-o împingă pe Sara în mijlocul lor cu și mai multă putere.

– Când mă gândesc că se vine aici pentru a fi puțin liniștit, bombăni o doamnă grasă. Dacă aș fi știut, aș fi rămas la New York!

Bărbatul cu profil de vultur nu luă în seamă insultele.

– O clipă! protestă Sara, cuprinsă de panică. Nu voi merge cu dumneavoastră atâta timp cât nu-mi veți spune cine sunteți și ce știți despre unchiul meu. Număr până la trei și țip.

– Sara!

Vocea lui Adrian!

– Adrian! Repede, pe aici!

Bărbatul scoase o înjurătură răsunătoare, îi dădu drumul brațului și dispăru în mulțime imediat.

– Sara, ce se întâmplă?

Pentru a ajunge până la ea, Adrian trebui să treacă prin același grup ca Sara. Injuriile se reluară și mai frumos.

– Când nu te-am văzut la ora fixată, mi-am imaginat că te-ai rătăcit. Ai noroc că te-am putut zări în această îmbulzeală. Cine era tipul acela?

– Mi-a spus că unchiul voia să mă vadă. M-a prins de braț și m-a împins în mijlocul acelor oameni ca și când eram un sac cu cartofi. Adrian, știa cine sunt! Este prima dată când îl întâlnesc. Și pentru unchiul Lowell?

Se lăsă spre el și Adrian o înconjură cu un braț protector. Se îndreptară împreună spre mașină.

– Cum arăta, Sara? Repetă-mi exact ce ți-a spus.

Sara strânse pachetele lângă ea și încercă să se gândească.

– Avea un aer amenințător, un profil de vultur și ochi perverși.

– Sara, vreau o descriere, nu o reacție emoțională.

– Îmi pare rău, dar nu pot face altfel. De altfel, n-am avut foarte mult timp să-l observ. Are niște ochi foarte întunecați, părul negru, puțin cărunt la tâmple, are probabil aproximativ patruzeci și cinci de ani și poartă haine potrivite în orice împrejurare. Nu reușesc să-mi amintesc nici măcar culoarea hainei. A început prin a-mi spune că unchiul voia să mă vadă, apoi a adăugat că nu era nici o clipă de pierdut.

– Asta este tot?

– Așa cred. N-a fost foarte politicos. Pentru a te convinge, întreabă ce cred despre el acei turiști.

– S-a apropiat de tine, ți-a spus asta, nimic mai mult?

Sara scutură capul.

– Nimic mai mult. L-am întrebat cine era și ce știa despre unchiul meu, dar nu mi-a răspuns. Mă pregăteam să încep să țip când ai sosit. Adrian, dacă ai ști cât de fericită am fost să te văd!

Ajunseră la mașină și Adrian descuie portiera.

– Dar tremuri!

– Bărbatul acela m-a îngrozit. Are ceva înspăimântător în el.

– Ținând cont de faptul că a încercat să te răpească, îți înțeleg emoția. Ticălosul! Am greșit lăsându-te singură.

– Știi un lucru? Adineaori ți-am spus că semăna cu un vultur. Dar gândindu-mă iar, ar putea foarte bine...

– Ce?

– Să spunem că având ochii aceia întunecați și trăsăturile ca din topor... Semăna puțin cu un lup. Brutal și violent.

– Încă o dată imaginația te duce prea departe, Sara.

– Nu cred, murmură aceasta, privind pe fereastră.

Un șofer nerăbdător să le ia locul, începu să claxoneze furios, iar Adrian demară înjurând. Luă imediat direcția docurilor și a debarcaderului feribotului.

– Ascultă, Sara. Sunt scriitor. Lasă-mă pe mine să mă ocup de partea melodramatică a lucrurilor.

– Te asigur că bărbatul ăsta m-a înghețat! protestă ea. Eram moartă de frică și mâinile îmi erau jilave. Dar nu avea nimic de-a face cu temperatura exterioară.

– Pentru Dumnezeu, Sara, să rămânem cu picioarele pe pământ! Nu există nici un bărbat pe lume, fie el cât de îngrozitor de urât și de rău, care să-ți poată da impresia că scade temperatura.

– Și povestea unchiului Lowell?

– Unchiul tău adoră să pună floricele întâmplărilor.

Chipul Sarei se lumină de un zâmbet larg.

– Știu. Am fost cel mai bun public al său, de la vârsta de cinci ani.

Dar modul în care unchiul i-l descrisese pe Lup era cu totul diferit de poveștile obișnuite. Sara avea realmente impresia că, măcar o dată, Lowell nu exagerase. În noaptea în care îi vorbise despre acel bărbat pe care-l antrenase, o făcuse să zâmbească. Era chiar grav.

– Să uităm modul în care s-a exprimat unchiul tău, spuse Adrian strecurând mașina în șirul care aștepta pentru a urca pe feribot. Datorită dragului de Lowell, avem alte probleme de rezolvat.

Sara se înfioră.

– Faptul că cineva știe cine sunt și a reușit să mă găsească în mijlocul acestei mulțimi?

– Exact. Trebuie să fi fost urmăriți. Probabil de la cabana lui Lowell. Cineva o supraveghea. Drumul național era atât de aglomerat, încât chiar dacă m-aș fi gândit să privesc în oglinda retrovizoare... În plus, nu mi-a venit ideea...

Părea atât de frământat de incident, încât Sara încercă să-l calmeze.

– De ce te necăjești astfel? Dacă m-a găsit, nu este vina ta.

– În tot cazul, un lucru este sigur: nu te va mai surprinde niciodată singură.

– Despre ce vorbești?

– Îmi voi lua în sfârșit misiunea în serios!

Sara zâmbi.

– Să mă supraveghezi?

– Hm! Nici vorbă să mergi să te instalezi la motel. Vei locui la mine, așteptând ca Lowell să dea un semn de viață.

Din tonul vocii, Sara înțelese că era foarte serios. Când Adrian începea o acțiune, o ducea până la capăt.

Așadar, își va petrece zilele următoare cu el.

În sinea sa, nu avea obiecții. Bărbatul din piață o îngrozise și ușurarea provocată de sosirea lui Adrian era prezentă încă. Nu va uita mult timp această senzație. Lângă el, se simțea protejată.

– Oare ce vom face în legătură cu el?

Adrian ridică din umeri.

– Cu bărbatul pe care-l iei drept acel Lup? Deocamdată nimic. Atâta timp cât nu se apropie de tine...

– Dar nu știu când se va întoarce unchiul Lowell! Oricum, nu ne vom petrece tot restul zilelor noastre așteptându-l.

– Sara, ai auzit vreodată vorbindu-se de o calitate numită răbdare? Să așteptăm.

– Bărbatul acela pare să știe unde se află unchiul Lowell!

– Dacă tipul știa unde era, de ce ar fi avut nevoie de tine?

– Asta este drept. De fapt, oare de ce avea nevoie de mine?

– Probabil pentru că i-ar fi plăcut să te folosească pentru a-l atrage pe Lowell în capcană.

Sara înghiți cu greu.

– Ce minte întortocheată!

– Deformație profesională. Când scrii romane sumbre...

– Așadar, vom aștepta?

– Da, sau mergem la poliție. Și cum Lowell nu vrea să audă vorbindu-se de forțele de ordine...

– Oricum, nu vor putea face mare lucru, murmură Sara pe un ton deziluzionat. Cred că vom fi obligați să-ți zăvorâm ușa.

– Ușa mea? Ah, vrei să vorbești despre ușa mea de la intrare, cea pe care ai trecut-o atât de sprintenă în acea seară?

– N-aș vrea să te fac să suferi, dragul meu Adrian, dar am impresia că-ți scapă niște probleme de securitate!

– Asta nu te va împiedica să dormi. La mine nu ți se poate întâmpla nimic. Casa este protejată de un sistem de alarmă pe care Lowell m-a ajutat să-l instalez anul trecut.

– Nu era branșat în noaptea în care am intrat la tine?

– Era.

– Dar n-am auzit nimic, n-am văzut nimic.

– Sistemul acesta este oarecum special.

– Adică?

Adrian parcă mașina în interiorul feribotului și se aplecă pentru a deschide portiera.

– Iată ideea: deseori este mai ușor să prinzi în cursă un intrus mai degrabă în interior, decât să-l împiedici să intre. Evident, când sunt acolo, sistemul operează în mod clasic. Dar când lipsesc, îl branșez pe dos.

– Ceea ce înseamnă că dacă încercam să ies din casă, în seara aceea...

Adrian zâmbi.

– Exact. Înainte chiar de a te vedea, știam că te voi găsi în biroul meu, Sara. Am asupra mea un mic aparat electronic care mă previne de orice pătrundere abuzivă. Funcționează până la un kilometru de casă. Nu aveai nici o șansă să ieși de acolo, în acea seară.

Tânăra femeie începu să râdă.

– Ar trebui oare să mă simt liniștită?

– Dacă nu-ți place sistemul meu, condamnă-ți unchiul. El l-a conceput.

– Asta nu mă miră. Încă una din ideile sale nebunești. În sfârșit, pentru că pari a crede că este sigur... Mă voi încrede în judecata ta.

– Te voi proteja, Sara.

Îl crezu. Adrian Saville era cu siguranță un bărbat pe care te puteai bizui.

Se așezară în salonul pentru pasageri.

– Te mai gândești la paste? o întrebă brusc.

– Să uit elementul fundamental al sărbătoririi noastre? Nici să nu-ți treacă prin minte!

***

Cu toate că vederea cumpărăturilor îi amintea incidentul penibil din piață, Sara se lansă cu entuziasm în pregătirea specialității sale

de paste cu legume. Adrian umplu două pahare cu vin, o servi și se așeză într-un colț al bucătăriei, observând-o în timp ce făcea ultimele retușuri cinei. Părea fascinat de cel mai mic gest al său.

Era plăcut în bucătărie, arome delicioase ieșeau din cratițe. Sara aproape reușise să uite frica de după-amiază.

– Ești pe cale să-mi deschizi un nou orizont culinar! exclamă Adrian când se instalară la masa din bucătărie, pe care el o aranjase în timp ce Sara turnase sosul peste paste.

– Când ai încetat să mănânci carne?

– Acum puțin mai mult de un an, răspunse bărbatul calm.

– Și nu-ți lipsește?

– Nu.

Sara ezită.

– Ți-ai pierdut așa, gustul pentru carne?

– Într-un fel. Cred că traversam și eu o criză existențială în acea perioadă. Când am ieșit din ea, multe lucruri se schimbaseră. Mi-am părăsit slujba, m-am mutat în alt stat, apoi am început să scriu cartea aceasta și am devenit vegetarian.

– Ador schimbarea! Ai fost deja căsătorit?

O privi un timp cu atenție, fără să răspundă.

– Îmi pare rău, bâigui Sara. Nu voiam să fiu indiscretă.

– Nu te scuza. Nu sunt obișnuit cu întrebări foarte personale, atâta tot. Nu, n-am fost niciodată căsătorit. N-am avut timp. Și tu?

– Nu. Schimbându-mi foarte des cariera, nu vedeam niciodată prea mult timp aceiași bărbați. N-a apărut încă cel care îmi este destinat.

– Când va apărea, oare îl vei recunoaște?

– Fără umbră de îndoială. Unchiul Lowell afirma de acum doi ani că bărbatul vieții mele nu se putea afla în mediile în care trăiam. Unchiul are o influență foarte proastă asupra mea, bineînțeles, după cum spun părinții. Când sunt prea imprevizibilă și individualistă, atribuie toate acestea legăturilor care mă unesc de el.

– Și Lowell este imprevizibil și original, dar își atinge întotdeauna scopurile. Într-adevăr, mi te-a dat, Sara, nu inventez nimic!

– Dar este o glumă, Adrian.

– În acest caz, de ce aceste cadouri gemene?

– Merele din cristal? Le-a găsit probabil amuzante și le-a cumpărat într-o prăvălie de amin...

– A pus să fie șlefuite special pentru noi, de către un artizan.

– Dar asta nu dovedește nimic!

– Și mesajul de pe robot? Cadoul nostru de nuntă pe care Lowell trebuie să-l protejeze?

– Trebuie să spun că n-am înțeles nimic. Cunoscându-l pe unchiul Lowell, sunt convinsă totuși că este vorba de un lucru evident.

– Într-adevăr, asta i s-ar potrivi foarte mult.

– Când se va întoarce, voi avea două vorbe să-i spun!

După cină, Sara începu să se simtă stânjenită. Apropierea orei de culcare însemna să reușească o ieșire nici provocatoare, nici nepoliticoasă. Desigur, Adrian nu era bărbatul care să ia cu forța ceea ce-și dorea, dar domnea o asemenea tensiune între ei, încât se putea întâmpla orice.

Obligată să-i accepte ospitalitatea până la întoarcerea unchiului, tonul pe care-l va da legăturilor dintre ei în prima seară, va anticipa urmarea. Optă pentru o atitudine ușoară și relaxată, prietenoasă.

– Oh, o partidă de dame!

Iată un mod bun de a petrece seara, gândi Sara.

– Te pricepi?

– La dame? Da, suficient. Am jucat de nenumărate ori cu unchiul tău.

– El preferă șahul.

– Și eu.

– Am jucat și eu puțin șah în liceu, murmură Sara, dar fără foarte mult entuziasm. Toate acele povești de strategie, faptul de a prevedea mai multe mișcări în avans... Eu joc de plăcerea jocului!

– Înțeleg, spuse Adrian politicos, cu un zâmbet amuzat pe buze. Desigur, este mai simplu să joci dame, dar este de asemenea un joc de strategie.

– Folosești metoda care îți va plăcea, eu o am pe a mea!

După patru partide, se priviră atent.

– Doi la doi! exclamă Sara, încântată. Cel care va câștiga partida următoare va fi învingător.

– Cine te-a învățat să joci? bombăni Adrian, aranjând piesele pe tablă.

– Nimeni.

În taină, Sara era încântată de cele două victorii ale sale. În timp ce cele ale lui Adrian erau rodul unei strategii prudente și gândite, ea învinsease datorită unor mișcări complet imprevizibile și puțin nebunești.

– Asta se vede. Dacă n-ai fi avut atât noroc...

– Ești invidios pentru că am un talent înnăscut. Relaxează-te, Adrian, nu este decât un joc, ce naiba! S-ar spune că soarta țării depinde de viitoarea ta mutare.

– Mi-e teamă că sunt puțin prea serios... Eu...

Sara se sperie la ideea că, brusc, conversația lua o turnură prea intimă.

– Eu încep, îl întrerupse. Atenție, Adrian, te voi surprinde iar!

– Norocul nu este decât unul din elementele jocului, Sara. Dacă asta este tot ceea ce posezi, nu câștigi decât din întâmplare.

– Dovedește-o!

Adrian ridică din umeri și începu să-i demonstreze. Un sfert de oră mai târziu, deprimată, Sara îl văzu luându-i ultimul pion. Ce înfrângere! Un adevărat cilindru compresor! Nu-i lăsase timp să se lanseze în improvizațiile sale aproximative, obligând-o să se apere încă de la prima mutare.

– Joci exact ca unchiul! Nu este drept!

– Cine este nedrept?

– Nu știu, dar există o capcană în toată această strategie. O partidă între unchiul Lowell și tine trebuie să fie ceva destul de puternic, nu?

– Într-adevăr, durează mai mult timp, spuse Adrian zâmbind ușor.

– Și cine câștigă?

– Suntem la fel de buni.

– Vrei să spui că ai câștigat deseori?

– Hm!

– Iată ceva interesant. N-am auzit niciodată vorbindu-se de un jucător care să-l poată învinge cu regularitate pe unchiul Lowell la dame sau la orice alt joc. Mie mi s-a întâmplat să-l bat, dar nu prea des.

– Cu ajutorul uneia din mutările tale imprevizibile?

– Da. Cu această tehnică, reușesc să dau peste cap cea mai bine planificată strategie.

– Doar ocazional. Vezi în seara asta. Ai avut noroc de două ori, dar te-a părăsit.

Sara îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ceva îmi spune că oamenii care joacă așa ca tine, nu-i pot aprecia pe cei care joacă în felul meu.

Cu aceste cuvinte, se ridică și ieși calm, cu un zâmbet politicos pe buze. Nici provocatoare, nici politicoasă, reușise perfect!

Capitolul 5

Adrian o privi pe Sara îndepărtându-se, oftând. Oare cum va reuși să doarmă, acum? Se prăbuși într-un fotoliu și se gândi o clipă să bea puțin coniac. Dar nu de un întăritor avea nevoie; mai degrabă de un calmant!

Ultima dată când se simțise într-adevăr rău fusese în ziua în care terminase cartea și o expediase editorului. În acea clipă se simțise gol, inutil. În seara asta, era de sute de ori mai rău.

Oare când dorise ultima dată o femeie cu intensitatea pe care o făcea să vibreze în el prezența Sarei?

Privi îndelung sticla de coniac, dar refuză totuși s-o atingă. Desigur, avea nevoie de un pahar, dar nu-și putea permite această plăcere acum: trebuia să vegheze asupra unei tinere femei care nu-și dădea seama de pericolele care o urmăreau.

– Kincaid, diavol bătrân, m-ai vârât într-un bucluc blestemat! bombăni, lăsându-și capul pe spătar. Oare ce ești pe cale să vânezi?

Indiferent de vânatul urmărit, Adrian nu se îndoi nici o clipă de modul în care se va termina. Lowell era de un număr de ani la pensie, dar fusese cel mai bun în profesia sa. Își va prinde omul. Până atunci, Adrian va urma întocmai ordinele primite prin intermediul robotului telefonic. S-o apere pe Sara! La asta se oprește responsabilitatea sa.

Oare cine era bărbatul care o abordase pe tânăra femeie în piață? Prima reacție a lui Adrian fusese să fugă cât mai departe posibil cu Sara, s-o ascundă cu grijă. Dar își dăduse repede seama că va fi de

mii de ori mai în siguranță în casa sa. Sistemul de alarmă pe care îl pusese la punct cu ajutorul lui Lowell făcea cabana de nepătruns. O adevărată fortăreață. Ca viața lui. O existență solidă, unde totul era perfect controlat.

În sfârșit, fusese totul, până când pătrunsese în birou și găsise acolo o tânără femeie care tocmai contempla un măr de cristal în ultimele licăriri ale soarelui care apunea.

Trebuia să se culce. La ce bun să rămână așezat în salon, visând la o femeie cu un măr? Și nu servea la nimic să stea de pază, pentru asta exista sistemul de alarmă. În fond, ceea ce-l deprima era ideea de a ajunge în patul gol. Totuși, era obișnuit, dar în această seară perspectiva nu-i surâdea deloc.

Străduindu-se să nu se gândească la Sara, Adrian se întrebă încă o dată unde putea fi Lowell. Bătrânul dispăruse și va rămâne probabil ascuns până când totul va fi terminat. Una dintre cele mai logice strategii. În acest timp, Adrian va aștepta ca lucrurile să se liniștească, având grijă de Sara.

Răbdarea era prețioasă în acest caz, îi explicase după-amiază, dar nu era sigur că fusese înțeles. Zâmbi. Dumnezeule, ce impulsivă era! Înțelegea foarte bine de ce nu fusese făcută pentru a fi un tânăr cadru dinamic. Nu avea suficientă răbdare pentru strategiile elaborate, nici un interes pentru ceea ce nu cerea o bună doză de energie. De când se cunoșteau, Sara pătrunsese cu entuziasm în două case complet străine, înțelesese perfect și apreciase acțiunea Fantomei, deși fusese tulburată de anumite părți ale povestirii și îi pregătise o minunată cină de sărbătoare, cu toată înflăcărarea unei femei pasionate! Și încununase totul, plecând la culcare cum ar fi făcut o verișoară în vizită!

Da, înțelegea că renunțase la ideea de a reuși în mediul afacerilor. Acolo se aprecia flerul, desigur, dar alăturat respectului datorat imaginii întreprinderii, iar Sarei nu-i păsa probabil nici cât negru sub unghie de această imagine. Știind că asta se va observa mai devreme sau mai târziu și că va fi înlăturată, preferase să le-o ia înainte și să plece cu grație. O ieșire de genul celei pe care tocmai și-o făcuse sub ochii săi.

Știa oare Sara că era așezat încă în salon, cu mintea ocupată încercând să ghicească viitoarea mișcare a celui pe care-l știa pitit în întuneric, supraveghind casa? Oare de ce nu telefonase Kincaid? Așteptând să afle mai multe, lui Adrian nu-i rămânea decât să aibă răbdare.

Două ore mai târziu, Sara se trezi tresărind. Nemișcată în patul mare, încercă să ghicească motivul acestei deșteptări bruște. Cu toată osteneala pe care și-o dăduse să adoarmă!

Își aminti brusc locul în care se afla, motivele care o aduseseră acolo și se așeză, frecându-și în mod reflex ochii. O privire neliniștită spre fereastră... Nici cea mai mică umbră amenințătoare. În acest caz, de ce oare se trezise? Nervii, cu siguranță. După tot ce i se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, avea totuși dreptul să se simtă nervoasă, nu? Stăpânindu-și un căscat, Sara se hotărî să plece în căutarea unui pahar cu apă sau cu lapte. La naiba! Se vedea lumină pe sub ușă. Adrian era încă treaz.

Dacă nu reușea să-și găsească somnul, era vina ei. Singur în salon, își făcea probabil griji, gândindu-se la misiunea sa, hotărându-se să stea de pază toată noaptea.

Sara dădu pătura la o parte și se ridică. După ce-și îmbrăcă halatul de casă, deschise ușa fără zgomot. Totul era liniștit și nu era lumină decât în hol. Poate se înșelase. Probabil că Adrian se culcase.

Pentru că tot era în picioare, mai bine să bea acel pahar cu lapte pe care și-l dorise atât de mult. Străbătând holul luminat în drum spre bucătărie, intră în salon.

– Adrian?

Acesta stătea în fața unei ferestre și silueta i se contura pe cenușiul exteriorului. Sara știu că o observa, deși privirea lipsită de culoare nu era vizibilă în întuneric.

– Te plimbi deseori astfel, noaptea? o întrebă cu amabilitate. În două zile, este a doua oară când te surprind.

Sara zâmbi.

– Faptul că la această oră ești încă în picioare pentru a-mi observa plimbările nocturne dovedește că n-ai obiceiuri mai bune decât ale mele. De ce nu te-ai culcat, Adrian?

– Nu mi-a fost somn.

– Nu te cred.

Înaintă spre el.

– Ești neliniștit, nu-i așa? Credeam că este sigură, casa asta.

– Este.

– În acest caz, ar trebui să fii deja în pat, în loc să dai târcoale peste tot.

Adrian păru ușor amuzat.

– Eu dau târcoale?

Sara se apropie și mai mult. Întinzând mâna, îi atinse brațul.

– Nu cred că voi fi în stare să dorm, dacă te știu treaz. Nu sunt obișnuită să am pe cineva care patrulează noaptea prin casă. Nu găsești această veghe ciudată, Adrian? Nu ești obligat să pui atât la inimă această misiune.

– N-am de ales!

Tonul era sumbru.

– Te încăpățânezi să vorbești despre mesajul unchiului?

Îi strânse brațul mai puternic.

– Adrian, nu trebuie să-l iei în serios. Nu ești responsabil de siguranța mea, nu te comporta ca garda mea de corp.

– Chiar după ceea ce s-a întâmplat în această după-amiază? O întrebă cu voce tăioasă.

Sara dădu cu hotărâre din cap.

– Evident. Este problema mea, Adrian, nu a ta. Apreciez mult să te văd îngrijorat de siguranța mea, dar nu vreau să te simți responsabil de asta.

– Tocmai ți-am spus, n-am de ales.

Mângâie blând, cu vârful degetelor, obrazul Sarei.

– Și o știi foarte bine.

Sara lăsă ochii în jos, amintindu-și prea târziu că Adrian vedea mult mai bine decât ea în întuneric.

– Adrian, te rog...

– De ce te temi, Sara? Că ai început să te bizui pe mine? Unchiul tău mi-a povestit că ai trăit într-o lume în care te poți baza pe un bărbat doar când totul merge bine.

– Exagerează, bâigui Sara, conștientă de prezența sa atât de aproape.

Ar fi vrut să se îndepărteze, dar nu mai putea.

– Lowell cunoaște bine firea omenească.

– Și îi place mult să generalizeze, protestă tânăra femeie. Pentru că a întâlnit câțiva dintre tinerii cu care ieșeam și pentru că nu i-au plăcut, a decretat că toți prietenii mei erau ca aceia. Nu cred că unchiul Lowell apreciază foarte mult "bărbatul nou", adăugă, sperând să destindă atmosfera.

Adrian rămase serios. Își puse mâinile pe gâtul Sarei, foarte aproape de decolteul capotului.

– Nu cred că-ți place foarte mult "bărbatul nou", Sara, altfel ai fi fost deja căsătorită.

– Lui îi place să generalizeze, ție îți place să generalizezi... Sunt multe de spus despre bărbații la modă. Bărbatul în pas cu vremea se comportă cu sensibilitate, își comunică gândurile cu cuvintele care convin, este un mare amator de artă și de bucătărie nouă, este perfect de acord ca o femeie să se lanseze în lumea afacerilor. În tot cazul, asta spune, deoarece...

– Crede mai mult în termenul de aventură decât în obligație. Dar o femeie ca tine nu poate decât să se angajeze, Lowell mi-a spus-o. Vezi bine că are dreptate și nu exagerează deloc. N-ai fi găsit niciodată ceea ce cauți în lumea pe care o frecventai...

– De unde știi atâtea lucruri despre mine? murmură tânăra femeie, copleșită de un sentiment confuz, de jenă.

– Lowell mi-a vorbit mult despre tine. De un an, mi-a tot dat frânturi de informații. Destule totuși pentru a mă ameți, a mă amăgi și a mă arunca în ridicol. Și apoi, două zile cu tine m-au învățat alte lucruri.

– Să fii oare și tu un expert în firea omenească?

– Hm!

Mâna îi era caldă pe pielea sa. Urmă încet conturul umărului, ca și când acesta îl intriga teribil.

– Se devine ușor expert? îl întrebă zâmbind, preocupată să-și păstreze echilibrul emoțional și fizic.

– Nimic nu este ușor vreodată.

– Adrian...

– N-are rost să insiști, Sara. Povestea asta ne privește pe amândoi. Te voi apăra, indiferent dacă vrei sau nu.

Sara făcu nu din cap.

– Pentru că ți-am fost "dată" de unchiul? întrebă până la urmă.

– În viață, n-am fost răsfățat mereu cu cadouri, așa că am învățat să am grijă de cele pe care le primeam.

– Cum ai învățat să apreciezi "micile lucruri plăcute ale vieții"?

– Ai interpretat greșit ceea ce am spus aseară, se revoltă Adrian.

– Zău?

– Și acum te folosești de asta ca scuză pentru a te îndepărta de mine.

– Este exact, mărturisi Sara, conștientă de regretul pe care i-l dădea modul său de a se apăra. Ar fi vrut atât de mult să-și uite prudența și să profite de clipă. Împărțită între dorință și precauție, Sara nu se putu hotărî să-i lase brațul și să se ducă în cameră. Totuși, asta ar trebui să facă.

– Sara, nu trebuie să-ți fie teamă de mine.

Vorbise atât de încet, încât tânăra femeie de-abia îl auzi.

– Știu. Nu mă înspăimânți deloc, dar nu vreau să te simți responsabil de siguranța mea.

– Pentru că dacă-mi dai acest drept, vei fi obligată să te bazezi cam prea mult pe mine, ceea ce s-ar putea dovedi primejdios în viitor?

– Primejdios?

– Ți-e teamă să nu te întorci într-o zi și să nu mă mai găsești, sau să găsești un Adrian care nu va mai fi bărbatul pe care-l credeai și asta în clipa în care vei avea mai multă nevoie de el.

Sara inspiră profund, strângându-i brațul mai tare, pentru a nu-i simți tremurul mâinii.

– Ce analiză remarcabilă!

– Ți-am spus, n-am încetat să te studiez. Printre observațiile unchiului tău și ale mele, încep să am o idee destul de clară despre tine, Sara Frazer.

– Așadar, crezi că mă cunoști! Dar tu, Adrian Saville, oare de ce ai nevoie?

– De tine.

Aceste cuvinte simple căzură între ei ca un meteorit. Sara rămase o clipă uluită. Nu-i rămâneau prea multe soluții. Sau fugea, sau accepta ceea ce tocmai îi spusese el, cu consecințele respective.

Ar fi trebuit să bată în retragere, îi murmura rațiunea, dar inima avea atâtea argumente împotrivă, încât nu se mișcă, de parcă prinsese rădăcini de emoție. În acea clipă, înțelese că îl dorea la fel de mult. Singura prudență pe care o practicase vreodată era pe cale să fie distrusă de reacția violentă a dorinței sale și a acelui bărbat uimitor. Sara se întrebă dacă va fi în stare să reziste.

– Adrian, se auzi spunând, ești sigur de asta?

– Mai este nevoie să întrebi?

– Nu.

Sara îl privi o clipă, gânditoare.

– Nu, nu cred. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

– Știu. Nici eu n-am întâlnit vreodată pe cineva ca tine.

Mâna îi alunecă spre ceafă. Se aplecă încet și puse stăpânire pe buzele ei.

Sara începu să tremure și scăpă un geamăt care se pierdu pe buzele lui Adrian.

Își puse palmele pe umerii lați și întredeschise buzele.

– Sara...

Sărutul deveni mai intim, mai apăsat, amețitor.

Adrian ridică încet bărbia Sarei, până când își putu adânci privirea în a sa. În ochi îi străluceau mii de sclipiri argintii, care o captivară. În acea clipă, înțelese că era pierdută. Sau regăsită. Nu mai știa. Nimic nu mai era normal sau rațional. Dar un lucru era sigur. Dacă Adrian o voia în seara aceasta, va fi a sa.

Acesta citi probabil răspunsul la întrebarea sa mută, deoarece scoase un lung oftat și o ridică în brațe.

– Totul va fi bine, Sara, îi murmură. Totul va fi bine, draga mea. Am așteptat, mi-am pus întrebări atât de mult timp, încât doar în

clipa în care ai sosit în viața mea, mi-am dat seama de câtă nevoie aveam de tine.

Sara își puse capul pe umărul său și închise ochii, renunțând la ce-i mai rămăsese din prudență. Nu mai avea importanță locul în care o va duce, ce vor face. Pentru prima dată găsea normal să se gândească mai degrabă la prezent, decât la viitor. Viitorul și clipa prezentă nu formau oare un tot?

Adrian o duse în camera sa. O așeză pe picioare și, fără s-o scape din ochi, trase cuvertura. Îndreptându-se, o luă în brațe.

– Să nu te gândești la nimic altceva decât la noi, îi murmură. Numai la noi, adăugă strecurându-și mâinile sub capot, pentru a-i dezveli umerii.

– Chiar dacă aș vrea, n-aș putea să mă gândesc la altceva.

Sara se înfioră. Capotul alunecă fără zgomot la podea.

– Ți-e teamă de mine?

– Nu, răspunse tânăra femeie scuturând din cap.

– Tremuri.

Îi mângâie încet brațele și locul unde începeau sânii, de-abia acoperiți de cămașa de noapte subțire.

– Știu, dar nu de teamă.

Îi zâmbi și-i acoperi una din mâini cu a sa.

– Și tu tremuri.

– Te doresc atât de mult, Sara. Sunt luni de zile de când visez la tine.

– Oare nu este puțin prea devreme, Adrian?

– Nu, nu pentru noi.

Prin materialul cămășii de noapte, mâinile se așezară pe sânii săi calzi și trupul Sarei răspunse imediat. Ținându-și respirația, începu să descheie cămașa lui Adrian.

– Te rog, Sara, bâigui acesta, cu gura în părul său. Da, te rog.

Îndepărtând cămașa, Sara mângâie încet bustul, fără măcar să-și dea seama că el o dezbrăcase complet.

Dar când mâinile lui Adrian alunecară pe spatele său, așezându-i-se pe șolduri, Sara scoase un geamăt ușor și se lăsă spre el.

– Ești atât de dulce, murmură bărbatul, atrângând-o și mai aproape. Doresc să mă pierd în tine...

– Adrian...

– Ador să te aud rostindu-mi numele. În gura ta, sună diferit.

O ridică și o întinse pe pat. Cu ochii pe jumătate închiși, Sara îl privi scoțându-și cămașa și pantofii, trăgând fermoarul de la blugi. Curând, fu gol; lumina care venea din hol, i se juca pe trupul zvelt și musculos. Ce bărbat extraordinar! Reprezenta tot ceea ce-și dorise vreodată de la un bărbat. Sara se miră. Oare de unde îi venea această certitudine? În ziua aceasta, nu mai avea nici o idee despre ce voia cu adevărat de la un bărbat.

– Oh, Adrian! murmură când se culcă lângă ea. Nu știam...

– Ce?

Îi atinse ușor abdomenul plat cu palma, până la limita feminității.

– N-are importanță. Nu mă cred în stare să mă explic, acum.

Se cuibări în brațele sale, întinzându-se languros.

– Mă simt atât de bine! La ce bun să gândesc?

– Ai dreptate. N-ar duce la nimic să gândești acum.

Îi sărută un sân, apoi îl mușcă delicat, făcând-o pe Sara să scoată un murmur de plăcere.

Se prinse de el cu toată puterea.

– Sara, dulce Sara!

Mângâierile erau mai speciale, mai intime și, înflăcărându-se, Sara răspundea dorinței lui într-un mod în care nu se crezuse capabilă. Luată de vârtejul noilor senzații, prinse curaj până la a-i mângâia șoldurile și abdomenul. Acolo, ezită înainte de a-și lăsa mâna să coboare mai jos.

– Da! mormăi Adrian cu voce răgușită. Oh, da! Te vreau toată a mea. Am atâta nevoie de tine.

Se prăbuși asupra ei, strivind-o cu greutatea trupului.

– Strânge-mă lângă tine, Sara, strânge-mă foarte tare!

Sara se supuse și închise ochii. Bărbatul acesta era unic. După această noapte, nimic nu va mai fi vreodată ca înainte.

– Adrian! strigă simțindu-l că-i ia trupul în posesie.

– Strânge-mă!

Sara se dărui, strigându-i încă o dată numele.

Cucerită de o plăcere extremă, pierdu noțiunea de timp, de loc, toată numai dorință și plăcere.

***

Mai târziu, deschise ochii. Adrian era încă lungit asupra ei, cu fața afundată în umărul său, observând-o cu coada ochiului.

– Sunt prea greu?

– Hm!

Îl văzu zâmbind.

– Ce înseamnă "hm"?

– Nu știu. Tu ești specialistul. Spune-mi.

Adrian oftă și se rostogoli alături.

– Păcat. Ești foarte confortabilă.

– Zău?

– Zău. Nu-mi amintesc să fi fost atât de bine instalat toată viața mea. Nici atât de relaxat. Nici atât de fericit.

– Nici eu, răspunse Sara cu onestitate.

– Totuși, te simt nervoasă, iubito.

– Ba nu! protestă tânăra femeie, puțin prea repede.

– Haide, Sara, nu încerca să mă păcălești.

– Este adevărat, sunt puțin. Totul s-a întâmplat atât de repede, Adrian.

– Este inevitabil. Așa că, puțin mai devreme, puțin mai târziu.

– De-abia ne cunoaștem.

– Oare ce faci când primești un cadou? Deschizi imediat cutia. Tocmai asta am făcut. Să fi uitat deja că te-am primit de la Lowell?

Sara se îmbujoră.

– Cu toate acestea, crezi în virtutea răbdării!

– Doar când este cea mai bună opțiune.

– N-ar fi trebuit să ne asigurăm mai întâi de profunzimea sentimentelor noastre?

– Eu sunt sigur de ale mele.

– N-aș vrea să confuzi responsabilitatea și...

Îl auzi râzând în întuneric.

– Știu încă să deosebesc pasiunea de datorie. Știi că de fapt, cu tine totul este diferit?

– Și ce aștepți de la mine?

– Ți-am spus deja. Să mă iubești.

– Ah, da! Ar fi fost "plăcut".

Adrian nu simți sarcasmul.

– Nu mi-ai spus oare că te-ai îndrăgostit puțin de eroul din "Fantoma"?

– Nu înțeleg...

– După părerea ta, oare cum s-ar comporta cu o femeie a cărei iubire o dorește?

Sara se gândi un timp înainte de a răspunde, încruntată.

– Cred că s-ar ocupa de ea, ar proteja-o. Femeia s-ar putea încrede în el.

– Vreau să ai încredere în mine, în același fel.

– Dar tu nu ești Fantoma.

– Eu l-am creat. Există puțin din mine în el.

Sara îl examină o clipă.

– Poate ai dreptate, murmură.

– Ai încredere în mine, dulce Sara. Dă-mi dragostea ta. Ca și Lowell, știu ce are valoare în viață. Te voi proteja, voi avea grijă de tine.

– Nu ți-e teamă că nu voi ști să mă ocup cum trebuie de tine? Îl întrebă zâmbind.

– Sunt convins că n-ai să te joci cu mine.

– Și unde îți vine oare această certitudine?

– Pentru că trădarea ta m-ar distruge, Sara.

Aceasta își ascunse îngrozită capul în mâini. Să-i facă rău? Niciodată!

I se aruncă de gât, îl răsturnă și se întinse asupra lui. Adrian își trecu brațele în jurul taliei ei și o strânse de-i tăie respirația.

– Adrian?

– Hm!

De data aceasta, nu-și dădu osteneala să-l întrebe ce voia să spună. Era evident!

***

Primele licăriri ale zorilor o treziră pe Sara. Întredeschise ochii și privi în jur. Camera lui Adrian! Amintirile nopții îi veniră în minte. Vorbiseră despre dragoste și responsabilitate, își promiseseră să nu se joace cu sentimentele lor. Totuși... Păli ușor. Dar ea promisese toate astea! Adrian se mulțumise să jure că o va proteja în schimbul acestei iubiri.

Se eliberă din brațele lui cu mii de precauții. Ce nebunie! Să se dăruiască unui bărbat pe care de-abia îl cunoștea. O cuprinse o anumită panică. Oare ce i se întâmplase?

Când Sara se ridică, Adrian se mișcă, dar nu se trezi. Aceasta se duse în fugă în camera sa și îmbrăcă niște blugi și o bluză. Avea nevoie să ia aer, să se gândească. Sandalele, un bluzon ușor, un pieptănat rapid și ieși.

Pe verandă, inspiră aerul rece al dimineții. Unde să se ducă? În acea clipă, își aminti de mașina sa, lăsată în parcarea motelului. Vârî mâna în buzunar, zâmbi găsind cheile acolo și porni în pas vioi.

În urma ei, casa se trezi brusc, semnalându-i ieșirea. Adrian se ridică imediat și întoarse capul spre noptieră. Radioul cu ceaș deșteptător clipea într-un mod puțin obișnuit. Mesajul nu putea fi mai clar.

Sara plecase!

Înjurând în șoaptă, Adrian sări în picioare și începu să se îmbrace.

Capitolul 6

Când ieși la rândul său din casă, Adrian era împărțit între două temeri. Aceea de a ști că Sara se expunea pericolului și aceea de a-și imagina că se hotărâse să-l părăsească. Două temeri care se transformară în panică în clipa în care observă că Sara nu se mai vedea deja. Oare cum n-o auzise când se ridicase, el, al cărui somn era de obicei atât de ușor?

Se gândi la noaptea lor și se strâmbă. Era complet nepriceput. De ce oare o împinsese practic în patul lui? Nu putea să aștepte? Sara avea dreptate, era încă prea devreme. Desigur, tocmai trecuse un an de când visa la ea. Dar va înțelege Sara asta? La urma urmei, îl cunoștea de-abia de două ile. Probabil se trezise cu capul plin de îndoieli, furioasă.

Și plecase fără măcar un cuvânt de adio!

Oare unde putea fi? Nu auzise zgomotul motorului mașinii sale și... Mașina! Se afla încă în parcajul motelului!

Adrian coborî aleea în fugă și porni pe drumul care ducea spre Winslow.

Sara! Acolo jos, mergând cu pas hotărât, cu mâinile în buzunarele hainei de vânt, cu părul lung, șaten, lucind în soarele din zori. Începu să o urmărească de departe, cu ochii ațintiți asupra siluetei atât de feminine; fiecare din gesturile tinerei femei amintindu-i detalii menite să-i accelereze bătăile inimii.

Avusese dreptate să nu dispere în timpul acestui an lung. Desigur, la început crezuse deseori că Lowell exagera calitățile

nepoatei sale, dar de noaptea trecută, de când i se abandonase în brațe cu atâta pasiune...

Totuși, în această dimineață fugise!

I-ar fi fost ușor s-o ajungă din urmă. Nu era departe și evident nu-și dădea seama că era urmărită, atât mergea de hotărâtă spre locul în care se ducea. Oare avea intenția să-și recupereze mașina și să ajungă la San Diego? Va merge la Lowell, pentru a-l aștepta acolo?

Strânse pumnii. Nici vorbă s-o lase să plece!

De ce să nu i se alăture și să-i explice că nu trebuia să părăsească insula? Poate va accepta să-l asculte și să se supună. Putea de asemenea s-o arunce pe umărul său și s-o ducă acasă cu forța, în ciuda riscului asumat de a agita vecinii. Și dacă i-ar jura că n-o va mai atinge oricât de mult timp încât să stea liniștită? Dar cum să-și țină o asemenea promisiune?

Ce să facă oare? Înjură cu voce joasă și continuă s-o urmărească de-a lungul micului drum îngust. Acest filaj era complet ridicol, dar avea o altă alegere? Lowell ar muri de râs dacă l-ar vedea.

Cât despre Sara, continua să meargă în pas vioi, fără să observe nimic. N-ar fi putut să explice de ce se simțea prinsă în capcană. Bineînțeles, nu regreta ce se întâmplase, dar o mică voce nu înceta să-i murmure că toate astea erau foarte neașteptate. Scutură din cap, posomorâtă, incapabilă să înțeleagă sentimentele contradictorii care o frământau. Nu avea obiceiul să să grăbească în patul unui străin.

Nu se putu stăpâni să zâmbească trist. În definitiv, Adrian nu era un străin. Nu i-o "oferise" unchiul Lowell?

Unchiul Lowell!

Amintirea unchiului o făcu să-și revină. Toată această harababură venea de la el! Oare unde era, când se va întoarce?

Ajunse curând la motel și văzu mașina. Oare patronul nu se mirase că o părăsise? Trebuia să se ducă să se explice? Nu, nu era dispusă să discute. Scoțând cheile din buzunar, se îndreptă spre platformă.

În clipa în care puse mâna pe mânerul portierei, încercând să recunoască bucata de hârtie pe care o observă pe banchetă, vocea lui Adrian o făcu să se întoarcă dintr-o săritură.

– Știi că nu poți dispărea astfel! Doar visele se evaporă și tu nu ești un vis.

Remarca fusese făcută pe un ton rece, perfect potrivit cu privirea glacială. Stătea la câțiva pași de ea, cu mâinile înfundate în buzunare. O urmărise mai mult de un kilometru fără cel mai mic zgomot!

– Nu mi-am dat seama că mă urmărești, reuși să spună cu o voce prefăcut sigură. Nu puteai să mă strigi?

– Dacă doreai companie, m-ai fi anunțat în loc să te strecori afară din casă ca o hoață!

Emoția pe care i-o remarcă în voce o ului. Dar ar fi preferat să fie mânie. Nu se punea problema să-l rănească pe Adrian.

– Nu m-am strecurat afară ca o hoață. M-am hotărât doar să mă plimb și să profit de asta pentru a-mi recupera mașina. Tu ești cel care se strecoară în spatele oamenilor! Tu și tenișii ăia care nu fac nici un zgomot!

– Ultima dată când te-am lăsat singură, era gata să fii răpită. Închipuiește-ți că am o misiune. Să te apăr până la întoarcerea unchiului tău.

– Oare asta făceai noaptea trecută?

– Dacă vrei să vorbim despre noaptea aceasta, sunt de acord, dar nu aici.

Înaintă și o luă de braț.

– Să mergem să bem o cafea în apropiere de debarcader.

– Adrian! începu Sara pe un ton ferm, înainte de a hotărî că nu dorea să se certe.

Ținând cont de sentimentele amestecate care o frământau, nu se punea problema să-i dezvăluie gândurile sale profunde.

Adrian se puse în mișcare, îndreptându-se spre port, un frumos golfuleț natural numit Eagle Harbour. Ambarcațiuni de toate mărimile se legănau în voia vântului marin. Mai departe, o mulțime de vile mici, rustice, stăteau în fața mării. În ciuda orei matinale, în port era lume. Un mare număr de pescari și câțiva turiști dornici să profite de ultimele zile frumoase. Lângă debarcader se afla o baracă unde se vindea cafea și produse de patiserie. Adrian comandă două cafele care îi fură servite în pahare de carton. Fără o vorbă, îi întinse unul Sarei.

– Mulțumesc, murmură aceasta cu o politețe exagerată.

Adrian nu-și dădu osteneala să răspundă, meditând în tăcere. Văzându-i tulburarea, Sara se calmă. Avu impresia că Adrian nu fusese obișnuit cu acest gen de situație și ideea îi plăcu.

– N-aș fi dispărut, murmură tânăra femeie după un timp.

– Nu? întrebă Adrian, vizibil neîncrezător.

Sara scutură din cap și bău o înghițitură de cafea caldă. Făcu câțiva pași pe dig.

– Nu. Doream doar să-mi recuperez mașina și s-o aduc acasă. Dacă mă hotăram să fug, mi-aș fi luat valiza. Sau, oricum, portofelul.

– Hm!

Tânăra femeie îi aruncă o privire pe furiș.

– Ce vrea să însemne acest "Hm"?

– Un punct bun pentru tine, mormăi Adrian. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Mi-am închipuit că erai atât de tulburată că ți-ai petrecut noaptea cu mine, încât... De fapt, te vedeam foarte bine fugind fără un rămas-bun și fără valiză.

Sara privea capătul digului, fără să-l vadă.

– Eram într-adevăr tulburată, admise.

– Știu. Pentru că te-am împins în patul meu, nu-i așa?

– Ne-am grăbit împreună acolo. Nu vei pretinde că este doar vina mea?

– Asta dorești?

Adrian bău o înghițitură de cafea.

– Nu. Mi-ar plăcea să cred că ai participat la hotărârea finală. Nu țin să fac pe seducătorul pe lângă femeile care nu acceptă.

Sara se pregătea să răspundă, când fu împiedicată de stângăcia unui pescar. Bărbatul tocmai descărcase capturile de peste noapte și urca digul, cu o găleată în mână. Cineva de pe un iaht vecin îl strigă, se întoarse, își prinse picioarele într-o undiță prost înfășurată și se întinse cât era de lung, proiectând conținutul găleții pe jos. Un pește frumos, argintiu, căzu tocmai în fața lui Adrian și începu să se răsucească în toate direcțiile, aproape sufocat deja.

– Frumoasă pradă, Fred! exclamă alt marinar. Are pe puțin șase kilograme.

Fred în chestiune se ridică zâmbind, foarte mândru de el.

– Mulțumesc, Sam. Este un exemplar frumos. Primim niște prieteni diseară și peștele ăsta va sfârși pe grătar.

Sarei i se făcu brusc milă de sărmanul pește. Ce mod oribil de a muri. Înțelegea perfect că bărbatul trebuia să pescuiască pentru a se hrăni, dar categoric prefera peștele anonim, tăiat în fileuri și învelit în plastic.

Întoarse privirea înainte de a observa că Adrian se oprise și se uita cu atenție la sărmana ființă care-și dădea ultima suflare. Nici o expresie pe fața sa. Privea pur și simplu peștele. Bărbatul care-l scăpase, se aplecă pentru a-l lua.

Fără să mai stea pe gânduri, Sara îl prinse pe Adrian de braț. Acesta îi aruncă o privire surprinsă, dar o urmă.

– Acest gen de spectacol este deja destul de dur pentru o ființă obișnuită, spuse tânăra femeie cu voce egală. Îmi imaginez că pentru un vegetarian trebuie să fie absolut dezgustător.

– Nu te neliniști așa, nu voi întoarce privirea. Sunt realist, Sara. Nu consum carne, dar înțeleg că alții o fac. Mulțumesc că ai încercat să mă protejezi.

Oare râdea de ea? Nu, părea serios. Jenată, orientă conversația spre un alt subiect.

– Și dacă am vorbi puțin despre viitor? Ce vom face?

– Nu mai avem nimic a ne spune despre trecut? În special despre trecutul foarte apropiat?

– Nu este nimic de spus. Am căzut de acord să declarăm că amândoi suntem de condamnat.

Se îndreptă și ridică ușor din umeri.

– Suntem adulți, continuă Sara, ar trebui să fim în stare să ne analizăm acțiunile și să tragem învățăminte din greșelile noastre. Suntem blocați aici până când unchiul se hotărăște să se întoarcă și să se explice, așa că vom fi obligați să ne comportăm într-un mod inteligent. În consecință, sugerez să încetăm să ne gândim la noaptea trecută.

Adrian dădu din cap.

– Absolut de acord.

– Sunt fericită că ești de părerea mea, răspunse Sara cu o voce puțin prea mieroasă.

– Așadar, nu fugeai dimineață?

– Nu. Doream doar să iau puțin aer și să fiu singură.

– Cum te înțeleg!

– Zău? Foarte amabil din partea ta.

– Dar fă în așa fel încât să nu se mai întâmple!

Vorbise foarte tăios, și Sara se simți brusc încurcată.

– Poftim?

– Am spus: să nu se mai întâmple niciodată.

Ajunseră la parcaj. Sara se opri la câțiva pași de mașină și se întoarse spre Adrian.

– Unul din motivele care m-au făcut să părăsesc lumea afacerilor este că nu-mi place să primesc ordine. Ne-am înțelege mult mai bine dacă nu te-ai lăsa condus de simțul de responsabilitate.

– În regulă, am înțeles lecția.

– Perfect!

Se instalară în mașină, cu Adrian la volan.

– Dar nu vei mai merge să te plimbi fără mine, spuse acesta, întinzând mâna să-i dea cheile.

– Data viitoare când voi încerca să fug, voi privi în spatele meu pentru a mă asigura că nu sunt filată.

Bărbatul se așeză comod în scaun, fără să-și ia ochii nici o clipă de la ea.

– Oare n-ar trebui să ne comportăm ca niște adulți, față de acest subiect?

Sara oftă.

– Îmi pare rău, mormăi Sara. Aveai dreptate, n-ar fi trebuit să părăsesc vreodată casa singură. Nu m-am gândit. Eram ușor... tulburată. Presupun că asta nu ți se întâmplă deseori. Este o problemă pe care bărbații... Sentimentele lor...

– Oare n-am arătat anumite sentimente, noaptea trecută?

Sara deveni stacojie.

– Ceea ce numești sentiment poate fi foarte bine calificat în alt mod.

– Pasiune?

– Dorință fizică!

Adrian ridică ochii spre cer.

– Acum, cine nu se comportă ca un adult? Credeam că ești fată destul de mare pentru a face deosebirea între dorința fizică și... alte emoții.

Sara nu îndrăzni să răspundă. Desigur, cunoștea diferența. Dar cum să-i mărturisească faptul că ceea ce simțea purta un nume foarte primejdios. Iubire?

Se ghemui lângă portieră, cât mai departe posibil de Adrian. În acea clipă, hârtia pe care o zărise mai devreme de banchetă, căzu. Fericită de diversiune, o ridică.

– Promite-mi că nu vei mai ieși niciodată singură, insistă Adrian pornind motorul.

– Voi fi cuminte, promit.

– Perfect. Ce este asta? adăugă observând hârtia.

– Nu știu. Am găsit-o pe scaun. Nu-mi amintesc...

Tăcu, stupefiată, și deveni lividă.

– Ce ai, Sara?

Frână, opri motorul și întinse mâna.

– O problemă, murmură tânăra femeie. O mare problemă.

Mesajul era scurt.

"Ora unu și cincisprezece minute, pe feribotul de Seattle. Veniți singură. Nu riscați nimic".

– Încep necazurile, mormăi Adrian.

***

Erau două ore de când discutau. Sara, furioasă, mergând de la un capăt la altul al salonului. Adrian așezat pe canapea, calm, cu picioarele pe masa joasă și cu o revistă în mână.

– Dumnezeule, dar ascultă-mă! se sufoca tânăra femeie. N-am de ales. Trebuie să merg acolo.

– Nu văd ce interes ai.

Aroganța lui o făcu să-și piardă răbdarea. Cum putea fi oare atât de rațional într-o asemenea clipă?

– Vezi alt mijloc de a descoperi ce se întâmplă?

– Oamenii care au destulă imaginație pentru a lăsa un mesaj într-o mașină posedă cu siguranță o minte suficient de creativă pentru a prevedea o soluție de schimb în cazul în care Planul A n-ar funcționa.

Întoarse încet pagina revistei.

– În cazul de față, cred că ar fi bine să nu se întâmple ceea ce doresc și să fie surprinși. N-are rost să le facem viața ușoară.

– Adrian, nu doresc să aștept declanșarea Planului B!

– Exact pe asta se bazează acest tip. Ai răbdare, Sara.

Aceasta începu din nou să măsoare încăperea în lung și-n lat, furioasă de refuzul lui Adrian. Două ore de când îl ruga s-o lase să se ducă singură la întâlnire, două ore de când el respingea această eventualitate! Acum, Sarei îi era teamă. Teamă pentru unchiul său. Era oare într-adevăr capabil să iasă singur dintr-o asemenea situație? Rămase nemișcată în fața ferestrei și privi arborii aliniați de-a lungul aleii.

– Unchiul Lowell trebuie să aibă necazuri foarte mari, murmură cu vocea fals calmă.

– Sau cineva vrea să ne facă s-o credem.

– De când ești un expert capabil să judece reacțiile unui bărbat asemenea Lupului? exclamă Sara. Nu este de-ajuns că ai scris un roman de spionaj... Asta nu te face o autoritate în materie.

Adrian lăsă revista.

– Sara, nu fac decât să ascult ordinele unchiului tău.

– Știu, răspunse aceasta, încercând să se arate răbdătoare. Dar prea-i urmezi instrucțiunile literă cu literă. Nu crezi că ar fi bine să improvizezi puțin? Ar trebui să-ți dai seama că ceva nu este în ordine.

– Nu înțeleg ce-ți permiți să spui...

Exasperată, tânăra femeie își rezemă fruntea de geam.

– Adrian, te rog, ascultă-mă.

Acesta se apropie fără zgomot și-i puse mâinile pe umeri.

– Sara, dacă te las să mergi singură pe feribot, n-ar fi o improvizație. În acest caz, am urma planul altcuiva. Ai făcut destulă gestiune pentru a ști că a urma părerea adversarului nu aduce nici un avantaj, dimpotrivă.

– Totuși, trebuie să aflăm neapărat ce vrea!

– Ce vrea! Să se folosească de tine!

– Nu suntem siguri de asta. Poate are niște vești, sau dorește să ne dea niște informații. Pentru Dumnezeu, Adrian! Cel care a lăsat acest mesaj poate nici măcar nu este un adversar. Și dacă este vorba despre un prieten al unchiului Lowell, dornic să-mi dea un bilet din partea sa?

– Lowell are un ciudat simț al umorului, dar nu-l văd organizând acest gen de mascaradă.

– Cel care va fi pe feribot știe niște lucruri în legătură cu unchiul Lowell. Vreau să descopăr cine este și ce știe.

Ridică brusc capul, sensibilă la mâinile lui Adrian care-i strângeau umerii.

– Sara...

Aceasta scutură din cap, obosită să discute.

– Nu, Adrian. Voi merge la întâlnire. Fii rezonabil. Oare ce mi se poate întâmpla pe o ambarcațiune? Feribotul va fi plin ochi cu oameni care merg la Seattle. Cel pe care trebuie să-l întâlnesc va fi blocat pe vas ca și mine. Nu-l văd scoțând un pistol și să mă omoare. Ce ar face cu corpul?

Adrian o întoarse spre el. Fața îi era gravă.

– Sara, nu este vorba de un joc. De data aceasta nu te vei descurca prin câteva piruete îndrăznețe, ca la dame. Nu știi unde vei pune piciorul.

– Nu pot să suport această așteptare, Adrian.

Acesta o privi îndelung.

– Și dacă te-aș forța să rămâi?

– Pentru asta, ar trebui să mă legi și să mă închizi într-un dulap.

– Nu mă crezi în stare?

– Nu fi ridicol!

O lăsă și se întoarse pe canapea, gânditor.

– Nu poți merge acolo singură, spuse în sfârșit.

– Dar mesajul specifica...

– La naiba cu mesajul! Repet, nu poți merge acolo singură.

– Mă vei însoți?

– Pentru că refuzi să-mi urmezi sfaturile și să fii răbdătoare, n-am de ales.

– N-ai decât să mă legi strâns și...

– Nu mă tenta, Sara!

Aceasta încetă brusc să zâmbească.

– Nu știi să pierzi, Adrian.

– Este adevărat. N-am știut-o niciodată.

Acum, că acceptase să-l întâlnească pe autorul biletului, Sarei nu-i mai rămânea decât să-l convingă să o lase să meargă singură la întâlnire.

– Sunt fericită să te văd în sfârșit rezonabil, Adrian.

– Întotdeauna sunt rezonabil.

– În acest caz, înțelege că este imposibil să mă însoțești.

– Încearcă să ieși din casă fără mine și vei vedea ce pățești! Te crezi oare destul de puternică pentru a mă îndepărta din drumul tău?

***

Exact la ora unu, Adrian depășea cu mașina rampa care ducea în interiorul feribotului, cu Sara alături. Se duseră să se instaleze imediat în salonul principal. Sara, care măsura cu grijă fiecare pasager, își dădu brusc seama că avea mâinile jilave. Nu era obișnuită cu acest gen de tensiune. Și nici un semn de la bărbatul cu față de lup!

– Ce enervant este! oftă tânăra femeie.

Adrian părea complet liniștit. Stăteau față în față după ce aleseseră să se instaleze într-un compartiment din apropierea unei ferestre mari cu geamuri.

– Foarte, murmură bărbatul cu voce calmă.

– Ar trebui să-ți notezi impresiile, îl sfătui Sara cu un aer fals degajat. Te-ai putea folosi de ele pentru a da mai multă autenticitate viitoarei tale cărți.

– Foarte bună idee.

Tânăra femeie se jucă o clipă cu cureaua poșetei.

– Și dacă nu vine pentru că ești cu mine?

– Sincer, aș fi ușurat.

Sara îi adresă o privire ucigașă.

– Vei regreta acest mic incident de fiecare dată când ne vom certa, pe viitor? Te vei folosi de el pentru a-mi dovedi că sunt încăpățânată?

– Ești atât de încăpățânată, încât nu este nimic de demonstrat. Crezi că se va întâmpla deseori?

– Ce?

– Să ne certăm.

– Sper că nu. Mă epuizează.

– Hm!

Sara se pregătea să-i tragă o săpuneală, când încremeni. Bărbatul care o abordase în piață tocmai pătrunsese în salon și o observa.

– Adrian, șopti ea, este acolo! Este bărbatul care a încercat să mă răpească în piață.

Adrian se întoarse cu atâta naturalețe încât o lăsă cu gura căscată. Oare cum putea rămâne atât de calm, într-o asemenea clipă?

După ce-l examină o secundă, Adrian o privi și zâmbi.

– S-ar spune că până la urmă va urma Planul A, chiar dacă trebuie să modifice anumite detalii.

– Vrei să vorbești de faptul că ești prezent lângă mine?

Îl văzu pe bărbatul cu profil de vultur ezitând, apoi îndreptându-se spre ei.

– Dacă vrei adevărul, Adrian, mi-am schimbat părerea. Sunt foarte mulțumită că te afli aici.

– Știam că mă vei aprecia în cele din urmă, murmură acesta, exact când necunoscutul ajunse lângă ei.

– Domnișoara Frazer?

Sara înghiți în sec, în timp ce încerca să pară în largul său.

– Da.

– Sunt Brady Vaughn. Mi-ar plăcea să vă vorbesc.

– Este ceea ce am înțeles și noi citind mesajul puțin melodramatic pe care l-ați lăsat în mașină, răspunse Adrian înainte ca Sara să aibă timp să reacționeze. De ce nu luați loc și să ne explicați ce se întâmplă?

Vaughn îl examină o clipă pe Adrian, apoi își îndreptă toată atenția spre Sara.

– Este în legătură cu unchiul dumneavoastră, domnișoară Frazer.

Dacă Adrian n-ar fi fost acolo, aceasta ar fi fugit cât o țineau picioarele. Dar prezența însoțitorului său o calmă.

– Puteți vorbi în fața soțului meu, domnule Vaughn. Luați loc, vă rog.

– Pentru propria dumneavoastră siguranță, domnișoară Frazer, ar fi de preferat să nu puneți prea mulți oameni la curent.

– Sunt deja informat, mormăi Adrian. Ia loc, Vaughn, sau du-te naibii.

Sara își ținu respirația. Bărbatul, după ce-și ațintă o clipă privirea asupra lui Adrian, ridică din umeri și se așeză lângă Sara.

– Este o poveste destul de lungă, domnișoară Frazer.

– Nu poți s-o rezumi, bătrâne? întrebă Adrian adresându-i un zâmbet fermecător și total artificial. Nu suntem deloc răbdători.

Sara, observând că Vaughn începea să se enerveze, interveni.

– Vă ascultăm, domnule Vaughn.

– Pentru a vorbi cât mai simplu, Lowell Kincaid are necazuri.

Sara își ținu respirația.

– Știți unde se află?

– Credem că este în sud-estul Asiei.

– Dar ce ar face acolo?

– V-am spus, este o poveste lungă. Asta ne duce înapoi în timp, la sfârșitul războiului din Vietnam, chiar înainte de căderea Saigonului. Fiecare voia să-și salveze pielea.

Sara nu îndrăzni să-l privească pe Adrian. Nu trebuia ca acest bărbat să știe că ei cunoșteau deja povestea pe care se pregătea să le-o istorisească. Luă cel mai interesat aer.

– Unchiul dumneavoastră, care îndeplinise nenumărate misiuni în colțurile mai îndepărtate și care avea acolo prieteni siguri, a fost însărcinat să scoată din țară o încărcătură extrem de prețioasă. Pentru a rezuma, continuă bărbatul aruncând o privire scurtă spre Adrian, Lowell Kincaid a ajuns cu bine în Cambodgia, dar fără încărcătură.

– Ei și?

– Noi credem că s-a întors acolo pentru a aduce acea încărcătură, domnișoară Frazer.

– Care "noi"? întrebă Adrian.

Vaughn se încruntă.

– Oamenii pentru care a lucrat Kincaid.

– Guvernul? întrebă Sara.

– Da și nu.

– Răspunsul este puțin cam confuz.

– Domnișoară Frazer, să fim lămuriți. Deși am lucrat pentru același serviciu ca unchiul dumneavoastră, mă ocup de această afacere pe cont propriu.

– Ai hotărât să recuperezi încărcătura pentru dumneata? întrebă Adrian cu un zâmbet forțat.

Vaughn scutură din cap.

– Nu există nici o șansă să iasă din Asia. Încercând asta, Kincaid va fi ucis. Unchiul dumneavoastră și cu mine suntem prieteni de mulți ani, domnișoară Frazer. Îi datorez asta.

– Dar cine poate să-i vrea viața?

– Cunosc cel puțin doi tipi foarte periculoși care au prins de veste despre această afacere și știu că singurul care poate indica locul în care se află încărcătura este Kincaid. Au dispărut în același timp cu Lowell. Am motive să cred că au pornit în urmărirea sa. Trebuie să-l găsesc pe Kincaid înaintea lor.

– Și ce va trebui să fac eu în toate acestea?

– Unchiul dumneavoastră este un bărbat foarte independent, mai ales de când a ieșit la pensie. Nu cred că poate fi făcut să asculte de rațiune, dar pe dumneavoastră vă va asculta. Doresc să veniți cu mine, domnișoară Frazer.

– Să plec cu dumneavoastră? Unde?

Vaughn strecură o privire prudentă în direcția lui Adrian, înainte de a-și întoarce atenția asupra Sarei.

– Nu pot să vă dezvălui locul exact. Dar este în sud-estul Asiei. Când ajungem, îi vom trimite un mesaj unchiului dumneavoastră prin unul din prietenii săi indigeni.

– N-am nici măcar pașaport!

Aceasta fu clipa pe care o alese Adrian pentru a interveni.

– Trebuie să ne dai timp să ne gândim, Vaughn.

– Cât timp? întrebă Vaughn fără s-o scape din ochi pe Sara. Nu avem foarte mult.

– Patruzeci și opt de ore, răspunse Adrian.

Sara întâlni privirea lui Adrian și hotărî să-i cânte în strună.

– Patruzeci și opt de ore, domnule Vaugh. Trebuie să mă gândesc la toate astea.

Brady Vaughn se ridică. Feribotul se apropia de Seattle. Își puse o clipă mâna pe umărul Sarei.

– De acord, domnișoară Frazer, dar nu mai mult. Pentru siguranța lui Kincaid...

Se întoarse, se îndepărtă, și se pierdu în mulțime.

Sara îl privi îndelung pe Adrian, fără să poată rosti un cuvânt. În cele din urmă, își trecu o mână tremurătoare peste umăr, acolo unde o atinsese Vaughn.

– Nu găsești că temperatura a scăzut brusc? îl întrebă slab.

Capitolul 7

Măsurau acum suprafața mării, cu un cornet de înghețată în mână. Feribotul nu trebuia să plece înapoi decât peste o jumătate de oră. Adrian sugerase o mică plimbare. De când coborâseră de pe ambarcațiune, nu schimbaseră nici o vorbă.

Sara știa că tăcerea se datora aceluiași motiv ca al lui Adrian. Examinau conversația cu Vaughn. Tânăra femeie aruncă restul cornetului într-un coș și își înfundă mâinile în buzunare.

– Știi ce cred? spuse.

– Ce?

– Legenda pe care ți-a povestit-o unchiul Lowell în legătură cu aurul, poate nu este legendă.

– Ce deducție remarcabilă!

Sara îi aruncă o privire descurajată.

– Sau este o poveste adevărată, sau...

– Sau niște oameni ca Vaughn își imaginează că este, ceea ce este același lucru, încheie Adrian în locul ei.

– Și știi ce mai cred?

– Lasă-mă să ghicesc. Că unchiul tău și-a făcut ideea că un cadou perfect de nuntă este o comoară îngropată undeva în Asia.

Sara oftă.

– I-a plăcut întotdeauna aurul. Spunea că era singura salvare într-o lume agitată. Mi-l închipui, convins că o grămadă mare de aur ar fi un cadou perfect. De altfel, nu mi-a oferit niciodată decât obiecte din aur.

Întinse mâna și-i arătă un lănțișor care-i strălucea la încheietură.

– Și n-a spus oare că se duce să ne apere cadoul de nuntă?

– Dar în familia asta sunteți toți nebuni!

– Unchiul Lowell nu este nebun!

– Știu. Are doar un bizar simț al umorului. Credeam că ți-ai dat seama de asta.

Conștientă de enervarea lui Adrian, Sara preferă să schimbe subiectul. Va mai avea timp să ia apărarea unchiului Lowell. De altfel, cu puțin noroc, se va întoarce și se va apăra singur. Era foarte bun când era vorba să găsească scuze.

– Oare ești sigur că unchiul Lowell nu te-a lăsat să înțelegi că această legendă era de fapt reală, când ți-a povestit istoria?

– Dimpotrivă, a precizat că nu este decât o poveste. Mii de întâmplări ca aceasta au circulat după război. Am studiat și eu un mare număr în timp ce pregăteam "Fantoma".

– Zău? Și toate sunt de aceeași inspirație?

– Aproape. Există cea a agentului de la CIA desemnat să distrugă importante documente înainte de căderea Saigonului. Se spune că pe cele mai interesante le-a păstrat, printre altele, lista tuturor agenților din Asia și pe care a scos-o la mezat.

– Voia să vândă lista cui oferea mai mult?

– Probabil asta îi era intenția.

– A reușit oare?

– Sara, nu este decât o legendă. De unde aș putea ști ce s-a întâmplat?

– Oh! Am crezut... Cunoști și alte istorii?

– Referitoare în special la acest război?

Începu să se gândească.

– Se mai povestesc niște istorii despre oameni de afaceri angajați de guvernul american pentru a supraveghea șantierele de construcții din Saigon și din împrejurimi. De fapt, vizitele lor în Vietnam le permiteau mai ales să pună pe picioare o uriașă rețea de trafic de heroină, care a continuat să funcționeze mult timp după război, făcând din ei oameni foarte bogați. Există de asemenea povești cu trafic de aur în nord. Lista acestor legende este incredibil de lungă,

Sara. Se nasc din război. Amintește-ți tot ceea ce s-a povestit după al doilea război mondial. Oamenii continuă încă să scrie pe acest subiect.

– Înțeleg ce vrei să spui. Așadar, când unchiul Lowell ți-a vorbit despre comoară, ai presupus că era de asemenea o legendă.

– Hm!

– Și dacă nu era legendă? Îl văd foarte bine pe unchiul lansându-se în acest gen de aventură. Să ascundă o comoară într-un loc bizar și să mă anunțe că este cadoul meu de nuntă... Nu găsești că i se potrivește?

– Cadoul nostru de nuntă, o corectă Adrian. Nu uita că mie mi-a povestit primul această istorie.

Sara se hotărî să ignore ultimele cuvinte.

– Îl văd foarte puțin pe unchiul meu furând o comoară, murmură gânditoare.

– Dar nu știm nimic despre asta. Acum nu avem decât versiunea lui Vaughn.

Sara se înfioră.

– Ce tip oribil!

Adrian o observă o clipă, cu un zâmbet ușor pe buze.

– Este un mod de a-l descrie.

Sara se opri și se rezemă cu coatele de balustrada care mergea de-a lungul docurilor, în fața la Elliot Bay. În alte împrejurări, ar fi apreciat animația din port.

– Ai fost vreodată în Asia, Adrian?

Acesta nu răspunse imediat, preferând, ca și ea, să contemple peisajul.

– De ce mă întrebi asta? spuse în cele din urmă.

– Din curiozitate. Voiam să știu cum este acolo.

– Nici vorbă să te afli în compania acestui Vaughn, decretă Adrian pe un ton dur.

Sara s-a întors spre el, brusc teribil de serioasă.

– S-ar putea să nu am de ales, Adrian.

– Oare crezi cu adevărat că te voi lăsa să pleci în patruzeci și opt de ore?

Sara se agită, brusc îngrijorată.

– De ce ai cerut acest răgaz?

– N-am cerut nimic.

– Adevărat. L-ai pretins. Gândești repede.

– Încerc, spuse el ironic.

Tânăra femeie se încruntă.

– Scrierea de romane de aventuri a făcut din tine un om de acțiune.

– Să crezi tu! Am fost tot timpul la locul meu.

Sara îl observă cu coada ochiului. Oare își bătea joc de ea?

– În tot cazul, sunt mulțumit că ai fost acolo. Fără tine, poate ar fi reușit să mă convingă să-l însoțesc.

– Asta pentru că nu ești obișnuită să tratezi cu asemenea oameni. Știu să fie foarte convingători, mai ales când se folosesc de o persoană la care ții.

– Crezi că Vaughn minte?

– Nu știu. De altfel, ce știu despre toată această poveste? Nimic.

Sara se gândi o clipă în tăcere.

– La urma urmei, poate este cine pretinde că este.

– Cine? Vaughn? Ce te face să crezi că spune adevărul?

– Pașaportul, de exemplu. Să-mi procur un pașaport în două zile... Doar un angajat guvernamental poate face o asemenea ispravă.

– Cu niște bani și o adresă bună...

– Zău? Și unde s-ar duce Vaughn? Un pașaport nu se găsește la supermarket.

O enerva cu aerele sale de superioritate!

– Ar putea să încerce în Mexico.

– Mexico?

– Hm! Este un oraș imens, Sara, cel mai mare din lume. Acolo se găsește orice, încă o dată, cu condiția să ai bani și legături. Cei care vor să călătorească fără să aibă răspuns la prea multe întrebări, trec automat pe acolo. Este atât de ușor să dispară în acel loc și să apară în alt capăt al lumii cu o altă identitate.

Sara îl privi cu atenție, stupefiată.

– Ai aflat toate astea făcând cercetări pentru romanul tău?

– Un autor serios trebuie să se documenteze, iubito.

– Asta explică faptul că unchiul Lowell n-a putut rezista dorinței de a-ți povesti legenda aurului.

– Probabil. Când Lowell consideră...

– Ne vom ocupa de el mai târziu. Până atunci, Vaughn este problema.

– Sara, nici vorbă să ai încredere în acest tip. Singură ai spus că era îngrozitor.

– Dar știe unde este unchiul.

– El spune că știe. Dar dacă începem să-l credem, cine știe unde ne va duce asta?

– Dumnezeule! ce complicate sunt toate! Și în timpul ăsta, unchiul înoată în necazuri.

– Datorită dragului de Lowell avem și noi.

Se îndreptă brusc.

– Haide, este timpul să mergem. Feribotul va pleca în curând.

– Patruzeci și opt de ore... Nu este mult.

– Știu.

– Și dacă unchiul nu ne contactează în timpul pretins?

– N-am hotărât acest răgaz în speranța ca Lowell să apară. A fost mai ales pentru a-mi acorda timp.

– Timp pentru ce? întrebă Sara uimită.

Adrian n-o privi, urmărea din ochi mulțimea pestriță.

– Sara, mâine te voi lăsa singură un timp.

– De ce?

Bărbatul ezită.

– Există ceva ce mi-ar plăcea să verific. Vreau să văd un bărbat.

– Te vei duce să încerci să iei legătura cu serviciul în care a lucrat unchiul?

– Nu. Nu putem acorda încredere acestor oameni. Când vezi genul de individ pe care îl angajează.

– Vaughn? Înțeleg... Pe cine vei contacta?

– Pe cineva care știe poate dacă Lowell se află sau nu în Asia.

– Dar dacă nu suntem noi siguri, cine poate fi?

Adrian oftă și o luă de mână.

– Sara, nu-mi mai pune întrebări. Unchiul tău și cu mine am discutat mult timp, tot anul trecut. Mi-a povestit lucruri pe care nu le-a spus niciodată nimănui.

– Dar, Adrian...

– Te rog, Sara. Ai încredere în mine. De acord?

Ea ar fi vrut să strige că nu era de acord. Asta nu avea nimic de-a face cu încrederea, dar se gândea că necesită niște explicații. Totuși, să se certe cu Adrian nu făcea decât să complice lucrurile.

– De ce nu l-ai contactat pe acest om mai curând, dacă tot știi de existența sa.

– Pentru că Lowell n-ar fi vrut asta niciodată, doar dacă ne-am găsi într-o situație încurcată. Și apoi, ne-a dat instrucțiuni precise.

– Și crezi că putea să se descurce singur?

– Da.

Sara își retrase mâna din a sa și se îndepărtă imperceptibil.

– De acord. Fă cum crezi. Contactează-l pe acest bărbat dacă te gândești că ne poate fi folositor.

– Te-ai supărat?

– Da, puțin. Nu-mi place să rămân de căruță.

– Îmi pare rău, Sara... începu Adrian.

Dar aceasta îl întrerupse.

– Oh, destul!

Bărbatul tăcu și nu mai scoase o vorbă până se aflară pe feribot. Acolo, Adrian îi împărtăși planurile sale.

– Voi lipsi practic toată ziua. Vei fi singură în casă.

Sara se prăbuși pe un scaun.

– Singură? Dar de ce? Dacă îți bați joc de mine...

Adrian se așeză alături și își puse mâinile pe genunchi.

– Sunt obligat să te părăsesc pentru că nu îndrăznesc să mă folosesc de telefon pentru a lua legătura cu acest prieten al unchiului tău.

Sara tresări.

– Crezi că telefonul tău este ascultat?

– După ce l-am întâlnit pe Vaughn, mă aștept la ce este mai rău.

Tu nu? De altfel, din cele ce mi-a spus Lowell despre acest prieten, nu este omul care să facă vreo confidență la telefon. Trebuie să-l văd personal.

– Unde este?

– Nu prea departe, răspunse Adrian evaziv. Cu avionul, voi putea ajunge la el în câteva ore. Voi pleca dimineața devreme și mă voi întoarce la sfârșitul după-amiezii.

– Și în acest timp?

– Vei fi perfect la adăpost în casă.

– Mi-ar plăcea mai mult să merg cu tine.

Bărbatul scutură din cap.

– Îmi poți spune măcar de ce să nu te însoțesc? se revoltă Sara.

– Sara, te rog...

Aceasta îi întoarse spatele, nebună de furie.

Se comportară ca doi străini tot restul zilei. Merseră pe jos până la Winslow, pentru ca Adrian să-și rezerve bilet de avion. Sara făcu o datorie de onoare din a nu asculta conversația pe care acesta o avu cu funcționarul de la agenția de călători. Desigur, mai târziu va regreta acest exces de delicatețe. Cel puțin ar fi știut unde se ducea. Când Adrian i se alătură și porniră spre casă, Sara se mulțumi să întrebe dacă totul era aranjat.

– Am un zbor mâine dimineață la ora șapte.

– Înțeleg.

– Asta înseamnă că va trebui să prind primul feribot pentru Seattle.

– Da.

Dumnezeule, ce enervantă era! Adrian strânse pumnii...

– Sara, vreau ca cel puțin un lucru să fie perfect limpede.

– Ce schimbare plăcută!

Adrian se hotărî să ignore proasta sa dispoziție.

– După plecarea mea, nu trebuie să părăsești casa sub nici un pretext.

– Am înțeles, bombăni ea, privind drumul.

– Perfect. O dată alarma branșată, nu ți se poate întâmpla nimic. Nimeni nu va putea pătrunde în casă, doar dacă folosește explozibil.

– Ce gând încurajator.

– Așa că nu te neliniști, spuse Adrian pe un ton dur. Mai bine dă-mi cuvântul de onoare că nu vei părăsi casa înainte de întoarcerea mea.

– Sau de întoarcerea unchiului Lowell, îl corectă Sara.

Dădu din cap.

– Promiți?

Tânăra femeie încercă să-și imagineze reacția sa dacă refuza să promită, dar preferă să renunțe.

– Jur.

– Iar eu, îți promit să fiu acolo rapid. Mă voi întoarce cu feribotul de ora cinci și patruzeci și cinci.

– Te cred.

– În acest caz, încetează să fii îmbufnată.

Ajunseră acasă și Adrian deschise ușa.

– Cred că Vaughn este bărbatul care este numit Lupul, spuse brusc Sara. Asta ar explica niște lucruri, nu? A fost foarte apropiat de unchiul meu, așa că l-a auzit probabil vorbind despre aur.

– La ce bun să facem speculații asupra a ceea ce nu știm, Sara?

– De ce nu? Poate că gândindu-ne mult și bine la asta, vom reuși să găsim niște răspunsuri la întrebările pe care ni le punem.

– Nu cred câtuși de puțin.

– Haide, Adrian. Tipul ăsta dubios este foarte probabil trădătorul, renegatul. Poate unchiul Lowell a plecat într-adevăr în Asia, în speranța ca Lupul să-l urmărească. În acest fel, îl elimina înainte de a recupera comoara.

– Sara, nu faci decât să adaugi întrebări la cele pe care deja ni le punem.

– De ce ar da Vaughn târcoale pe aici, dacă n-ar vrea aurul unchiului?

– De unde vrei să știu?

Se duse la bucătărie și puse ceainicul pe foc. Sara îl urmă.

– Adrian, cred că lipsește un element foarte important.

– Știu, unchiul tău!

– Vorbesc de un indiciu! Ascultă-mă bine. Să presupunem că unchiul Lowell chiar are de-a face cu acest aur și că a hotărât într-adevăr să ni-l ofere drept cadou de... nuntă.

Adrian stătea în apropierea aragazului. Încrucișă brațele și o privi.

– Să presupunem. Ei și?

Sara încercă să-și pună puțină ordine în idei. Începu să meargă de colo-colo prin bucătărie.

– Știe unde se află acest aur, dar n-a căutat niciodată să-l aducă. Oricum, noi nu știm de vreo tentativă. În mesaj, nu spune că se duce să caute cadoul de nuntă. Anunța doar că-l va proteja.

– Exact.

– Dacă s-a hotărât brusc că trebuia să-l protejeze pentru noi, este pentru că a auzit vorbindu-se de cineva care voia să-l fure. Puțini oameni știu că această poveste este o legendă. Nu văd decât o persoană, în afară de tine și de mine care...

– Prietenul nostru, Lupul?

– Dar nu glumesc!

Adrian oftă și se întoarse pentru a turna apa clocotită în cești.

– Știu. Continuă.

Sara îi aruncă o privire ucigașă.

– Avem dovada că unchiul Lowell se gândea la Lup înainte de a dispărea.

– Vrei să vorbești despre schițele de pe manuscris? Este o dovadă foarte slabă, Sara.

Aceasta scutură din cap cu energie.

– Nu cred. Asta dovedește că unchiul s-a gândit recent la Lup și cred că a făcut-o pentru că știa că tipul va încerca să-i fure aurul. Poate l-a anunțat cineva, cine știe? Unchiul Lowell cunoștea atâția oameni ciudați. Nu vei încerca să iei legătura cu unul, mâine?

Îndepărtă brusc brațele.

– Oare nu înțelegi? Unchiul Lowell tocmai încearcă să protejeze așa-zisul nostru "cadou de nuntă" de singurul bărbat capabil să-l fure.

– În acest caz, de ce ar umbla Vaughu de colo-colo, pe aici? De ce nu se află deja în Asia?

– Pentru că nu știe unde să meargă. Nimeni, în afară de unchiul meu, nu cunoaște ascunzătoarea aurului. Vaughn este cu siguranță în căutarea unchiului Lowell și își închipuie că se poate folosi de mine.

Își mușcă unghia de la degetul mare.

– Unchiul a dispărut. Le-a spus vecinilor că pleacă la vânătoare. După părerea ta, despre ce vânat vorbea?

– Un Lup? o întrebă Adrian pe un ton ironic.

– Haide, râzi de mine! Nu sunt departe de adevăr.

– Nu râd de tine, Sara.

Îi întinse o ceașcă de ceai.

– Poate ai dreptate, reluă. Trebuie să ne asigurăm mai întâi că unchiul tău se află într-adevăr acolo unde afirmă Vaughn că este. Și este un singur mijloc pentru asta.

– Să-l găsești pe acel bărbat despre care ți-a vorbit unchiul. Știu. Nu voi mai discuta despre asta, Adrian, văd bine că nimic nu te va face să-ți schimbi părerea.

... Două ore mai târziu, în timpul cinei, Adrian vorbi din nou despre aur.

– Mă gândeam la ceva...

– La ce?

– Dacă ai dreptate referitor la cadoul de nuntă... Lowell știa, povestindu-mi această istorie, că mă voi folosi de ea pentru a-mi scrie romanul. Dacă ai dreptate, spun, înseamnă că...

– Înseamnă că dorea să-ți dea un indiciu în legătură cu locul în care se afla faimosul dar. Îl văd foarte bine acționând astfel.

– Și eu. Dacă și-a bătut joc de mine, la întoarcere va trebui să mă asculte. Știa oricum că nu-mi place să mă joc cu ghicitorile!

***

După cină, rămaseră îndelung tăcuți, evitând să se privească. În acea clipă, din expresia feței Sarei, Adrian știu că va dormi singur.

În fond, se așteptase puțin la asta, de când își dăduse seama că totul mersese prea repede pentru ea. Îi trebuia timp pentru a se obișnui cu ideea că pe viitor îi va fi amant. La urma urmei, tânăra

femeie nu avusese, ca el, luni întregi pentru a se convinge că erau făcuți unul pentru altul. Probabil îl considera încă un străin.

Când Sara se ridică și declară că se duce la culcare, Adrian înclină politicos capul și o lăsă să plece. Prăvălit într-un fotoliu, cu picioarele întinse în fața lui, trecu în revistă toate obstacolele care se înălțau între ei.

Prea puțin timp.

Îi era străin.

Prea multe probleme. Probleme grave.

Sara era furioasă pentru că nu voia s-o ia cu el a doua zi.

Erau foarte multe motive pentru ca să nu-l vrea. Oftă. Oare cum să adoarmă? Deoarece trebuia să doarmă. Mâine, va avea atâtea de făcut!

Se ridică și făcu înconjurul casei liniștite. Sara va fi la adăpost, aici. Alarma o va feri de intruși. Calm, verifică sistemul pe care Kincaid îl pusese la punct cu el. Lowell, cu mâinile sale atât de pricepute... Oare unde putea fi?

Deplasându-se fără zgomot, Adrian controlă fiecare ieșire. Nu, Sara nu avea de ce se teme. S-o protejeze, devenise scopul vieții sale. Ce senzație ciudată să se simtă responsabil de viața semenului! Mulțumit, traversă holul pentru a ajunge în camera sa.

Nu se va opri în fața ușii de la camera Sarei, nu va asculta încercând să afle dacă dormea sau nu, dacă se agita în pat, nu va încerca să-și imagineze ce se va întâmpla dacă ar împinge ușa. Ca un bărbat disciplinat, își va stăpâni dorința care-l chinuia.

Cu toate acestea, nu se putu împiedica să încetinească pasul. Oare dormea?

Sara era perfect nemișcată în patul mare, cu privirea ațintită asupra razei de lumină care trecea pe sub ușă. Nu-l auzise venind, dar fu sigură de prezența sa. Încordată, își dădu seama că nu aștepta decât un lucru: să deschidă ușa. Se gândea la asta de când se culcase. Nu se punea problema să-l lase să plece, a doua zi dimineață, fără să-l facă să afle mai întâi că avea dreptul să fie în patul său.

Îndepărtă pătura și întinse mâna pentru a-și lua capotul. Ușa se deschise fără zgomot și privirile li se întâlniră.

– Nu dormi?

– Văd că nici tu.

– Totuși, ar trebui să dormi, spuse Adrian, teribil de serios.

– De ce?

– Asta ar face lucrurile mai ușoare.

– Pentru cine?

– Pentru mine.

Sara inspiră profund.

– Dar nu pentru mine, murmură invitându-l cu un gest din mână să se apropie.

– Sara?

– Vino să dormi lângă mine, Adrian. Te rog.

Acesta ezită îndelung înainte de a înainta în întuneric.

– Adrian...

– Hm! Prea târziu, Sara, nu te voi lăsa să-ți schimbi părerea.

Răsturnând-o, se prăvăli asupra sa, sărutând-o.

Sara ar fi vrut să-i spună că nu avea nici o intenție să-și schimbe părerea, că îl dorea, că avea nevoie de el, că toată viața ei nu simțise niciodată nimic asemănător pentru un bărbat. Dar vorbele nu trecură de buze. Și Adrian începu să facă dragostea cu ea!

– Îmi jurasem să nu mă opresc în fața ușii tale.

– Nu ți-aș fi iertat-o niciodată.

– Sara, dulce Sara!

Mângâierile erau din ce în ce mai speciale. Tânăra femeie scoase un lung geamăt de plăcere.

– Da, Adrian! Oh, da!

Cum ar fi vrut ca Sara să se agațe astfel de el pentru totdeauna, ca această clipă să nu se încheie niciodată. Mâine va veni timpul întrebărilor, al regretelor. În acea seară, Adrian voia să creadă că toate acestea erau adevărate.

Fură transportați de același val de plăcere în aceeași clipă. Prezentul era deja trecutul, își spuse Adrian. Curând va fi mâine. Așa că va purta în el amintirea căldurii Sarei, ca pe un talisman care să-l apere de răcoarea zilelor ce vor veni.

– Adrian?

Sara se întinse în brațele sale.

– Sunt aici, Sara.

– Este bine, este locul tău.

Mai târziu, pe jumătate adormită, vorbi iar.

– Pe mâine, Adrian. Mâine seară...

Mâine seară! Oare îl va mai vrea? Nimic nu era mai puțin sigur.

***

Adrian plecă în zori. Sara îl văzu îndepărtându-se din ușă, cu inima strânsă. Se trezise în același timp cu el. Un fel de al șaselea simț... Adrian rămase mult timp observând-o, apoi îi atinse ușor buzele cu ale sale. Cuvintele i se îmbulziseră în minte, cuvinte care nu știuse sau nu voise să le rostească. Acum, nu mai avea timp să-i spună tot ce avea pe suflet. Cu siguranță, era mai bine astfel.

Împingând pătura, se ridicase și se dusese în baie.

Fără o vorbă, Sara îi pregătise cafeaua în timp ce el se îmbrăca, apoi se ridicase pe vârful picioarelor pentru a-l săruta.

– Să fii prudent, Adrian. Te rog ai grijă de tine.

– Haide, voi avea doar o conversație cu un prieten al unchiului tău, protestase acesta cu amabilitate.

Intensitatea privirii Sarei îl speriase puțin. Prefera s-o vadă râzând, chiar de el. Dar ce-i plăcea cel mai mult, era să-i citească în ochi plăcerea și pasiunea, ca noaptea trecută.

Își dădu brusc seama că aprecia tot mai mult caracterul său impulsiv, căldura pe care o punea în legătura lor.

Viața va fi foarte cenușie fără Sara.

– Voi fi înapoi diseară.

Sara nu încercă să discute.

– Te voi aștepta.

– Mai ales nu părăsi casa sub nici un pretext.

Tânăra femeie scutură din cap.

– Nu mă voi mișca decât dacă îmi dai tu ordin, sau unchiul Lowell.Pe verandă, bărbatul ezită și se întoarse pentru ultima dată spre ea.

– Grăbește-te Adrian. Voi fi aici la întoarcerea ta.

Acesta dădu din cap și se îndepărtă fără să se mai întoarcă.

Capitolul 8

După plecarea lui Adrian, casa i se păru incredibil de goală. Sara trecu dintr-o încăpere în alta, întrebându-se dacă să înceapă o curățenie mare o va ajuta să suporte singurătatea. Oare cine se ocupa de asta, în mod normal? Probabil Adrian. Ordinea și curățenia făceau parte cu siguranță din firea sa. Asta corespundea modului în care voia să controleze întotdeauna mediul înconjurător.

Sara se întrebă dacă Adrian fusese mereu așa. Oare se născuse prudent? Nu exista mai degrabă ceva în trecutul său care-l făcuse să devină așa cum era? Un bărbat obișnuit nu-și instala un sistem de alarmă atât de sofisticat, decât în cazul în care dorea ca viața să-i fie în siguranță. Probabil avea motivele sale pentru a fi fără încetare atent. Sara îl văzuse relaxat într-o singură ocazie. Când făceau dragoste.

Se gândi din nou la noaptea precedentă și roși de plăcere la amintirea pasiunii împărtășite.

Pătrunse în bibliotecă și își trecu degetele peste o etajeră. Puțin praf, dar nimic extraordinar. Oricum, nu mai mult decât la ea acasă. Acel praf care se găsește la cei care trăiesc singuri. Se întrebă de cât timp locuia Adrian singur. Probabil dintotdeauna.

Ideea o deprimă și se îndreptă spre masa de lucru. Îi scotocise deja conținutul și hotărî că nu va găsi nimic dacă o va lua de la început. Se lăsă să cadă într-un fotoliu larg, rotativ și se gândi din nou la ziua în care o surprinsese Adrian. Nu-l auzise sosind. De altfel, nu-l auzea niciodată apropiindu-se. Evident din cauza tenișilor vechi pe care-i văzuse mereu în picioare.

O rază de soare căzu peste mărul din cristal, dând viață bulelor închise în el. Sara se aplecă și studie acele mici sfere captive. Ideea că Adrian petrecuse lungi întregi așezat la această masă cu mărul acesta lângă el, o încântă. Oare de câte ori ridicase ochii pentru a-l privi? Cu siguranță, la fel de des ca ea.

Dar de ce nu știa că existau două exemplare, în timp ce Adrian era la curent. Știa de asemenea că o va întâlni într-o zi pe proprietara celuilalt măr. Oare cum și-o imaginase? Unchiul o descrisese corect? Deveni brusc important pentru ea ca Adrian să fie mulțumit de cadoul unchiului Lowell. Dorea cu toate puterile să se întoarcă să-l recupereze chiar în acea seară.

– Adrian, murmură, să fii prudent. N-ar fi trebuit să te las să mergi singur.

Ca și când îi dăduse de ales!

Indispusă, Sara părăsi cabinetul de lucru cu intenția de a-și prepara o altă ceașcă de cafea înainte de a încerca să găsească ceva de citit. Ziua promitea să fie lungă.

În timp ce punea cafeaua pe foc, îi veni o idee. Dorea să citească "Fantoma". Parcurgând-o a doua oară, poate va găsi niște indicii. Mai ales dacă unchiul lăsase unele aproape peste tot. Se duse să ia manuscrisul din cameră și se instală din nou în biroul lui Adrian.

Schița reprezentând lupul o făcu să se strâmbe de spaimă, așa că întoarse repede pagina, pentru a se adânci în poveste. Trebuia să poată scoate niște învățăminte din ea. Oare nu pretinsese Lowell deseori că un obiect nu este bine ascuns decât când se află la vedere?

Dar unde să caute? În text? Printre desenele mici care umpleau cea mai mică bucățică de pagină? Lowell ar fi trebuit să trăiască din arta sa în loc să fie agent secret.

Ca și prima dată, Sara nu întârzie să fie prinsă de acțiune. Din nou o pasionă hotărârea îndârjită a eroului de a supraviețui. Și-ar fi dorit să-l apere, să-l încurajeze, cu toate că știa că va ajunge singur la capătul coșmarului său. Cât ar fi vrut să știe cu certitudine că totul se va termina cu bine!

Oare Adrian pusese mult din el însuși în descrierea Fantomei? Era primul lui roman și Sara citise undeva că primele opere erau cel mai adesea autobiografice.

Începuse al treilea capitol când sună telefonul. Tânăra femeie rămase nemișcată, stupefiată. De când locuia la Adrian, nimeni nu sunase vreodată. După ce ezită câteva clipe, întinse mâna și răspunse.

– Alo?

– Sara?

– Unchiule Lowell! Unchiule Lowell, unde ești? Dacă ai ști cât sunt de îngrijorată! Este simplu, eu...

– Sara, nu vorbi, ascultă. Vino la mine imediat ce este posibil.

– Dar...

– Îndată ce este posibil, Sara. Nu-ți pot explica acum. Te aștept.

Închise înainte ca tânăra femeie să aibă timp să întrebe mai mult.

Prima sa reacție fu de panică. Imposibil să ia legătura cu Adrian pentru a-l anunța ce se întâmpla, nici un mijloc de a ști dacă unchiul avea nevoie de ajutor, de ambulanță sau de doctor. Îi rămânea doar un singur lucru de făcut. Să se supună cât mai repede posibil.

În sfârșit, era cel puțin sigură acum că Lowell nu se afla în sud-estul Asiei! Dacă ar putea lua legătura cu Adrian! Ce să facă, Dumnezeule, ce să facă? Se scutură. Să acționeze.

Sărind în picioare, Sara alergă în camera sa. Poșeta se afla pe pat. O răsturnă pe cuvertură și luă cheile de la mașină.

Era gata să deschidă ușa de la intrare, când își aminti de sistemul de alarmă. Impunându-și cel mai mare calm, Sara se duse în camera lui Adrian și se apropie de falsul radio cu ceas deșteptător. În ajun, Adrian îi arătase cum funcționa. Mai întâi să-l debranșeze pentru a putea ieși fără să alerteze vecinii, apoi să schimbe poziția contactorului care permitea detectarea intrușilor. Adrian ar fi fost furios dacă lăsa alarma complet branșată. În acea clipă își puse o întrebare. Oare ce se va întâmpla când se va întoarce? Ei bine, nimic, la fel ca în ziua în care o surprinsese Adrian. Va fi pur și simplu prevenit, la un kilometru înainte de a ajunge acasă, că ieșise și apoi se întorsese. Nu mai rămânea decât să-i lase un mesaj, în cazul în care se va întoarce înaintea ei.

Sara se grăbi în bibliotecă. Mâzgăli cum dădu Dumnezeu un bilet de explicație, vorbindu-i despre telefonul lui Lowell și despre ce-i spusese... Oare unde să lase scrisoarea? Mărul din cristal. Îl luă în mână și o rază de soare îl străbătu, transformându-se în curcubeu în contact cu bulele mici. Sara privi cu intensitate cristalul. Mărul acesta se afla la originea tuturor lucrurilor. Era prima legătură între ea și Adrian.

Așeză mărul peste mesaj. Va avea tot timpul, la întoarcere, să încerce să vadă dacă acest obiect nu era chiar ceea ce părea a fi.

Afară, alergă la mașină, furioasă să se simtă atât de încordată. Și tensiunea nu făcu decât să-i accentueze furia. Îi trebui un timp pentru a reuși să vâre cheia în contact, așa tremura de enervare. Calmează-te, fata mea, își repeta rulând spre debarcaderul feribotului, calmează-te.

Feribotul tocmai plecase.

După o așteptare interminabilă, se află prinsă în ambuteiajele din Seattle. Totul părea că se coaliza pentru ca să nu ajungă la timp la întâlnire.

Și limitările de viteză! După ce ieși din oraș, Sara trebui să facă un efort enorm pentru a nu rula prea repede. Nu era momentul să fie oprită. Totuși, trebuia să se grăbească. Unchiul Lowell spusese: "îndată ce este posibil".

Sara se încruntă. Îi scăpase un detaliu, ceva ce ar fi trebuit s-o frapeze, dar... Vocea unchiului! O voce complet netimbrată. Niciodată nu-i vorbise în acel mod.

Dar, pe de altă parte, nu-l întâlnise niciodată în cursul uneia din misiunile sale. Pentru ea, fusese întotdeauna bătrânul prieten vesel, care o înțelegea atât de bine, în timp ce restul familiei... De când fusese foarte mică, se înțeleseseră de minune. De câte ori n-o avertizaseră părinții în legătură cu oaia neagră a familiei?

Fiecare kilometru care trecea o făcea pe Sara și mai nervoasă. Oare ce i se întâmplase unchiului Lowell?

Două ore mai târziu, angajându-se pe drumul mic care ducea spre cabana lui Lowell, Sara se întrebă de ce acesta nu-l menționase pe Adrian. Dacă avea mari necazuri, i-ar fi ordonat Sarei să vină singură?

Drumul șerpuia spre vale și Sara fu curând complet absorbită de condus. Totuși, o furie rece puse brusc stăpânire pe ea. Adrian și romanul său, Lowell și misiunile sale! Când totul se va termina, le va spune ce gândește.

Și mașina aceea, care bloca drumul chiar în curbă. Prea mult, prea mult!

Frână energic, parcă în josul drumului și ieși din mașină trântind portiera. Cine putuse fi atât de bădăran pentru a-și lăsa astfel vehiculul exact în mijlocul drumului? Cu siguranța, iar un bețiv.

Dumnezeule, geanta sa. Se întoarse la mașină, deschise portiera și o recuperă ca și cheile de la mașină pe care le uitase pe tabloul de bord. Va trebui să meargă măcar un kilometru. Ei bine, nu va muri din asta! Întorcându-se, se află nas în nas cu Brady Vaughn.

– Felicitări, domnișoară Frazer, n-ai pierdut timpul pe drum.

Agita cu neglijență un revolver mare, cu țeava scurtă și se servi de el pentru a indica mașina abandonată:

– Eu am plasat-o acolo, acum un sfert de oră. Sincer, credeam că-ți va trebui mai mult timp să ajungi până aici.

– Ar fi trebuit să rulez mai puțin repede, murmură Sara cu voce nesigură, incapabilă să-și întoarcă privirea de la armă.

Modul în care o ținea, ca și când nu făcuse niciodată altceva în viață, o înspăimântă și mai mult decât însuși mizerabilul instrument. Un bărbat care manevra un revolver cu atâta răceală, trebuia să fie un adevărat profesionist.

– Cine ești, domnule Vaughn?

– Să spunem o relație veche a unchiului dumitale.

Îi indică din nou vehiculul abandonat.

– Am face mai bine să-l ridicăm din mijlocul drumului, înainte ca vreun curios să treacă și să-și pună mii de întrebări.

– De exemplu: de ce ațintește acel bărbat o armă asupra unei femei? bombăni Sara.

Bărbatul cu profil de vultur zâmbi silit.

– Am aflat de mult timp că o femeie poate fi la fel de periculoasă ca un bărbat. Haide, înaintează. Conduci dumneata.

Făcu amenințător un pas spre ea și Sara se supuse.

– Unde mergem?

– La cabana unchiului dumitale, desigur. Este cel mai bun loc pentru a-l aștepta.

– Credeam că era în Asia.

– Am mințit, domnișoară Frazer. Ar trebui să te fi obișnuit cu asta. De altfel, cea mai mare parte a bărbaților care te înconjoară mint. Acum, mergi! Și nu încerca să-mi joci vreo festă.

Avea un fel de a ține arma, încât nu dorea deloc să-i "joace vreo festă"!

Sara se instală la volan, iar Vaughn se așeză alături fără s-o scape din ochi.

Drumul fu scurt. Sara se gândi o clipă să accelereze la maximum și să facă o manevră care să facă să-i cadă arma din mână lui Vaughn, cum văzuse la cinema, dar bunul-simț precumpăni. Indiferent de viteza mașinii, un glonț va fi întotdeauna mai rapid.

Parcă în fața cabanei și coborî când îi ordonă.

– Acum, să ne întoarcem să-ți iei mașina.

Îi făcu semn să treacă înainte.

– De ce ai blocat drumul? Nu era mai simplu să mă aștepți la cabană? întrebă Sara.

– Mi-a fost teamă că eziți văzându-mi mașina pe alee. Nu exista nici un loc unde s-o pot ascunde. Și apoi, nu știam dacă unchiul dumitale și dumneata nu ați convenit vreun semn particular.

– Citești prea multe romane de spionaj, nu se putu stăpâni Sara să răspundă. În fond, ar trebui să mă simt măgulită, mă creditezi cu mai multă experiență și maliționzitate decât am în realitate. Aș fi crezut pur și simplu că era vorba de mașina unchiului. Îi sunt nepoată, nu agent secret!

– Oh, știu cine, ești Sara Frazer, o știu foarte bine. Intenționez să mă folosesc de dumneata pentru a-ți obliga unchiul să se descopere.

Sara întoarse ușor capul spre el, fără să înceteze să meargă.

– Dar la telefon era vocea unchiului. Nu mai înțeleg. Unde este?

Vaughn ridică o sprânceană, ironic.

– Era chiar vocea sa. M-am folosit de robotul telefonic.

– De... Dar nu a spus niciodată acele fraze!

– Să spunem că luând anumite cuvinte și așezându-le în altă ordine...

– Te-ai folosit de mesajele de pe robot, pentru a compune alte fraze!

– Treabă de copil, când știi s-o faci.

Sara își zări mașina, în capătul curbei.

– Ești profesionist, domnule Vaughn, nu se putu stăpâni să murmure.

– Este exact. Și ar fi bine să nu uiți asta.

Sara conduse a doua mașină până la cabană și o parcă alături de cea a lui Vaughn.

– Și acum? întrebă.

– Să așteptăm. Fă o cafea, dacă vrei. S-ar putea să dureze mult.

– Dar ce așteptăm?

– Să ne contacteze unchiul dumitale.

– De ce ar face-o? De unde să știe că sunt aici cu dumneata?

Ciudățenia situației o împiedica să gândească. Poate ar face mai bine să urmeze sfatul lui Vaughn și să pregătească o cafea. Oricum, asta o va ține ocupată. Îi era teamă că nu rezistă nervos dacă rămânea inactivă.

– Unchiul dumitale mă caută. Nu-i va trebui mult timp pentru a descoperi că-l aștept sigur pe picioarele mele, la el acasă. Și când își va da seama de asta, cu aceeași ocazie va afla că ești cu mine.

Sara se întoarse și-și ațintи privirea asupra lui Vaughn, postat în ușa bucătăriei.

– Intenționezi să te folosești de mine?

– Te voi schimba contra unei informații de care am nevoie. Pentru mine este o afacere ca oricare alta.

– Ce gen de informații, domnule Vaughn?

– Nu crezi că ar fi timpul să-mi spui Brady?

– Niciodată.

Ochii negri și neliniștitori străluciră amenințător, dar nu insistă.

– Nu credeam că va fi atât de ușor să te păcălesc. Eram puțin îngrijorat în legătură cu iubitul dumitale; îmi pregătisem câteva planuri pentru a scăpa de el, dar mi-a simplificat considerabil viața hotărându-se să ia avionul spre Mexico în această dimineață.

– Mexico?

– Funcționarul de la agenția de călători mi-a spus că a lut un bilet dus pentru Mexico. Ce se întâmplă, Sara? Nu ți-a spus unde pleacă?

– Ba da, dar... Nu înțeleg cum ai putut să obții atât de ușor această informație.

Fu destul de mândră de modul de a minți. Mexico! Dar nu avea nici un sens! Nu zbori spre Mexic cu intenția de a te întoarce în aceeași seară. Și Adrian, nu mai târziu decât în ajun, îi povestise cum se poate dispărea într-o imensă metropolă, pentru a apărea la celălalt capăt al lumii!

– Se pot obține o grămadă de informații prezentându-le oamenilor un anumit permis, o informă Vaughn. Biată mică Sara, care n-a înțeles încă ce i se întâmplă. Te-a dus de nas, și în ce mod!

– Este scriitor, se auzi răspunzând tânăra femeie Face cercetări pentru viitorul său roman. Călătoria aceasta era prevăzută de mult timp. Faptul că eu am sosit fără să anunț, i-a dat programul peste cap. Viitoarea lui carte se va petrece în Mexic.

Oare avea un aer destul de convingător?

– N-am putut să-l însoțesc.

– Zău? Așadar, te-a lăsat singură. Singură, să te neliniștești de soarta unchiului. După ce mi-a cerut un răgaz de patruzeci și opt de ore?

– Ei... Da!

Era mai bine să nu brodeze mai mult pe acest subiect, terenul devenind alunecos.

– Nu este prea galant...

Sara nu răspunse.

– Ești o proastă, Sara, declară calm Vaughn. Puțin îi pasă de tine. Atâta timp cât Saville și-a închipuit că erai cel mai bun mijloc de a ajunge la aur, a făcut pe îndrăgostitul pătruns. Dar ieri, când i-am adus la cunoștință că și alții se interesează de el, a intrat în panică și s-a hotărât brusc că trebuia să găsească mijloace mai ușoare și mai puțin periculoase. Eu sunt vulpe bătrână. Știu că-mi voi atinge scopurile datorită ție. Sunt un om răbdător, Sara.

Aceasta îi aruncă o privire speriată, care îl făcu să zâmbească.

– Vrei să știi de ce a plecat?

– De ce, domnule Vaughn?

– Este foarte simplu. Mexico este un oraș în care se găsește orice și unde totul este posibil. Printre altele, este punctul de plecare al tuturor celor care doresc să ajungă în colțuri asemenea Cambodgiei, fără ca guvernul Statelor Unite să afle. În Mexico se poate cumpăra orice, chiar și un pașaport. Iubitul tău te-a abandonat. La ora aceasta, zboară spre sud-estul Asiei.

– Credeam că aceste povești despre Mexic erau legende, murmură Sara slab.

– Mi-e teamă să nu fie adevărate. Adoratorul tău și-a făcut valiza. Bărbatul acesta nu era doar urât și odios, ci mai mult, era vulgar!

– De ce ar fi făcut asta?

– Pentru că a hotărât să meargă să caute aurul singur, în loc să aștepte întoarcerea unchiului tău. După cum ți-am spus deja, i s-a făcut teamă aflând că și alții se interesează de comoară. Kincaid a comis eroarea de a avea încredere în el. Odinioară, n-ar fi făcut niciodată o asemenea gafă, dar a îmbătrânit. I-a dat acestui tip niște informații despre ceea ce considera că este moștenirea ta. Cursa pentru comoară a pornit, Sara, dar eu posed un atu cu greutate: te am pe tine. Desigur, Saville are patruzeci și opt de ore avans, totuși nu mă neliniștește. Este un amator. Un amator viclean, dar totuși un amator.

– De ce, un amator?

– Pentru că un profesionist ar fi știut că trebuia să se folosească de tine și că eu reprezentam cel mai mare pericol. Un profesionist adevărat ar fi căutat cel puțin să scape de mine înainte de a părăsi orașul, fie și numai pentru a afla ceea ce știam. Aria este mare și primejdioasă, prea mult pentru a pleca în aventură fără un sprijin solid și relații bune. Saville va fi probabil ucis încercând să recupereze aurul unchiului tău. Pentru mine, asta nu are importanță, te am pe tine. Orice s-ar întâmpla, nu-ți voi da drumul. De când ai sosit în regiune, n-am avut alt scop decât să te capturez. Mă adaptez cu ușurință la orice situații. Înainte de apariția ta, aveam niște planuri în minte. Mai întâi am scotocit temeinic cabana, înainte

de a hotărî că nu era metoda bună. Apoi te-am zărit. La început, trebuie să mărturisesc, n-am înțeles foarte bine ce căutai în această poveste, dar după plecarea ta, mi-am amintit de robotul telefonic. Ți-am ascultat mesajul și am aflat astfel că Lowell avea o nepoată.

Sara luă o ceașcă de pe chiuvetă și o umplu, străduindu-se să aibă mișcări cât mai distincte, pentru ca acest bărbat să nu-și imagineze că pregătește ceva. Și apoi, era atât de nervoasă, încât dacă nu era atentă, ar fi răsturnat totul.

– Vrei acest aur, nu-i așa?

– Da, Sara. Vreau acest aur. Servește-mi o ceașcă de cafea, dar las-o pe masă. O voi lua după ce te vei îndepărta. Nu vreau să-mi asum riscul de a fi obligat să te dobor în cazul în care te hotărăști să faci vreun șiretlic.

– Te vei folosi de mine pentru a-l obliga pe unchiul Lowell să-ți dezvăluie locul unde este ascunsă comoara?

– Exact.

– Mi-ai spus că unchiul te caută. Unde?

– Undeva prin Hawaii. Am făcut în așa fel încât să ajungă la el un zvon fals și a căzut în cursă. Îndepărtându-l un moment, credeam că voi avea timp să găsesc ceea ce căutam, fără să fiu deranjat.

– Și ai scotocit cabana?

Așadar, el fusese cel care făcuse atâta dezordine...

– Din nefericire, fără să găsesc nimic. Totuși, am sperat mult de la această percheziție. Odinioară l-am cunoscut foarte bine pe unchiul tău, Sara, și mi-a vorbit deseori despre teoria sa asupra celui mai bun mod de a ascunde lucrurile. Sub nasul oamenilor! Kincaid are un simț al umorului solid, este cel mai mic lucru care se poate spune. Dar, încă o dată, n-am găsit nimic. Am răsturnat totul cu susul în jos, pentru a lăsa să se creadă în trecerea unei bande de vandali; apoi am supravegheat cabana de departe. A fost o idee bună. Ai sosit și mi-ai simplificat enorm viața.

Sara se rezemă cu spatele de perete și-l observă o clipă fără să spună nimic.

– De ce a plecat unchiul în urmărirea dumitale până în Hawaii?

– Mai întâi pentru că se gândește că-i vreau aurul. Apoi și pentru alte motive. El și alți câțiva au început să mă bănuiască.

Bău o înghițitură de cafea.

– Nu este rea. Ador cafeaua bună.

– Unchiul are și alte motive să te fugărească?

– Nu găsești că "să mă fugărească", este puțin melodramatic? Să zicem că aflând de întoarcerea mea, n-a avut liniște să mă prindă.

Sara îi întâlni privirea și se înfioră. Totuși, nu-și plecă ochii.

– Numele dumitale de cod este Lupul?

Vaughn rămase nemișcat. Își puse încet ceașca pe masă și-și ațintă asupra ei ochii negri.

– Ce știi despre bărbatul care se numea Lupul?

Sara trebui să-și ascundă mâinile la spate pentru ca el să nu le vadă tremurând. Începuse să regrete că abordase acest subiect.

– Puține lucruri. Unchiul mi-a vorbit o dată despre el. Atâta tot.

– Și crezi că aș putea fi... Lupul?

Sarei nu-i plăcu licărirea amuzată care-i trecu prin privire.

– Mi-a venit această idee, bâigui plecând capul.

– Iată ceva fascinant.

– Ești? insistă tânăra femeie, uimită de curajul său.

– Lowell a știut întotdeauna să povestească istorii frumoase.

– Vrei să spui că acest Lup nu este decât un produs al imaginației sale?

Vaughn pufni și scutură din cap.

– Nu. Ca întotdeauna, elucubrațiile lui Kincaid au baze solide. Omul numit Lupul a existat în realitate. Nu l-am cunoscut. Puțini oameni l-au văzut și au supraviețuit pentru a vorbi despre întâlnirile lor. Avea acoperire iscusită, știa să se apere. Se spune că era înzestrat pentru asta.

Sara se înfioră. Un bărbat în stare să controleze perfect mediul înconjurător.

– Ce vrei să spui prin "iscusită"?

– Bărbatul acesta a devenit o legendă, Sara, ca aurul care n-a ieșit niciodată din Vietnam. Dar a fost real, tot ca aurul. Periculos de real, după câte știu. În meseria mea, legendele sunt deseori adevărate.

Gura i se strâmbă într-un zâmbet ironic.

– Dar nu ești dumneata Lupul?

– Din fericire, nu! Tipul a dat chix complet, din câte se zvonește. S-a ticnit în cursul ultimei sale misiuni și nu s-a mai întors niciodată.

Sara nu îndrăzni să se miște.

– Ce înseamnă "a dat chix"?

– Exact ceea ce înseamnă. Se spune că s-a frânt ca o coardă de vioară prea întinsă. S-a făcut mii de bucăți. A înnebunit. Oricum, a dat chix! N-a putut îndeplini lucrul pentru care era plătit și a fost ucis. De ce acest interes? Deoarece crezi că sunt eu?

– Poate...

– Crede-mă, nu mă simt deloc măgulit. Tipul ăsta a fost cu siguranță foarte bun, cel mai bun, dar eu nu am intenția s-o iau razna, ca el.

– Ce vei face cu aurul, dacă vei reuși să pui mâna pe el?

De fapt, asta n-o interesa pe Sara. Dar atâta timp cât conversația continua, avea impresia că este în siguranță.

– Voi pleca la pensie, Sara. Departe, foarte departe. Într-o mică și frumoasă insulă, poate, unde aurul îmi va permite să cumpăr tăcerea autorităților și tot ceea ce-mi visez. Tocmai am petrecut doi ani teribili. Prea multă tensiune. Nu m-am descurcat prea rău financiar, dar când ești supus unei asemenea tensiuni... Stresul...

– Ca bărbatul căruia i se spune Lupul?

Vaughn scutură din cap.

– Nu, situația este foarte diferită. Din câte se povestește, el a cedat brusc, pur și simplu. Eu, îi las baltă și dispar în peisaj. Am muncit prea mult, am obosit. Să ai două slujbe este uneori foarte dur.

– Două slujbe?

Vaughn îi aruncă o privire ciudată și se întinse.

– Am discutat destul. Să mergem să ne așezăm în salon. Așeptarea s-ar putea să fie lungă. Dar nu te îngrijora. Mai devreme sau mai târziu, unchiul tău va înțelege că nu sunt acolo unde mă caută; se va întoarce. Să-l așteptăm. Am cumpărat suficientă hrană pentru a ne ajunge două zile, dacă este necesar. Dar va fi aici înainte. Este viclean.

Sara se îndreptă automat spre baie.

– Unde te duci, Sara?

– La toaletă. Te deranjează?

– Câtuși de puțin. În baie nu sunt ferestre, am verificat. Rezistă tentației de a lua niște foarfece, sau vreun aparat de ras, vei reuși doar să te tai.

Sara se încuie și începu să se gândească. Vaughn era foarte sigur de el, poate prea sigur. Ah, dacă Adrian era aici! Dar se afla în Mexico și nu se va întoarce în aceeași seară. Totuși, Adrian îi promisese că se întoarce în aceeași seară.

Închise o clipă ochii. Alarma era branșată. Dacă se întorcea acolo cu Vaughn, Adrian va ști imediat la sosire că ceva era în neregulă.

Dar dacă nu se întorcea?

În acest caz, ea va avea multe necazuri. Dar cum avea deja mai multe decât își imaginase, era mai bine să acționeze.

Se întoarse în salon și observă că Vaughn o urmărea cu privirea, bănuitor. Prefăcându-se că nu remarcă asta, se instală într-un fotoliu, departe de el.

– Știi că peste două ore mergem la culcare, Sara?

– Dormi de asemenea cu revolverul?

– N-are rost. Când vei fi legată de pat, vei fi mai puțin îngrozitoare. Ce spui de asta?

– Că-ți iei visele drept realitate. De altfel, curând mă voi căsători și...

– Cu iubitul care și-a luat tălpășita?

Sara își alese vorbele cu grijă.

– Aurul care te interesează atât de mult se presupune a fi cadoul meu de nuntă.

Îl văzu încrețind ochii, gânditor.

– Ce știi de fapt despre această comoară a unchiului tău?

Sara era aproape mulțumită!

– Cam tot atât cât dumneata. Îl cunoști pe unchiul Lowell. Adoră să plaseze ici și colo mici indicii.

– Kincaid n-a acționat niciodată fără motive. Sub aerele sale ciudate, este șiret și prudent. Dacă ți-a dat niște indicii, este pentru că a crezut că nu este periculos.

– Voia ca Adrian și cu mine să fim în măsură s-o găsim chiar dacă el dispărea.

Vaughn se lăsă pe spate, cu revolverul atârnând la capătul brațului.

– Iată ceva pasionant, Sara. Până în această zi, am crezut mereu că Lowell este singurul care știe unde se află aurul. Povestește-mi mai multe, fetițo.

Acum, era mulțumită!

– Am să-ți propun o afacere, domnule Vaughn.

Acesta zâmbi și Sara aproape îl auzi bătându-și joc de ea. O considera probabil o adevărată idioată.

– Dacă îți arăt locul unde se ascund informațiile, vei merge acolo?

– Evident. N-aș mai avea motive să întârzii.

Sara se prefăcu că ezită, apoi că se hotărăște brusc.

– Sunt la Adrian.

– Casa iubitului?

– Cu el trebuie să mă căsătoresc. Unchiul Lowell ne-a dat fiecăruia o hartă. Dacă ceea ce ai spus este adevărat, Adrian trebuia ca, plecând în Mexico, s-o ia pe a sa. Dar o am pe a mea. Sau cel puțin niște informații care duc la comoară. Nu cred că este chiar o hartă.

– Mă întreb dacă ar trebui să te cred.

– Îți pot arăta acele informații!

– Dar pentru asta va trebui să ne întoarcem pe insulă. Detest insulele, acolo poți fi prins cu ușurință în capcană.

– Credeam că doreai să stai la pensie pe o insulă?

– Dar voi avea propriile mijloace de transport.

Sara oftă.

– Dacă aceste informații nu te interesează...

Vaughn tăcu mâlc un timp, apoi se hotărî brusc.

– Nu te cred decât pe jumătate. Dar pe de altă parte, iubitul tău a plecat în căutarea comorii și pentru așa ceva, nu se pleacă fără indicii. Și apoi, cine știe când se va întoarce Kincaid?

Privi o clipă în gol, gânditor.

– Nu poate fi rău să-ți verific spusele. Ne vor trebui doar câteva ore pentru a fi acolo.

– Da.

Sara își ținu respirația, așteptând să muște momeala. Atracția câștigului să fie oare motivul prudenței și al răbdării sale?

Vaughn dădu brusc din cap.

– De acord, Sara. Vom merge. Dar te previn: dacă m-ai mințit, vei petrece cel mai urât sfert de oră, la fel ca și unchiul tău!

– N-am mințit! se indignă tânăra femeie. Știu unde se află copia mea cu informații. Tocmai mi-am dat seama de asta când mi-ai dat telefonul acela aranjat.

– Te cred, declară Vaughn după ce o măsură îndelung. Amintește-mi să-ți mulțumesc mai târziu.

Desigur, își spuse Sara. Îi va aminti exact înainte ca el să-și tragă un glonț în cap.

Capitolul 9

Drumul de întoarcere spre Seattle fu cel mai lung și cel mai obositor pe care-l făcuse Sara vreodată. Traficul aglomerat și ambuteiajele obișnuite se adăugaseră la faptul că pasagerul său ațintea neglijent revolverul în direcția sa.

Brady Vaughn nu fu foarte vorbăreț. Probabil se gândea la iminenta sa retragere, își spuse Sara angajându-se pe drumul care ducea spre debarcader. Arma era ascunsă sub pulpana hainei, cu țeava spre ea. Și desigur, îndată ce vor trece rampa feribotului, va refuza s-o lase să urce pe punte, unde să se așeze într-unul din saloane. Ideea de a sta în timpul traversării închisă cu el în mașină, o deprimă.

Exact așa se întâmplă. Vaughn se rezemă de portieră și începu să o observe. Sara aruncă discret o privire spre ceas. Se încadra în timp. Dacă Adrian spusese adevărul, va lua feribotul care pleca spre Seattle în patruzeci de minute. În tot acest timp, va trebui să-i rețină atenția lui Vaughn.

Dacă Adrian nu se întorcea, micul său plan nu folosea la nimic. La jumătatea drumului spre insulă, avu brusc dorința să deschidă portiera și să se năpustească spre punte. Stupidă idee! Vaughn nici măcar n-ar fi folosit arma, deoarece alerga cu siguranță mai repede decât ea. De altfel, pentru că se hotărâse să urmeze o tactică, trebuia să se țină de ea.

– Pari nervoasă, Sara, remarcă Vaughn pe un ton politicos. Sper că nu ești pe cale să-ți bați joc de mine. Asta n-ar face decât să-ți creeze necazuri și mai multe.

Sara scutură din cap.

– Nu doresc decât un lucru, să-ți dau acele informații și să te văd plecat.

– Mi se pare rezonabil.

Începu să zâmbească.

– Oare visezi la tot acel aur pe care l-ai fi putut avea, Sara? Te-ai gândit deseori la viitor? Te-ai întrebat ce trebuie să simți când pui mâna pe o comoară?

Sara scutură din nou din cap.

– Chiar dacă aș fi sigură că aurul se află încă acolo, n-aș ști cum să procedez pentru a-l recupera. Dumneata cum vei face, Vaughn? Intenționezi să te duci în acea parte a lumii și să ceri autorizație de a efectua săpături?

Acesta izbucni în râs.

– Nu. Îmi plac metodele mai discrete. Am niște legături în acele locuri și destui bani pentru a cumpăra complici. Voi ajunge prin Cambodgia. Acest aur se află probabil la frontiera Vietnamului cu Cambodgia.

– Aurul este greu. Îți va fi greu să-l arunci pe umăr și să ieși astfel din țară. Mai ales dacă este atât de mult cât cred...

– Voi avea ajutor, răspunse Vaughn cu un aer absent.

– Ajutor?

– Cunosc oameni gata să-și asume multe riscuri contra unei promisiuni de împărțire.

– Vei angaja mercenari?

– Mercenari? Pfui, ce cuvânt urât! Să spunem întreprinzători.

Sara închise ochii, dorindu-și ca feribotul să meargă mai repede. Nu mai putea suporta această tensiune. Dacă planul său mergea, sau eșua, nu avea decât o dorință: să termine cu acest bărbat. Cum oare putea trăi astfel? se întrebă. Începuse să înțeleagă de ce unii dădeau chix.

În sfârșit, feribotul acostă și Sara porni motorul. Zarurile erau aruncate; în patruzeci de minute, dacă era norocoasă, foarte norocoasă, Adrian va debarca de pe aceeași ambarcațiune. Se hotărî să nu se mai gândească la asta. Acum, la ce bun să-și mai pună întrebări?

Conduse încet, mult mai încet decât era necesar. Astfel, câștiga timp. Cerul era cenușiu, încărcat de nori grei. O pâclă ușoară venea din larg.

– Haide, nu te mocăi!

Vaughn agita revolverul mare pe sub nasul său, pierzându-și brusc răbdarea.

Sara încercă să găsească ceva de spus pentru a-l calma.

– Știi oare că nu ești obligat să iei din nou feribotul pentru a părăsi insula? Există un pod de cealaltă parte. Lungește drumul, mai ales dacă dorești să mergi la aeroport, dar...

– Taci. Cunosc regiunea la fel de bine ca tine.

Sara nu se îndoise nici o clipă de asta. La urma urmei, era un profesionist. Nu era bărbatul care să se lase prins în cursă pe o insulă. Se angajă pe aleea care ducea la cabana lui Adrian. Nici o lumină. Nu se întâmplase minunea. Adrian nu se întorsese mai devreme decât prevăzuse. Patruzeci de minute!

– Oare este adevărat? întrebă tânăra femeie, coborând încet din mașină.

– Ce să fie adevărat?

Îi smulse cheile din mâini și le vârî în buzunar.

– Că ai realmente o șansă să scoți acel aur din sud-estul Asiei?

– Crede-mă, nu mi-aș da atâta osteneală dacă nu m-aș gândi la asta.

Vaughn cercetă împrejurimile cu o privire de vultur, apoi se întoarse zâmbind spre Sara.

– Ce nu este în ordine, micuțo? Ți-ai schimbat părerea?

Tânăra femeie rămase nemișcată pe verandă și se întoarse pentru a-i ține piept.

– Acum, pot s-o mărturisesc. Am fost mult timp convinsă că aurul acesta era inaccesibil.

Vaughn pufni.

– Timp de ani de zile nici măcar n-am crezut în existența sa! Kincaid ascundea admirabil adevărul sub nenumărate legende. Lăsa oamenii să creadă că era una din acele istorii exagerate care circulă întotdeauna după războaie. Există sute de povești asemănătoare și nu aveam nici un motiv să cred că aceasta era reală. Dar acum un an am dat peste un dosar datând de la căderea Saigonului. Un lucru este sigur: în timpul acelui război s-au umplut mai multe hârțoage decât loviturile de tun trase. Se vor mai găsi dosare uitate în vreun dulap și peste douăzeci de ani. Acesta conținea notițe luate de un ziarist care a pus întrebări sătenilor din sud. Povestește că aceștia i-au vorbit despre un agent american care a lucrat printre ei la sfârșitul războiului. Acest bărbat este descris ca o persoană căreia îi plăcea să râdă și ținea bine la băutură. Un tip care povestea neîncetat întâmplări și care-ți putea face portretul chiar înainte de a observa că ținea un creion în mână.

Sara își ținu respirația.

– Exact, declară Vaughn dând din cap. O descriere perfectă a lui Lowell Kincaid. Și raportul ziaristului nu se oprea aici. Indigenii i-au vorbit de plecarea americanului spre frontiera cambodgiană, într-un jeep plin ochi cu aur. Dacă nu văzuseră aurul pe care-l transporta Kincaid, au văzut măcar aurul pe care li l-a lăsat lor. Partea lor, spunea. I-a sfătuit chiar pe bătrânii din sat să aștepte ca lucrurile să se așeze înainte de a-și dezgropa mica lor comoară. Ăsta este Kincaid! I-a plăcut întotdeauna să facă pe generosul. Era un agent remarcabil, dar avea slăbiciunile sale. Când am comparat raportul cu legenda, am început să înțeleg că poate nu era o minciună. Mi-au trebuit luni de zile pentru a avea o idee despre ceea ce se întâmplase cu adevărat. Am consultat alte dosare și am ajuns la concluzia că această poveste este chiar adevărată.

– Ce s-a întâmplat cu ziaristul?

– A murit, răspunse Vaughn pe un ton detașat. Anul acesta, într-un accident în America de Sud.

– Înțeleg.

Sara nu se putu împiedica să se întrebe dacă Vaughn nu era puțin responsabil de "accident".

Brusc, Vaughn zâmbi forțat.

– Cred că recunosc licărirea aceea din ochii tăi, mică Sara.

– Ce licărire? se neliniști aceasta.

– Atracția câștigului. Am văzut-o nu mai târziu decât ieri în privirea iubitului tău.

Sara ridică din umeri și împinse ușa de la intrare. Nici un zgomot. Casa era la fel de liniștită ca la prima sa vizită, în ziua când scotocise prin biroul lui Adrian.

– Iubitul tău nu încuie niciodată ușa cu cheia? întrebă Vaughn pe un ton amuzat.

Făcu rapid înconjurul locului pentru a se asigura că totuși casa era goală.

– Spune că nu s-a furat niciodată pe insulă.

– Un suflet încrezător. Prietenul tău Saville este un imbecil perfect.

– Și eu? Ce sunt?

– Oh, tu ești foarte inteligentă, Sara. Mai ales dacă spui adevărul. Unde este harta?

Sara își făcu curaj.

– Ți-am explicat deja că nu este chiar o hartă, începu cu prudență.

– Dumnezeule, despre ce vorbești?

I se adresase pe un ton atât de violent, încât Sara păli.

– După cum știi, unchiul nu face niciodată lucrurile simplu. A făcut astfel încât să am informațiile, dar le-a ascuns cât mai bine. Nu știu cum i le-a dat lui Adrian pe ale sale, dar cred că știu unde se află copia mea.

Își înfipse unghiile în palmă. Oare Vaughn își dădea seama de spaima sa?

– Sara, nu juca astfel de mici jocuri cu mine, vei pierde. Unde stă harta?

– Dar nu este o hartă. Este mai curând un fel de cod.

Vaughn o privi atent.

– Un cod? Mi-ai afirmat că unchiul tău și cu tine nu aveți un cod.

– Într-adevăr, am spus. Dar în acea clipă vorbeam de un semn, de un mod de a preveni sosirea unui intrus.

– Unde este acel cod?

– Ți-l voi arăta.

Sara se îndreptă încet spre biroul lui Adrian. În trecere, privi orologiul de la intrare. Feribotul care poate îl aducea pe Adrian, tocmai plecase din Seattle. Viața sa depindea acum de Compania de Căi ferate de stat din Washington. Din fericire, aveau o bună reputație a punctualității.

Vaughn o urmă îndeaproape până când pătrunse în cabinetul de lucru. Mărul de cristal lucea pe masă, lângă manuscrisul "Fantomei".

– Ăsta este, murmură tânăra femeie arătând paginile dactilografiate. Tot ceea ce dorești să afli despre aur, se află în acest manuscris. Unchiul a desenat o mulțime de schițe pe margini, după cum poți vedea.

Vaughn privi o clipă foile înainte de a agita brusc revolverul pe sub nasul Sarei.

– Scorpie mică! Ce joc faci oare?

Sara reuși să-și ascundă frica. Totuși, nu era în largul său.

– Totul este aici. Îți promit. Și știu cum să decodez aceste informații. Unchiul mi-a explicat cândva. Va lua timp, dar pot s-o fac.

– Nu va duce la nimic s-o lungești astfel, mică idioată! Nu-ți va veni nimeni în ajutor. Dacă n-aș fi fost convins de asta, n-aș fi venit niciodată aici.

– Nu caut să câștig timp. Ți-am făcut o ofertă și o mențin încă. Mi-ai spus că vei angaja mercenari pentru a te ajuta. Ei bine, mă consider ca angajată. Voi decoda aceste informații pentru a-ți dovedi că nu mint, în schimb vreau o bucată din prăjitură.

Vaughn o observă o clipă zâmbind.

– Știi că ai tupeul unchiului tău? Să decodezi manuscrisul? Mă iei drept un imbecil?

– Dar este adevărat! Îl cunoști pe unchiul, nu-i așa? Manuscrisul mă aștepta la el acasă, așezat pe o masă, chiar la vedere. Era atât de evident, încât nici măcar nu te-ai gândit să-l examinezi. Dar eu am

recunoscut în micile mâzgăleli de pe margini, codul pe care l-am învățat de la unchiul meu, când eram fetiță. Dă-mi o jumătate de oră și-ți voi furniza informațiile.

Vaughn era primejdios de indecis. Privirea i se plimba de la manuscris la Sara.

– O jumătate de oră?

Tânăra femeie dădu din cap.

– De acord?

– Îmi pot permite să pierd o jumătate de oră. Eram pregătit să aștept mai mult timp întoarcerea lui Kincaid. Și la ora asta, iubitul tău se pregătește să aterizeze în Mexico. În sfârșit, avem timp. De acord, Sara, ești angajată.

– Și voi avea o parte din comoară?

– Desigur, de ce nu?

Se lăsă pe un scaun, într-un colț al încăperii.

– O jumătate de oră, mică Sara. Dar dacă m-ai mințit...

– Nu mint.

Sara se instală la masa de lucru. De acolo zărea holul, prin ușa deschisă. Din locul său, Brady Vaughn putea surprinde orice persoană care pătrundea în birou, dar nu putea vedea ce se întâmpla la intrare. Sara ar fi avut câteva secunde avans asupra lui când va sosi Adrian. Nervoasă, trase manuscrisul spre ea.

Privirea i se opri pe schița reprezentând Lupul. O îngheță. Scuturându-se, întoarse prima pagină și luă un creion.

Cât de încet trecea timpul! O veșnicie! Nu va ști decât în ultima clipă dacă Adrian își ținea sau nu promisiunea de a se întoarce. La coborârea de pe feribot va primi semnalul sistemului de alarmă și probabil își va lăsa mașina în drum, pentru a parcurge ultimii metri pe jos. Nu va fi nici măcar zgomotul motorului pentru a o preveni.

Începu să consulte manuscrisul, oprindu-se o clipă pentru a nota o cifră sau un cuvânt fără semnificație pe o foaie de hârtie. Ar fi extraordinar de amuzant ca unchiul său să fi ales exact acest mijloc. Din nefericire pentru ea, aceste mici desene nu însemnau nimic.

Și limba mare a orologiului din hol care nu înainta! Afară, ceața se schimbase în ploaie. Sara aprinse lampa de birou și întâlni

privirea lui Vaughn. De când se așezase, n-o scăpase din ochi nici măcar o clipă. Răbdarea îi era cel puțin egală cu a lui Adrian. Oare cum se devenea răbdător? Probabil asta era din naștere, hotărî Sara.

Mai ales să nu privească din nou pendula de la intrare. În ciuda bunelor intenții, tânăra femeie ridică ochii și era gata să nu-l observe pe Adrian. I se tăie respirația. Aștepta observând, ca și când o fantomă se materializase brusc. Îi trebui un timp să-și dea seama că ținea un pistol în mână.

– Ceva nu este în ordine, Sara? întrebă Vaughn din colțul său, agitându-și neglijent arma. Pari tensionată.

Sara înghiți în sec și încetă să-l privească pe Adrian, pentru a-și îndrepta atenția asupra mărului.

– Tocmai mi-am dat seama că am făcut o greșeală.

– Zău? Ce fel de greșeală, mică Sara?

Aceasta luă mărul în mână și îl ridică pentru ca el să primească lumina lămpii.

– Informațiile pe care le cauți nu se află în manuscris.

– În cazul acesta, Sara, vei avea multe necazuri.

Aceasta scutură din cap.

– Nu, nu cred. Nu acum.

Aruncă mărul în aer și-l prinse.

– Iată ce cauți, domnule Vaughn, reluă aruncând din nou mărul în aer și primindu-l în căușul palmei.

Lângă ușă, Adrian tot nu se mișcă. Sara nu-i putea vedea ochii, dar știa că nu avea culoare.

– Încetează jocul ăsta, mică pacoste! tună Vaughn.

– Ador să mă joc. Ceea ce vrei, este sub nasul dumitale, Vaughn. Este limpede precum cristalul de stâncă. Exact genul de festă care-i place unchiului meu să-l joace curioșilor.

Luând brusc o decizie, aruncă mărul spre fereastră.

– Dar ești nebună! Îmi vei plăti pentru asta!

Vaughn sări în picioare și îndreptă arma spre Sara, în timp ce urmărea în mod reflex mărul cu ochii. Zgomotul de cristal căzând pe jos fu acoperit de strigătul de durere și de furie pe care-l scoase Vaughn când Adrian, apărut de nicăieri, încercă să-i lovească ceafa cu

țeava pistolului. Vaughn nu-l auzise pe Adrian venind, dar un fel de al șaselea simț îl făcu să aplece capul și lovitura îi căzu pe umăr. Revolverul lui Vaughn îi scăpă din mână și alunecă pe parchet, în afara ușii.

Sara scoase un urlet. Imobilizată în spatele biroului, nu putu să fugă și-l văzu pe Vaughn venind asupra ei. Îi prinse încheietura cu o mână. În cealaltă ținea un cuțit și, iritat de întrerupere, i-l puse la gât.

– Nu mișca, Saville! Dacă faci un pas, îi tai gâtul!

Sara nu-și putu desprinde privirea de la Adrian. De la sosirea sa, temperatura din birou scăzuse cu vreo zece grade.

– Las-o, Vaughn.

– Drept cine mă iei? Sara este asigurarea pentru viața mea. Lasă arma!

Își trecu un braț în jurul gâtului Sarei.

– Lasă arma aia, pentru Dumnezeu! Nu glumesc!

Foarte stăpân pe el, Adrian înaintă un pas, se aplecă și așeză pistolul pe covor, la picioarele sale.

– Acum, înaintează, scorpie.

Folosindu-se de ea ca de un scut, făcu înconjurul biroului, îndreptându-se spre locul în care era revolverul său.

Sara încercă să se lase greu, pentru a-i face sarcina anevoioasă. Dar când simți vârful cuțitului intrându-i în carne, fu obligată să-l urmeze.

De cealaltă parte a încăperii, Adrian se dăduse ușor înapoi și se afla acum la un metru de arma sa. În cazul unei acțiuni energice, va plonja pentru a o recupera și nu va ezita s-o folosească. Îl supraveghea pe Vaughn ca un lup care pândește o hienă.

– Ar trebui să pleci, Vaughn. Sara nu va face decât să te încetinească.

Sara îl simți pe Vaughn încordându-se, dar continuă să se apropie de revolver.

– Este prea mult timp de când caut acest aur, Saville. Nu voi pleca fără informațiile de care am nevoie.

– Sara nu știe nimic despre acest subiect...

– Poate. Poate nu. Dar Kincaid știe și, când va afla că o dețin pe nepoata sa...

– Kincaid să accepte un târg? Îl cunoști foarte rău. Singurele târguri pe care binevoiește să le respecte sunt cele în care este sigur de câștig.

– Nu-l cunoști la fel de bine ca mine.

Se opri lângă revolver și strânse umărul Sarei parcă să-l rupă.

– Apleacă-te foarte încet, micuțo și ridică revolverul meu. De țeavă! Și amintește-ți că am cuțitul tot lângă gâtul tău.

Sara privi revolverul, apoi pe Adrian. Dacă-i dădea lui Vaughn arma, o va folosi cu siguranță împotriva lui Adrian.

– Fă ce-ți spun!

Sara îngenunche foarte încet și simți lama cuțitului urmărind-o în mișcare.

– Ridică-l și dă-mi-l!

Să-l asculte, însemna să semneze condamnarea la moarte a lui Adrian. Inspiră profund. Acum sau niciodată, nu va mai întâlni o asemenea ocazie.

Se lăsă să cadă cât era de lungă, rostogolindu-se pe o parte, direct în picioarele lui Vaughn, acoperind arma cu trupul. Lama îi rată de puțin gâtul și-i tăie în trecere umărul. Scoase un strigăt.

– Sara!

Vaughn îl aștepta pe Adrian cu hotărâre, cu cuțitul îndreptat înainte. Adrian fentă la dreapta, apoi la stânga, înainte de a se descoperi intenționat pentru a provoca atacul agresorului. Vaughn crezu că venise clipa să încheie și fandă în gol. O lovitură peste încheietură și cuțitul zbură prin încăpere. Șarpele își scuipase veninul.

Dezarmat, Vaughn se năpusti în hol și fugi cât îl ținu picioarele, în timp ce Adrian își ridică arma. În clipa în care se pregătea să pornească în urmărirea adversarului, Sara scoase un strigăt slab și el se întoarse din drum.

– Dumnezeule, Sara. Este grav? Lasă-mă să văd.

– Nu cred că este adâncă, murmură tânăra femeie punându-și capul pe umărul său, dar doare.

– Știu.

Îi îndepărtă bluza și scoase un oftat de ușurare.

– Nu-i nimic. Crezi că te poți ocupa singură de ea?

– Adrian! Doar nu te vei duce să-l urmărești?

– Trebuie, Sara, știi asta.

– Nu, nu știu! Cheamă poliția și...

– Este treaba mea să mă ocup de el, mai ales după ce ți-a făcut.

– Nu-l vei ajunge vreodată. Are cheile de la mașina mea.

– M-am ocupat de mașină când am sosit. Este pe jos și fără armă. Vânătoarea va fi ușoară, nu te neliniști.

– Nu vreau...

Adrian plecase deja.

"Vânătoarea va fi ușoară!" Ochii Sarei se umplură de lacrimi. Nu voia ca Adrian să plece la vânătoare, și-ar fi vândut sufletul diavolului pentru ca el să nu pornească în urmărirea lui Vaughn. Își aminti încă o dată privirea lui Adrian observând peștele gata să moară pe chei.

***

Pe verandă, Adrian făcu o scurtă pauză și ciuli urechile. Puse calm revolverul în tocul pe care-l purta asupra lui. Acum ploua torențial și întunericul era aproape total.

Ce confuzie! Și Sara care era gata să fie ucisă... Când descoperise că Vaughn o deținea, suferise un asemenea șoc, încât își pierduse siguranța. Probabil de aceea Vaughn nu avea capul zdrobit.

Acum, Sarei nu i se va mai întâmpla nimic. Pierduse puțin sânge, dar rana nu era adâncă.

Trebuia să-l prindă pe Vaughn. Începu să se gândească. Nu existau decât două moduri de a părăsi insula. Feribotul și podul. Cu siguranță, Vaughn se ndreptase spre drumul național în speranța de a găsi o mașină care să-l treacă podul. Probabil va rămâne la adăpostul pădurii până va zări un vehicul.

Mulțumit de deducțiile sale, Adrian începu să alerge prin pădurea care mărginea drumul, deplasându-se fără zgomot pe solul îmbibat cu apă, uitând de ploaia care-i curgea pe față. Știu că era în

direcția bună când găsi o bucată de material din haina lui Vaughn agățată în sârma ghimpată. După această descoperire, pista deveni mai ușor de urmărit.

Ca în vremurile bune de odinioară, se gândi, străbătut de un lung fior care nu avea nimic de-a face cu ploaia în averse. Oare trecutul nu se putea uita? Se va ține scai de el tot restul vieții?

Cu un an înainte, își spusese că soluția era să aibă o bună acoperire. O acoperire care nu o dată îl salvase în trecut. O nouă existență! O gândise în cele mai mici amănunte. Acum era scriitor, puțin excentric și vegetarian. Un bărbat în stare să iubească și să se căsătorească asemenea unei ființe obișnuite. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi putut da detalii complete referitoare la noua sa identitate.

Totul mersese de minune până în această după-amiază, când sosise în hol și întâlnise privirea Sarei. Aceasta știa cine era. Își aruncase în aer acoperirea stând pur și simplu nemișcat la intrare, cu pistolul în mână.

Vaughn se deplasa fără să-și ia nici cea mai mică precauție. Probabil începuse să înțeleagă că nu-i va fi ușor să părăsească insula. O hărțuire ușoară. Vaughn nu va ieși niciodată de pe insulă prin propriile mijloace. Adrian acceleră pasul, strecurându-se printre arbori, evitând tufele de mărăcini.

Încă două minute și îl auzi. Zâmbi. Vaughn era cu siguranță bun în meseria sa, dar probabil nu avusese deseori ocazia să alerge prin pădure. Un spion de salon și de ambasadă.

O vânătoare ușoară.

Acum, Vaughn nu mai era departe. Adrian îl auzi călcând într-o băltoacă de apă și zâmbi din nou. Brady Vaughn nu era la înălțime și până la urmă se va pierde.

Adrian cunoștea fiecare petic de pădure care înconjura casa. Se plimbase de nenumărate ori pe acolo. Deseori gândindu-se la cartea sa, dar mai ales gândindu-se la misterioasa Sara.

Sara! Pasionata, impulsiva, iubitoarea Sara. Sara pe care ar fi iubit-o atât de mult dacă adevărul rămânea ascuns. Dar era prea târziu.

Deodată, îl văzu pe Vaughn. Mâna i se îndreptă spre tocul

pistolului, dar se opri în drum. Nu, cu mâinile goale! Vânătoarea era ușoară.

"N-ar fi trebuit s-o atingi niciodată, Vaughn, nici măcar să te apropii de ea. Vei plăti!"

Brady Vaughn, orbit de ploaie, crezu că percepe o mișcare în spatele său. Se întoarse dintr-o săritură.

Era deja prea târziu.

Se produse un mare zgomot de ramuri rupte când cei doi adversari se rostogoliră pe solul plin de noroi, apoi nu se mai auzi nimic. Adrian se ridică încet. Vaughn zăcea inert la picioarele sale.

Capitolul 10

Sara își aranja pentru a douăzecea oară pansamentul, folosindu-se de oglinda din baie pentru a vedea mai bine. Nu era ușor să-și bandajeze singură umărul, dar reușise să oprească sângele. Nu se înșelase. O durea foarte tare desigur, dar nu era decât o zgârietură mare. Își privi ceasul Erau mai mult de două ore de când Adrian ieșise din casă.

Era prea mult timp... Cu cât trecea timpul, cu atât i se făcea mai frică și se simțea neputincioasă. Nu pentru că se temea ca Vaughn să nu-l prindă pe Adrian într-o ambuscadă. Nu, Lupul își va prinde omul.

Ceea ce o speria era ideea ca Adrian să-și fi reluat existența pe care o abandonase. Ar fi dat orice ca trecutul său să nu iasă la iveală din nou. Deoarece acum înțelegea cât de mult trebuia să fi luptat pentru a-l îngropa.

Adrian era bărbatul care fusese numit Lupul. O legendă foarte reală. Înțelesese în această zi nebună, indiciile succedându-se unul după altul. Când văzuse că singura sa șansă de a scăpa de Vaughn se baza pe Adrian, Sara își dăduse seama că viața îi depindea de un bărbat pe care-l crezuse a fi un ucigaș, un renegat. Și imediat știuse că o va salva. Iată de ce îl atrăsese pe Vaughn pe insulă.

Când se ciocăni la ușă, făcu o asemenea săritură încât scăpă ruloul de leucoplast pe care-l folosea pentru fixarea pansamentului.

Se încruntă. Adrian nu bătea la propria ușă. Nervoasă își încheie bluza cât de bine putu.

Sub verandă stătea un bărbat îmbrăcat cu o cămașă împodobită cu palmieri și fructe și purtând o umbrelă.

– Unchiule Lowell!

Sara deschise larg ușa și i se aruncă în brațe.

– Dumnezeule, unchiule Lowell, ești bine? Am fost atât de îngrijorați! Adrian a pornit în urmărirea lui Vaughn acum mai mult de două ore. Am crezut că înnebunesc. Cum ai ajuns până aici? Unde ai fost?

– Calm, Sara! exclamă Kincaid zâmbind. O întrebare, pe rând. Unde spui că a plecat Adrian?

Sara reveni în casă și-i ținu ușa.

– Îl urmărește pe Vaughn. Înțelegi, m-a ținut prizonieră. Voia să mă schimbe contra informațiilor referitoare la aurul tău. Adrian m-a ajutat, dar Vaughn a reușit să fugă.

Kincaid ridică o sprânceană zbârlită.

– A fugit?

Își urmă nepoata în antreu și-și scutură umbrela udă.

– Asta nu i se potrivește lui Adrian.

– Dacă erai aici, ai fi înțeles. Vaughn îmi ținea cuțitul la gât și l-a obligat pe Adrian să arunce arma. Oh, este o poveste lungă. Dar, în sfârșit, Vaughn a fugit și Adrian l-a urmat. Sunt moartă de îngrijorare, unchiule Lowell.

– Ce ai la umăr?

– Vaughn m-a tăiat cu cuțitul. Nu este grav, dar este dureros.

– Rănile de armă albă sunt întotdeauna. Lasă-mă să văd dacă pansamentul este bine făcut.

– Nu este nimic, unchiule Lowell. Sunt atât de îngrijorată pentru Adrian.

Îl lăsă totuși s-o îngrijească, fără să mai protesteze.

– Adrian este destul de mare pentru a se descurca singur, mormăi unchiul său când termină de prins un pansament curat.

– Numai asta știți să spuneți! Mai întâi Adrian, apoi tu... Nu vreau ca Adrian să fie obligat să-și reia fosta... meserie.

Lowell aplecă ușor capul într-o parte și o privi îndelung, cu atenție.

– Așadar, ai ghicit despre ce era vorba.

Sara dădu din cap, cu un aer sever.

– Și voi avea să-ți spun două vorbe în legătură cu acest subiect. Dar asta va fi mai târziu, acum am alte preocupări.

– Și eu! Ai cafea? Mai ales foarte caldă. După câteva zile petrecute în soarele din Hawaii, este un șoc să regăsești clima din Seattle.

Plecă spre bucătărie fără să aștepte răspunsul, cu Sara pe urmele sale.

Unchiul Lowell nu se schimbase. Cine ar fi putut crede că în spatele ochilor albaștri veseli, se ascundea o minte întortocheată, ba chiar machiavelică. Acum era aproape chel, dar la fel de zvelt ca în tinerețe. În afară de cămașa hawaiană purta niște sandale și niște pantaloni albi, pătați de ploaie. La mână avea un ceas mare de aur și la gât un lanț din același metal. Unchiul Lowell fusese întotdeauna fascinat de aur.

– Adrian se va întoarce când va termina ce are de făcut, îi spuse începând să prepare cafeaua. Ceea ce mă supără este că a fost obligat să se ocupe de brambureala asta în locul meu.

– Și dacă mi-ai explica puțin ce înseamnă toate astea?

Lowell se întinse și se scărpină pe piept, oftând de bine.

– Tocmai mi-am petrecut aceste zile urmărind o pistă falsă în Hawaii. M-am întors astăzi, când mi-am dat seama că nu ducea nicăieri. Se poate spune că blestematul ăla de Vaughn m-a făcut să alerg. Mă simt puțin ridicol.

– Cine este?

– O afacere veche.

– Ah, da, una dintre acele afaceri de care trebuie să te ocupi. Ei și?

– Ascultă Sara, când se va întoarce Adrian, va vrea să-i dau de asemenea niște explicații. De ce să nu așteptăm întoarcerea sa? Asta m-ar scuti să mă repet. Ce este la cină?

– Cină?

Era gata să se sufoce de furie.

– A fost ultima mea grijă! Ce vom face în legătură cu Adrian?

– Absolut nimic. Nimeni nu l-a putut ajuta vreodată pe Adrian.

Sara își simți inima strângându-se.

***

Sara știa cine era. Adrian nu-și putea șterge din memorie descrierea pe care i-o făcuse bărbatului căruia îi spunea Lupul. Îi răsuna încă în minte fiecare din cuvintele sale. Un renegat, un ucigaș, un bărbat care-i îngheța pe oameni de frică. Îi văzuse expresia din ochi, când apăruse în hol. Sara înălțase capul și știuse că pentru ea temperatura din încăpere scăzuse cu mai multe grade.

Totul se sfârșise.

Se întorcea spre casă, disperat. Cu siguranță, nu va mai fi acolo. Ce să facă oare?

Când văzu Toyota verde a lui Kincaid, oftă liniștit. Lowell se întorsese. Asta însemna ca n-o va înfrunta singur pe Sara.

Totuși, Adrian nu știa ce să-i spună. Nu fusese niciodată un bun vorbitor. Acum era convins că Sara nu va întârzia să dispară din viața lui.

Oare cine ar accepta să trăiască alături de un lup?

Sub verandă, ezită. Fără Sara, casa nu va mai fi niciodată aceeași. Fără căldură în viața sa. Acum, cum să se comporte? Ca un gentleman? S-o lase să plece fără să protesteze? Nu era sigur că va fi în stare de asta. O dorea atât de mult.

În lumea aceasta, un bărbat își putea lua practic tot ceea ce-și dorea, cu excepția iubirii unei femei. Aceasta nu putea decât fi dăruită din toată inima. Să n-o mai aibă pe Sara! Să renunțe la ea!

Sara, care-l ura și se temea de bărbatul care se numea Lupul.

Ușa se dădu brusc de perete și tânăra femeie i se aruncă în brațe.

– Adrian! Unde ai fost?

O îmbrățișă în mod reflex, fără să știe prea bine ce să creadă despre această primire.

– Sara!

– Îmi promisesei că te întorci cu feribotul de ora cinci și patruzeci și cinci, murmură aceasta. Știam că vei sosi la timp. Știam că era de-ajuns să-l atrag pe Vaughn aici.

O strânse lângă el, încălzindu-se la căldura trupului său.

– Părăsind feribotul, am știut că se întâmpla ceva. Oh, Sara, nu mi-a fost niciodată în viață atât de frică.

– Salut, Adrian. Îmi pare rău că ți-am produs toate aceste necazuri. Totul este în ordine?

Adrian privi peste umărul Sarei.

– Acum, totul este în ordine, îi răspunse bătrânului prieten.

O simți pe Sara înfiorându-se în brațele sale.

– Este ceea ce credeam și eu, mormăi Kincaid.

– Mâine dimineață poate vei avea de răspuns la anumite întrebări.

O licărire de curiozitate trecu prin privirea lui Kincaid.

– Cum asta?

– L-am lăsat pe Vaughn legat ca pe un salam la doi pași de drumul național, apoi am sunat la fostul tău birou, pentru a le indica locul în care îl puteau găsi. Când tipul care lua mesajele m-a întrebat de nume...

– L-ai dat pe al meu!

Fața lui Lowell Kincaid se lumină de un zâmbet.

– Mulțumesc, bătrâne. După tot ce ai făcut pentru a o apăra pe Sara, chiar îți datorez asta. Oricum, vor fi atât de mulțumiți să-l aibă pe Vaughn, încât poate vor uita să-mi pună întrebări.

Sara înălță capul și luă fața lui Adrian în mâini.

– Nu l-ai ucis?

– Nu.

Tânăra femeie îi zâmbi.

– Eram sigură! Du-te repede sub duș, ești înghețat. Cina va fi gata curând. Vă voi servi câte un pahar de vin.

Adrian o privi dispărând în bucătărie, pradă unor sentimente amestecate. Poate n-o pierduse. Oare incertitudinea nu era dătătoare de speranță? Îl urmă pe Kincaid în casă.

***

Cina fu ciudată. Lowell vorbi despre Hawaii, Sara râse de cămașa sa bălțată și de umbrelă, iar Adrian îi observa fără să ghicească ce se petrecea în capul tinerei femei.

– Sunt mulțumit că-ți place cămașa aceasta. Mai am încă trei la fel în valiză. Se vindeau într-un magazin pe aeroport; n-am putut rezista. Este foarte exotic, nu?

Adrian ar fi vrut să participe la conversație, dar nu știa cum să înceapă. Sara și unchiul său începuseră un dialog captivant, abordând mii de subiecte, totuși fiind foarte atenți să nu spună nimic despre evenimentele din ultimele zile, nici despre bătrânul numit Lupul. Asta probabil pentru că erau prea politicoși pentru a vorbi în prezența sa.

În cele din urmă, Sara fu cea care nu mai rezistă și insistă ca Lowell să se explice.

– Bun, unchiule Lowell, ai uitat esențialul.

– Ei bine, imaginează-ți că a trebuit să caut prin trei magazine înainte de a găsi o cămașă care să-mi placă într-adevăr.

– Nu ne interesează cămășile tale. Vorbește-ne despre aur.

– Ah, aurul... Cred că nu vei fi în măsură să profiți de el înainte de a douăzeci și cincea aniversare a casătoriei. De fapt, poate nu-l vei vedea niciodată și copiii tăi vor fi cei care îl vor moșteni. Dar, într-un fel sau altul, este un frumos cadou de nuntă. Nu găsești? Te și văd povestind această istorie puștilor tăi. Ce....

– Nu mergi puțin cam repede? Să povestesc o legendă copiilor mei? Dar nu am!

– Nu încă!

Sara ridică o sprânceană, evitând cu grijă să-l privească pe Adrian. Nu avea ochi decât pentru Kincaid.

– Ai furat sau nu acel aur al guvernului pentru a-l îngropa la frontiera cambodgiană, unchiule Lowell?

Kincaid se întoarse zâmbind spre Adrian.

– Nepoata mea este adorabil de directă în întrebări, mai ales când dorește să i se răspundă

– Hm!

Adrian bău o înghițitură mică din vin, întrebându-se de ce oare Sara nu era la fel de directă și cu el. Poate nu-și dorea să cunoască tot adevărul despre Lup.

Kincaid își drese vocea și începu povestea.

– Mai întâi, nu era aurul guvernului, nici măcar un aur legal. Aparținea câtorva domni iscusiți, care puseseră pe picioare un considerabil comerț cu droguri, sub acoperirea unei activități licite. Am dat întâmplător peste ei cu niște prieteni.

– Prieteni?

Lowell îi zâmbi nepoatei și dădu din cap.

– Îmi petrecusem foarte mult timp cu locuitorii unui anumit sat. Oameni foarte utili, care îmi furnizaseră numeroase informații, dintre care unii foarte buni luptători, bărbați și femei. Eram așadar în acest sat când a ajuns până la mine un zvon. Doi contrabandiști de droguri tocmai fuseseră uciși. Este o meserie cel puțin delicată, s-ar putea spune. Cum nu eram departe de locul masacrului, m-am dus să văd. Mi-a trebuit puțin timp pentru a înțelege și mai puțin pentru a recupera aurul.

– Hm! făcu Sara.

Adrian și Lowell zâmbiră.

– Dar după ce aurul a intrat în posesia mea, ce să fac cu el? Asta era problema. Știam că situația se deteriora rapid. Saigonul se ținea de un fir de ață. Eram foarte departe și nu aveam nici o șansă să duc aurul la ambasadă. Aș fi fost omorât înainte să ajung acolo. În acea clipă, am hotărât să iau alt drum de ieșire.

– Un drum care ți-ar fi permis să iei puțin din acel aur cu tine?

Kincaid izbucni în râs.

– Știi cât de mult îmi place aurul, Sara. Nu m-aș fi putut hotărî să-l las.

– Vaughn mi-a spus că a găsit un dosar care arăta că ai lăsat din el prietenilor săteni.

Kincaid se încruntă.

– Un dosar? Asta explică de ce a început să se intereseze brusc de aur după toți acești ani. În tot cazul, dosarul spunea adevărul. Le-am dat din aur acelor oameni sărmani. Într-o țară distrusă de război,

aurul este o șansă în plus de supraviețuire. Și crede-mă, o meritau de sute de ori. În ceea ce mă privește, cum aveam alți prieteni în apropierea frontierei cambodgiene, m-am hotărât să mă înapoiez pe acolo. Am încărcat un jeep și am plecat. Dar neputând să ies cu aurul din țară, l-am îngropat, am desenat o hartă și am fugit.

– Și ce rol avea Vaughn în toate astea?

– El? Lucra în serviciile noastre. Dar toată lumea știa că era mielul blând care sugea la două oi.

– Mi-a spus că avea două slujbe, murmură Sara. Ce înseamnă asta? Că vindea informații în cealaltă tabără?

– Informații pe care doream noi să le lăsăm să treacă, dar el nu știa. Când am aflat că a schimbat macazul, ne-am folosit de el.

Lowell zâmbi.

– Utilitatea sa devenea tot mai limitată. În tot cazul, asta mi-au spus foștii mei colegi. Și se pare că la fel se gândea și în cealaltă tabără. Vaughn nu este prost, probabil a simțit că ceva nu este în regulă și s-a gândit în mod înțelept, să dispară. Amintindu-și de dosar, a vrut fără îndoială să pună niște bani la ciorap, pentru a-și asigura o retragere liniștită.

– Și a hotărât că tu vei fi cel care-i oferă fonduri, spuse Sara râzând.

Kincaid ridică din umeri.

– L-am cunoscut pe Vaughn spre sfârșitul războiului, la Saigon. Am îndeplinit câteva misiuni împreună. Dar nu mi-a plăcut omul și n-am avut încredere în el. Mai târziu, am început să răspândesc zvonuri despre aur, pentru a se crede că era vorba despre o legendă. Sătenii știau, ca și prietenii contrabandiștilor de droguri. Așa că am transformat treptat povestea, incluzând CIA, făcând traficanții să treacă drept agenți secreți, amestecând totul pentru ca pistele să devină cât mai confuze. Și-mi păstram cu prudență numele în afară. Nu se știe niciodată. Nu doream să fiu implicat, dacă cineva își imagina că legenda putea fi reală și devenea prieten cu sătenii.

– După toate aparențele, acel jurnalist devenise foarte bun prieten cu țăranii, spuse Sara. Și notițele pe care le-a luat au ajuns într-un dosar pe care l-a descoperit Vaughn.

Lowell oftă.

– Credeam că după atâția ani, această poveste nu va mai fi decât o legendă. Una în plus.

– Vaughn mi-a spus de asemenea că făcuse să circule zvonul că s-ar afla în Hawaii.

Kincaid dădu trist din cap.

– Și m-am lăsat păcălit. Prin diverse canale, au ajuns la mine zvonuri concordante care indicau faptul că recruta mercenari pentru a pleca în căutarea comorii. M-am dus imediat în Hawaii.

Aruncă o privire dezolată spre Adrian.

– Credeam sincer că nu-mi vor trebui mai mult de patruzeci și opt de ore. Dacă aș fi știut că vei fi obligat să te ocupi de această harababură...

Adrian nu știu ce să răspundă. Se mulțumi să dea din cap, măsurând-o tot timpul pe Sara cu coada ochiului. Oare de ce nu spunea nimic despre evenimentele de după-amiază? Această așteptare îl înnebunea. Pe de-o parte, dorea să pună lucrurile la punct cu orice preț, pe de alta, ar fi preferat ca ele să rămână cum sunt, ca și când nimic nu se schimbase între ei.

Se ridică brusc și se îndreptă spre bufet.

– Puțin coniac, Lowell?

Bătrânul bărbat zâmbi larg.

– Excelentă idee!

Sara se aplecă spre unchiul său.

– Vaughn a fost îndepărtat definitiv? Nu ne va mai necăji?

– N-ai de ce să-ți faci griji. Mâine dimineață voi suna serviciul. Din câte mi s-a spus, Agenția s-a plictisit de el. Chiar dacă ar fi eliberat, va fi obligat să fugă cât mai repede, deoarece nimeni nu ignoră că a trădat.

– Știai că-și făcuse o grămadă de planuri?

Adrian simți că întrebarea i se adresa mai ales lui.

– Care? reuși să întrebe.

În fond, planurile lui Vaughn îl lăsau complet indiferent. Cum tocmai spusese Kincaid, Vaughn nu mai reprezenta un pericol. Renegatul era destul de inteligent pentru a înțelege că fusese reperat

ca spion pretutindeni. Vaughn știa de asemenea ce însemna să-ți pierzi acoperirea.

– Credea că având harta și câțiva mercenari aleși pe sprânceană ar fi reușit să pătrundă în Vietnam prin Cambodgia și să pună cu ușurință mâna pe aur. Oare nu am și eu dreptul la puțin coniac? adăugă Sara.

Adrian umplu imediat un alt pahar.

– Îmi pare rău, bombăni.

Când i-l dădu, tânăra femeie se ridică, veselă.

– Beau de fapt pentru că cineva a catadicsit în sfârșit să răspundă întrebărilor pe care mi le puneam!

Lowell zâmbi silit.

– Răspunsurile sunt întotdeauna limpezi precum cristalul, când știi unde să cauți.

Sara așeză brusc paharul și îl privi. Apoi, sări în picioare.

– Apropo de cristal...

Ieși în fugă.

Kincaid se întoarse spre Adrian.

– Totul este în ordine?

– Da. Agenția se va ocupa de tot. I-am făcut să creadă că tu te aflai la originea prinderii lui Vaughn. Dar dacă el vorbește prea mult, s-ar putea să descopere ca sunt încă pe lumea asta.

Lowell ridică din umeri.

– Și chiar dacă vorbește? Mi-e teamă, bătrâne, că nu mai participi la acțiuni. Ultima dată când am discutat cu ei, ți-am rostit numele pentru a vedea ce vor spune. Sincer, n-au părut foarte interesați. Dacă ar afla de reapariția ta, vor uita după patruzeci și opt de ore. Patronul nu este nebun. Știe ce-ți datorează. În fond, este un om cumsecade. Îi place să-și plătească datoriile.

– Îmi place ideea de a nu mai fi trimis în misiune. Dar Sara...

– Nu te îngrijora pentru Sara. Este nepoata mea, o cunosc bine.

– Este femeie. Și-a făcut o imagine exagerată a Lupului. Ce i-ai povestit despre acest subiect, Kincaid?

– Doar mici detalii, ici și colo. Dar mi-am făcut multe griji pentru tine, anul trecut, bătrâne. Nu eram sigur că soluția bună era cartea.

Într-o seară în care băusem cam mult, am spus mai mult decât trebuia. Probabil a brodat pe aceste câteva informații. Întotdeauna a avut foarte multă imaginație.

– I-ai povestit într-adevăr istoria aceea idioată a temperaturii care scădea într-o încăpere în care pătrundeam?

– Cred că da. De altfel, uneori era adevărat.

– Nu-i de mirare că nu mai sunt invitat, bombăni Adrian.

Kincaid izbucni în râs.

– Nu te neliniști. Descrierea nu se aplica decât perioadei în care lucrai. Dacă nu ești invitat, este numai pentru că oamenii știu că nu dorești să ieși.

– Și povestea cu renegatul?

Kincaid păru surprins.

– N-am spus niciodată asta. Mi-e teamă să n-o fi inventat ea. I-am povestit doar că antrenasem un bărbat al cărui nume de cod era Lupul și că eram îngrijorat pentru el. A crezut probabil...

Tăcu brusc. Sara tocmai intrase în încăpere, legănând mărul de cristal în mână.

– Ah, mărul.

– Da, mărul! Aici se află răspunsul, nu-i așa, unchiule Lowell? Limpede precum cristalul!

Kincaid zâmbi, încântat.

– Una din bule conține un microfilm. Este un măr frumos, nu? Am pus să se facă unul pentru fiecare din voi. Jumătate din hartă se află în acesta, cealaltă jumătate în al tău. Ăsta este cadoul de nuntă. Nu aurul în sine, ci bucuria de a avea harta unei comori adevărate. Și cine știe, poate într-o zi veți putea să-l recuperați. Dacă războiul încetează în regiune, în douăzeci de ani, sau mai târziu. Până atunci, veți visa la ea.

– A fost o idee strălucită pentru un cadou, spuse Sara zâmbind.

– Așa m-am gândit și eu. Exact ceea ce-i trebuia unei tinere femei cu imaginație bogată. Oare când ți-ai dat seama că mărul este cheia?

– Vorbind cu Vaughn. Știam că răspunsul nu se afla în manuscris.

Îi aruncă o scurtă privire lui Adrian.

– Fantoma răspunde altor întrebări, dar nu spune unde este ascuns aurul. M-am folosit de roman pentru a-l atrage pe Vaughn aici. M-am gândit la măr când am pus cap la cap tot ceea ce știam. Ai spus că aurul este cadou de nuntă, așadar ceva ce ar fi trebuit să împărțim. Și îi dădusei un măr fiecăruia dintre noi. O legătură între noi. Cheia. Și apoi, era obiceiul tău de a ascunde lucrurile chiar la vedere și modul de a repeta tot timpul "Este limpede precum cristalul". Mărul avea o codiță și o frunză din aur. Încă un indiciu. Aurul mărului trebuia să ne facă să ne gândim la cel din sud-estul Asiei, nu-i așa? Deoarece aveam legenda pe care i-o povestisei lui Adrian pentru a ne orienta cercetările într-o anumită direcție.

– Nu-i rău raționamentul. Nu-i rău deloc, Sara.

– Încă unul din micile noastre jocuri, nu se putu stăpâni să bombăne Adrian.

– Va trebui să te obișnuiești bătrâne, mai ales dacă intenționezi să intri în familie.

Cu fața fermă, Adrian se ridică.

– M-am jucat destul pentru astăzi. Dacă binevoiți să mă scuzați, mă voi culca. Lowell, ocupă canapeaua. Sara tu ai camera de oaspeți.

Sara înălță capul.

– Adrian...

Acesta rămase nemișcat, privind-o.

– Ce este, Sara?

– Eu... În legătură cu călătoria ta, din această dimineață. Vaughn credea se pare că ai plecat la Mexico.

– Este ceea ce am vrut să se creadă.

– Dar...

– Am cumpărat un bilet dus, pentru Mexico. Dar avionul se oprește de mai multe ori înainte de Mexic. Am coborât la Los Angeles.

– Înțeleg... Asta pentru a-l face pe Vaughn să creadă că ai părăsit țara.

– M-am gândit că plecarea mea îl va îndemna să iasă din vizuină și că va încerca ceva în seara asta, crezându-te singură. Intenționam să mă întorc fără să fiu văzut și să aștept. Am prevăzut totul, în afară că tu...

– M-a înșelat, protestă Sara. Am primit un telefon de la unchiul Lowell, numai că nu era el. Vaughn s-a folosit de mesajele de pe robotul telefonic pentru a forma alte fraze.

– Știu. Mi-a spus.

Sara îl privi cu un aer uimit.

– Zău?

– Mi-a mărturisit multe lucruri, reluă Adrian înainte de a se îndrepta spre ușă. Noapte bună.

Ieși.

Sara îl privi îndepărtându-se și încetă să zâmbească. Se așeză încet alături de unchiul său și puse mărul pe genunchi.

– Și el ne acuză pe noi că ne amuzăm cu mici jocuri! Ce tupeu! Dar el? De ce trebuia să-mi spună acea minciună că avea nevoie neapărat să ia legătură cu un bărbat, pentru a descoperi unde erai?

Kincaid învârti încet coniacul în pahar.

– Nu s-a jucat cu tine. Adrian nu se joacă niciodată. Pur și simplu nu voia să știi adevărul.

– Ce adevăr?

– Că nu avea de luat legătura cu nimeni. Știa că nimeni nu-l putea ajuta, că trebuia să te apere singur. Pentru asta, l-a făcut pe Vaughn să creadă că părăsea orașul, cel mai bun mijloc fiind să ia avionul. Mexico era o alegere logică, din cauza reputației orașului. Și Vaughn a căzut în cursă.

– Dar de ce nu mi-a spus nimic?

– Nu voia să știe cine era cu adevărat. Până la urmă, a trebuit să afli. Nu-ți putea salva viața fără să-și dezvăluie în același timp adevărata identitate.

– Ce ai vrut să spui afirmând că Adrian nu se joacă niciodată?

– Exact ceea ce am spus. Vezi tu, Sara, noi amândoi avem capacitatea de a ne obstrage emoțional când ne aflăm în situații care ne displac. O făceai tot timpul când lucrai în gestiune. Tratai cu ușurință lumea de care te apropiai când evenimentele amenințau să devină prea serioase. Te-am văzut făcând asta de mii de ori, în special în perioada în care te considerai artistă. Era modul tău de a supraviețui. Și asta funcționează foarte bine, o știu. Oare cum crezi

că am putut suporta tensiunea pe care mi-o aduceau misiunile mele? Mă detașam de mine însumi, mă observam și-i observam și pe ceilalți din afară, oarecum ca un spectator care privea doi jucători de șah.

– Și Adrian nu se poate comporta astfel?

– Nu. Pentru el, totul este foarte real. S-a dăruit complet muncii sale, până când nu a mai putut.

– Fantoma, murmură Sara. Ceea ce este adevărat, în roman nu are nimic de-a face cu aurul, nu-i așa unchiule Lowell? Este partea care vine din Adrian. Tot ceea ce a îndurat el.

– Când Adrian și-a dat seama că munca sa îl va distruge, și-a dat demisia. A fost refuzat. I s-a dat o ultimă misiune.

– Și a îndeplinit-o, completă Sara înfiorându-se. Dar era gata să nu supraviețuiască, unchiule Lowell!

– A făcut ceea ce i s-a cerut să facă. Adrian își face întotdeauna datoria. Era atât de serios în munca sa, încât a devenit rapid cel mai bun.

– Mai bun decât tine?

– Mult superior mie. Dar violența, frustrarea... Această ultimă misiune anunța sfârșitul unor ani de sacrificii. Când a fost terminată, a dispărut. Trei luni mai târziu, sosea la mine, numindu-se Adrian Saville.

– Nu este numele lui adevărat?

Lowel Kincaid zâmbi.

– Acum, este numele său. Ți-am spus, Sara, Adrian nu se joacă. Și-a luat un alt nume și a început o viață nouă. Ar fi plătit scump pentru ca să rămână reală.

– Dar este. Nu s-a schimbat nimic.

– Dimpotrivă, s-a schimbat totul. Acum, tu cunoști adevărul despre el.

– Nu mi-am schimbat sentimentele față de el! Cum poate crede...

– Se pare că i-ai făcut o teribilă descriere a Lupului.

– Este vina ta! Tu mi-ai povestit această istorie.

– Dacă îmi amintesc bine, în seara aceea băusem cam mult. Și eram foarte îngrijorat pentru el. Nu eram sigur că scrierea unui roman îl va elibera.

– Nu este o scuză! Mi-ai spus niște lucruri...

– Ceea ce am spus era adevărat. Dar tu, oare nu ai deformat puțin informațiile?

Sara se strâmbă.

– În această după-amiază, când mi-am dat seama că singura mea șansă de supraviețuire în această aventură depindea de Adrian, am știut cine era. Am înțeles că, în ciuda trecutului său, era bărbatul pe care-l iubeam. Aveai dreptate în privința lui. Este o persoană pe care te poți bizui. Oare de ce ai desenat capul acela de lup pe manuscris?

– Era doar o mâzgălitură fără însemnătate specială. Era firesc să mă gândesc la Lup citind Fantoma, nu?

– Evident. Dar asta m-a condus pe o pistă falsă. Am crezut că el era cel pe care-l urmăreai.

Sara tăcu o clipă.

– Cred că mă voi duce și eu să mă culc, reluă în cele din urmă.

– Asta este, în pat!

Sara îi aruncă o privire piezișă.

– Să te fi hotărât să-ți arunci nepoata Lupului?

– Lupii se descurcă foarte bine singuri, mormăi Lowell, ridicându-se pentru a se îndrepta spre locul unde se afla sticla de coniac. Noapte bună, Sara.

Aceasta se apropie și-l sărută.

– Noapte bună, unchiule Lowell. Sunt fericită că ești bine și sănătos.

– Iar eu, sunt încântat că ai scăpat din această aventură fără prea multe zgârieturi. Îi datorez foarte mult lui Adrian pentru asta.

Sara nu răspunse, se mulțumi să zâmbească. Cu pas hotărât, porni în direcția camerei lui Adrian.

Întins pe pat, cu brațele îndoite sub cap, Adrian își ațintise privirea asupra tavanului, în întuneric, atent la pașii Sarei pe hol. Se aștepta să se oprească în fața ușii, dar când observă că nu făcu nici măcar o pauză, se încordă.

Ar fi făcut mai bine să rămână în camera ei, își spuse. Nu voia să vină să i se alăture fără să fi avut timp să se gândească la tot ceea ce aflase despre el în timpul zilei. Mai ales, îi refuza mila.

Sara împinse ușa și intră.

– Dormi, Adrian? murmură închizând ușa înainte de a se apropia de pat.

– Nu.

– Probabil ești epuizat.

– Hm!

– Și eu, admise Sara, dezbrăcându-se rapid.

Se strecură în pat, goală.

– Sara...

Nu reuși să mai spună nimic. Ar fi vrut atât de mult să-i explice.

– Nu te neliniști. În seara asta nu voi fi pretențioasă. A fost o zi lungă lungă și obositoare.

Își trecu încet degetele prin părul lui.

– Sara, nu este asta. Eu... Oh, Sara, strânge-mă cu putere în brațe!

Tânăra femeie făcu ceea ce-i ceruse și-l simți relaxându-se. Adrian oftă. Acum, va putea dormi.

Se trezi în zori. Știa ce avea de făcut. Era singurul mijloc de a fi sigur. Îi va trebui răbdare, dar avea din belșug. Rămase perfect nemișcat, știind că la trezirea Sarei va trebui să anunțe hotărârea sa.

Sara deschise ochii încet, conștientă de prezența lui Adrian alături. Îl iubea pe Adrian Saville, din ajun, era sigură de asta.

– Bună ziua, murmură. Cum ai dormit?

– Ca plumbul.

Îi mângâie distrat șoldul.

– Datorită ție.

– Perfect. Cel puțin sunt și eu bună la ceva. Ieri, când m-am lăsat înșelată de Vaughn, mi-a fost rușine.

Cât era de încordat!

– N-a fost vina ta. Aceste înregistrări trucate sunt deseori foarte bine realizate. De altfel, nu ți-ai pierdut sângele-rece, ai reușit să-l atragi aici.

– Trebuia să te întorci și să iei situația în mâini.

– De cât timp știai că...

– Ce erai Lupul? Am fost sigură de asta ieri, când Vaughn mi-a spus că bărbatul care se numea astfel nu se întorsese niciodată din ultima sa misiune.

– Am dat chix, murmură Adrian.

– În acea clipă, m-am gândit la Fantoma. La eroul său care se străduise să supraviețuiască în timp ce logica sa ar fi vrut să fie distrus. Și apoi mă simțeam atât de în siguranță la tine. Tu erai această siguranță. Iată de ce l-am atras pe Vaughn aici. Zărindu-te, am știut că nu mi se va mai putea întâmpla nimic. Au existat și alte mici indicii. Sistemul de alarmă, felul de a te deplasa, schița unchiului meu, maniera în care jucai dame și chiar faptul că erai vegetarian.

– Dar părerea ta despre Lup era atât de îngrozitoare...

– Acum, nu mai este, nu mai este de când îl cunosc.

– Eu nu sunt atât de sigur de asta, Sara.

Aceasta încetă să zâmbească.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt sigur că mă cunoști. Te-am atras în patul meu fără să-ți dau timp de gândire. N-am avut încă ocazia să facem cu adevărat cunoștință.

Sarei îi fu brusc foarte teamă.

– Nu ești sigur de sentimentele tale față de mine?

Adrian scutură din cap.

– Nu este asta. Te doresc de luni de zile. Dar unchiul tău are dreptate.

– Trebuia mai întâi să scrii acea carte?

– Era singurul mod de a mă elibera complet.

– Înțeleg, murmură tânăra femeie.

– Eu, datorită lui Lowell, am avut aproape un an pentru a mă obișnui cu tine. Dar tu? M-ai întâlnit acum câteva zile și...

– Dragostea...

– Ești oare pe cale să încerci să-mi spui că ai impresia că mă iubești?

– Da!

– Nu poți fi sigură de asta!

– Nu mi-ai spus oare într-o zi că îți doreai să te iubesc?

– Și este încă adevărat. Dar trebuie să fii sigură. Nu, este mult prea devreme, Sara. Până ieri, credeai că Lupul este un ucigaș și un

trădător. Să nu-mi spui că ți-ai schimbat părerea atât de repede numai pentru că eu sunt acel bărbat.

– Am impresia că ți-ai format deja o opinie! Orice spun... Ai hotărât deja totul, nu-i așa?

– Sara, vreau să ai timp pentru a învăța să mă cunoști. Începând de astăzi, o vom lua altfel.

– Nu înțeleg.

– Vreau să fii absolut sigură de sentimentele tale. Data viitoare când îmi vei spune că mă iubești, s-o crezi cu adevărat.

Sara se îndreptă brusc.

– Ai intenția să mă trimiți înapoi?

Adrian se așeză încet. Privirea sa pierduse orice culoare. Sara își dădu seama că nu va reuși să discute cu el și se înfioră.

– Vom avea în sfârșit o relație normală, murmură Adrian.

– Oare ce este normal, Adrian? Viața este scurtă, primejdioasă, o știi mai bine decât oricine. De ce să pierdem timpul?

– Nu te trimit în Mongolia, Sara.

– Ești prea bun! În acest caz, unde?

– Cred că ar trebui să te întorci la San Diego.

– San Diego! Dar ce vrei să fac acolo? Nu mai am slujbă și...

– Ai cel puțin un apartament.

Sara îi aruncă o privire ofensată.

– Și tu? Vei rămâne aici, inactiv, până când vei reuși să te convingi că m-am gândit destul? Adrian, sunt adult, știu ce simt.

– Voi veni să te văd, îți voi telefona, Sara. Îți voi face curte. Vei avea tot timpul care îți va trebui pentru...

– Cât? îl întrebă, sfidându-l cu privirea.

– Cât ce?

– Timp! O săptămână? Un an?

Cum nu-i răspunse, tânăra femeie se ridică și începu să se îmbrace. Mâinile îi tremurau și își încheie cu greu bluza. Apoi își luă blugii.

– Sara, iubito, ascultă-mă.

– N-are rost. Am înțeles. Nu te poți încrede în cineva capabil de emoții, deoarece ai învățat pe pielea ta că acestea pot conduce la

dezastru. Ar fi trebuit să-mi dau seama citind Fantoma. Lecția asta ai învățat-o în timpul ultimei tale misiuni, exact înainte de a dispărea, nu-i așa? Era gata să fii ucis pentru că nu le mai puteai ignora. Ți le-ai controlat prea mult timp...

Adrian se ridică încet.

– Doresc pur și simplu să fii sigură de sentimentele tale.

– Vrei să fii sigur de orice! De siguranța casei, de mine, de tine... Ei bine, continuă! Sunt cu siguranță ceea ce numești "micile plăceri ale vieții". În nici un caz nu vreau să te privez de ele!

Ieși în fugă din cameră.

Capitolul 11

După o lună, Sara hotărî că modul în care-i făcea Adrian curte o va înnebuni.

El era cel care avea nevoie de timp, nu înceta să-și repete. Pentru a fi sigur de ea. Se va supune. La urma urmei, îl iubea. Îi va da tot ce dorea. Dar oare comedia aceasta va mai dura mult timp?

Cuvântul comedie poate nu era cel pe care ar fi trebuit să-l folosească pentru descrierea modului în care-i făcea Adrian curte, dar era cel care-i venea cel mai des în minte.

Adrian își ținuse cuvântul și venea s-o vadă în fiecare weekend. Sosea la San Diego vineri seara, petrecea sâmbăta și duminica împreună cu Sara, apoi se întorcea pe insulă.

Speranțele tinerei femei se risipiră încă de la prima vizită, când își reținuse o cameră într-un motel apropiat, refuzând să-și petreacă noaptea la ea. Celelalte weekenduri nu fuseseră altfel. Adrian o ducea la restaurant, la spectacole, la grădina zoologică, la plajă, dar n-o atingea.

Nu mai exista nici o intimitate între ei și asta era ceea ce o înnebunea. Duminica seara, după plecarea sa, Sara se lăsa de fiecare dată pradă unei clipe de panică. Oare va fi într-o zi în stare s-o accepte? Știa că o dorea, că-i plăcea compania sa, dar Adrian era de asemenea convins că ea nu își înțelegea propriile sentimente.

La rândul său, Sarei îi era teamă că bărbatul nu bănuia profunzimea sentimentelor pentru ea. Cu siguranță, era speriat de forța propriilor emoții.

Acestea erau probabil foarte intense. Emoțiile unui bărbat puternic, ce se temea de sentimente. Uneori, Sara își dorise să-l roage să se lase în voia sorții puțin, să-și asume niște riscuri. Dar nu reușise încă să găsească mijlocul de a-i distruge sistemul de alarmă interior, de altfel mai eficient decât cel din casă.

Luni, în a patra săptămână, Sara observă că Adrian stabilise niște reguli și că va încerca s-o oblige să joace după acestea.

Comparație lipsită de exactitate, își spuse. Adrian nu juca, nu jucase niciodată în viața sa. Tânăra femeie privi un timp palmierul care se zărea de la fereastra bucătăriei și se gândi din nou la sărutul foarte cuminte cu care o gratificase Adrian la aeroport, în ajun. Oare va reuși acest bărbat să se destindă într-o zi?

O iubea. Evident, nu-i spusese niciodată, dar asta nu avea importanță. Îl cunoștea, îl înțelegea, avea încredere în dragostea sa. Dar el, va fi într-o zi la fel de încrezător?

Trebuia neapărat să ajungă să înțeleagă că acest mod de a-și controla sentimentele, pe care-l avea, nu mai era necesar. Era din nou el însuși, cu rănile necicatrizate. De ce nu avea încredere în emoțiile sale, în cele ale femeii care-l iubea?

Îl iubea. Doamne, cât îl iubea! Cu fiecare fibră a ființei sale. Curtea asta ridicolă de o lună, nu schimbase nimic. Sara nu fusese niciodată atât de sigură de ceva în viața sa.

***

Sara era acasă, în acea seară, când sună Adrian. Practic nu se mai mișca din apartament, de teamă că nu o va găsi când va telefona. Nu voia să facă nimic ce l-ar putea alarma pe Adrian. Dorea să știe că-și petrecea timpul așteptând.

Conversația fu insipidă, ca întotdeauna.

– Cum a fost zborul spre Seattle? îl întrebă, politicoasă.

– Foarte bine.

Adrian ezită.

– Ai cinat?

– Oh, da. Mi-am făcut o salată.

Sara căuta ceva de adăugat la acest schimb de cuvinte prea prudent.

– Am băut un pahar de vin...

– Eu am fost la tavernă. Am băut o bere.

El putea ieși! gândi Sara, brusc enervată. Și când te gândești că ea de-abia îndrăznea să se miște de teamă să n-o sune. Deoarece era sigură că s-ar fi gândit imediat la ce era mai rău, dacă n-o găsea acasă.

– Bună idee! exclamă cu o voce prefăcut degajată. Cea de-a doua carte a ta înaintează?

– Da. Sunt pe cale să încerc să lămuresc anumite lucruri, fără ca cititorul să bănuiască ceea ce va urma. Romanul va fi mai ușor de scris decât primul.

Nu era de mirare. Cartea asta nu va mai fi la fel de autobiografică, așa cum fusese "Fantoma". Va fi pură ficțiune, dar Sara știa că va fi la fel de bună ca prima. Adrian era un scriitor înnăscut.

– Apropo, Adrian, începu tânăra femeie cu voce prudentă.

– Da? întrebă acesta după o ezitare.

– Este o lună de când sunt aici și mi-ar plăcea să știu dacă ai luat o hotărâre.

– În legătură cu ce subiect?

Sara era gata să izbucnească în ocări, dar se stăpâni la timp, în sfârșit, aproape.

– Cu noi! strigă.

– Înțeleg. Dorești încă să-ți dau o dată, un timp. Așa este?

– Adrian, toate astea nu vor duce nicăieri. Am încercat să fiu răbdătoare...

– Dar răbdarea nu este principala ta calitate.

– Nu fi arogant! Asta numai pentru că ești dintre acei oameni care știu totul despre răbdare...

– Ce vrei să spui prin "acei oameni?"

Sara deveni albă ca varul. Ar fi trebuit să-și aleagă mai bine cuvintele. Vocea lui Adrian era din nou glacială.

– Că există ființe care au primit acest har prin naștere. Ceea ce nu este cazul meu, minți ea. Adrian, încerc să-ți dau timpul de care ai nevoie, dar...

– Nu eu am nevoie de timp, iubito. Oare cum poți fi atât de încăpățânată?

– Eu nici atât! Știu ce vreau! Te iubesc și tocmai am petrecut o lună oribilă. Am impresia că sunt în exil. Nu mă mai atingi, ești prea politicos și refuzi să-mi spui cât va dura asta. Din când în când, mă întreb chiar dacă tu...

Tăcu brusc, dar Adrian insistă să continue.

– Te întrebi...?

– Nimic, bombăni tânăra femeie.

– Sara, spune-mi!

Aceasta oftă.

– Mă întreb dacă ai suficientă încredere în tine sau în mine, pentru a mă iubi.

Gata! O spusese! Oare cum va reacționa?

Mai întâi, Adrian nu spuse nimic. O lungă tăcere... Apoi vocea i se auzi, mai sigură ca niciodată.

– Te iubesc, Sara.

Tânăra femeie își ținu respirația și strânse receptorul de i se albiră falangele.

– Adevărat?

– Nu-mi pot imagina viața fără tine.

Sara ar fi vrut să râdă și să plângă în același timp.

– De ce nu mi-ai spus asta mai curând? bâigui.

– Poate pentru că nici eu n-o știam. Acum o știu, ești acolo de mult timp. În adâncul ființei mele.

Sara închise ochii, ușurată. Exilul se terminase, vor fi fericiți.

– Oh, Adrian! Te iubesc atât de mult! Înnebuneam așteptând să fii suficient de sigur de tine.

– Dar am fost întotdeauna. Tu ești cea care...

Sarei era gata să i se facă rău. Hotărât lucru, nu se schimbase nimic, era încăpățânat!

– Această așteptare este destul de dură, Adrian, murmură cu voce încordată, despărțind fiecare silabă. Nu văd necesitatea de a prelungi despărțirea noastră.

– Vreau să te mai gândești, declară Adrian pe un ton mai aspru.

Declarația aceasta o făcu să-și piardă și puținul sânge-rece care-i rămăsese.

– Încă îți mai este teamă că mă joc cu tine?

– Nu, Sara, nu este asta. Eu...

Aceasta nu-l lăsă să continue.

– Adrian Saville, nu știi nimic despre jocuri și jucători.

Așteptă să-l simtă gata să vorbească și închise. Apoi, cu pas hotărât, își luă poșeta din antreu. Exista o încântătoare tavernă în colțul străzii, la doi pași. Dacă Adrian putea bea bere seara, ea de ce nu? Gândindu-se bine, avea mai multă nevoie decât el.

În urma ei, telefonul sună cu insistență, dar Sara îl ignoră cu semeție. Deschise ușa și ieși.

Era una din acele seri californiene ideale... Aerul era înmiresmat. Parfumul mării, parfumul florilor. Palmierii care mărgineau bulevardele se legănau în voia brizei de seară.

Sara plecă în pas hotărât, întrebându-se cum puteau arăta arborii din sud-estul Asiei.

Taverna era doar pe jumătate plină de consumatori eleganți. Unii o salutară pe Sara în trecere, dar aceasta preferă să meargă să se așeze singură în spatele sălii. Comandă o bere de import și începu s-o bea gânditoare.

"Arborii din sud-estul Asiei". Imagini din jungla sălbatică și terenuri mocirloase, amenințător de numeroase. Probabil nu era într-adevăr un loc pentru ea. Adrian învățase prudența frecventând locuri identice. Prudența și răbdarea.

Dar era un timp pentru orice, inclusiv pentru prudență și răbdare. Dragostea era atât de frumoasă și de rară. Sara nu va lăsa doamnele Răbdare și Prudență să intervină mai mult timp. Trebuia să găsească un mijloc pentru a-l convinge pe Adrian că această așteptare nu se justifica.

Se întoarse în apartament o oră mai târziu. Din ușă, zări mărul de cristal care lucea plăcut la lumina lămpii de pe birou. Îl privi îndelung, gândindu-se la planul lui Vaughn pentru a găsi comoara.

Cum se duse la culcare, sună telefonul.

– Bună seara, Adrian.

– Te-ai culcat?

– Da.

– Te iubesc.

– Știu. Și eu te iubesc.

– Mai gândește-te încă puțin, dragostea mea, insistă Adrian. Așteptarea asta nu este ușoară nici pentru mine.

– Te apasă mai puțin decât pe mine, Adrian.

– Nu, este greșit! Noapte bună, Sara. Somn ușor.

– Noapte bună, Adrian.

Lăsă receptorul și privi din nou mărul. Trebuia să existe un mijloc de a-l face pe Adrian mai rezonabil. Mărul era cheia care permitea accesul la comoară. Oare îi va permite să ajungă la inima lui Adrian?

Sara se întrebă încă o dată cum erau arborii din sud-estul Asiei.

***

Vineri, când telefonul sună, Adrian simți că inima începuse să-i bată mai repede. Puțini oameni îi cunoșteau numărul, iar Sara era dintre aceștia.

– Alo?

– A înnebunit, Adrian. Te-am avertizat că asta se va întâmpla. Mai ales să nu spui că nu te-am prevenit!

Lowell Kincaid era de asemenea printre cei care îi cunoșteau numărul de telefon.

– Calmează-te și povestește-mi ce se întâmplă, Lowell...

– Se pare că iei lucrurile foarte ușor, tinere prieten. Dacă te gândești că este o glumă, te înșeli!

– Bun, de acord, nu este o glumă. Acum, spune-mi ce nu este o glumă.

– Sara a făcut o cere de viză.

– Viză?

– Da, ai auzit perfect. Și m-a sunat pentru a mă întreba care este cel mai bun mod de intrare și de ieșire din Cambodgia.

– Lowell, știu că Sara și cu tine împărtășiți un simț al umorului original, dar acum ați exagerat puțin.

– Crede-mă, nu găsesc asta nostim, cu atât mai mult cu cât nu s-a mulțumit cu viza.

Adrian începu să se simtă încurcat.

– Ce altceva mai este?

– Mi-a cerut să-i dau o copie a părții de hartă care se află în mărul tău. Și asta nu este tot! A dat de asemenea un anunț în Los Angeles Times. Vrei să ți-l citesc?

– Nu. Dar cred că ar trebui totuși...

– Ascultă asta!

La capătul firului se auzi zgomot de hârtii mototolite.

– "Pericol, aventură, recompensă financiară pentru cel care se va potrivi. Sunteți gata să călătoriți departe, să supraviețuiți prin propriile mijloace, să ascultați orbește de cel care vă angajează? Acesta vă va primi vineri la ora trei. Fără contact telefonic". Este astăzi, Adrian!

– Știu.

– Dă adresa unui hotel din San Diego, unde va primii voluntarii. Toți țicniții pe care-i numără California vor da buzna. Toate astea din vina ta, Adrian. Te consider personal responsabil.

– Vina mea? Dar tu ești cel care i-ai dat o jumătate de hartă și o legendă frumoasă.

– Și ți-am oferit-o ție! Credeam că vei fi capabil să te ocupi de ea.

Lowell închise cu violență, lăsându-l pe Adrian uluit. Privi îndelung telefonul, fără să reușească să se hotărască. Oare Sara într-adevăr înnebunise, sau era un mijloc pe care-l găsise pentru a-l sfida? Știa că va fi furios aflând asta, totuși nu ezitase, ceea ce dovedea măcar că nu se temea deloc de el. Deoarece, desigur, îi telefonase unchiului numai pentru ca acesta să-l anunțe pe Adrian.

O sfidare, își spuse scoțându-și din dulap geanta de călătorie. Fetei acesteia nu-i lipsea tupeul! Oare cum putea să nu se teamă, în timp ce se îngrozea îndată ce se rostea numele Lupului. Nu mai înțelegea nimic...

Adrian își închise geanta, se duse să-și ia cheile și branșă sistemul de alarmă. Îi vor trebui mai multe ore pentru a ajunge la San Diego și nu voia să piardă timpul.

Se simți brusc foarte agitat, ceea ce-l miră.

***

Coada începu să se formeze în fața camerei de hotel pe la ora două. Sara se instalase în hol, pentru a o observa mai bine, încercând să nu se facă remarcată. Dacă bărbații care așteptau ar fi știut că angajatorul lor potențial era tânăra femeie în blugi care stătea lângă recepție, ar fi fost lințată.

Sara nu crezuse niciodată că atâția bărbați vor răspunde anunțului său. Ceea ce o alarma cel mai mult era absența lui Adrian printre ei. Își șterse nervoasă mâinile pe blugi. În câteva minute, va trebui să discute cu acei duri înfierbântați. Unii aveau chiar un aer amenințător. Alții, în schimb, păreau că nu se află acolo decât din curiozitate. Nici urmă de fostul Lup, la coadă!

Începu să se gândească la întrebările pe care le va pune. Oare ce este întrebat un mercenar? Mai ales dacă nu ai intenția să-l angajezi? Îi trebuia una două întrebări care să-i elimine pe toți.

La ora trei fără cinci, Sara oftă. Era timpul să se ducă acolo. Și tot nici urmă de Adrian. Ce vor spune acești oameni când își vor da seama că fuseseră deranjați degeaba? Directorul hotelului nu-i va ierta niciodată că declanșase o asemenea răzmeriță în instituția lui!

Cu bărbia ridicată, ochii ațintiți în față, Sara urcă scara sub privirile ironice ale voluntarilor. Fără să se întoarcă, spuse peste umăr.

– Voi primi primul candidat.

Cinci secunde mai târziu, se afla singură în cameră, în compania unui tânăr îngâmfat, îmbrăcat într-o ținută militară de luptă, cam obosită.

– Dumneavoastră doriți să mă angajați? o întrebă zâmbind cu aroganță.

– Doresc să angajez un bărbat capabil, îi răspunse Sara pe un ton rece. Acum, dacă nu vedeți nici un inconvenient, mi-ar plăcea să vă pun câteva întrebări.

– Dați-i drumul, doamnă, sunt la dispoziția dumneavoastră, replică bărbatul cu voce ironică.

Cinci minute mai târziu, când părăsi camera, zâmbetul tânărului îngâmfat dispăruse. Înjură cumplit înainte de a se îndepărta. Sara îi făcu semn următorului să intre.

Intervievase cincisprezece candidați când în hol se auziră proteste. Ușa se deschise brusc. Sara ridică privirea, abandonându-l o clipă pe al șaisprezecelea solicitant și îl zări pe Adrian în prag. Părea furios și teribil de neliniștit, dar temperatura nu scăzu în cameră.

Adrian își ațintì o clipă privirea asupra ei, înainte de a se întoarce spre militarul puțin obez pe care-l intervieva.

– Afară!

Fostul parașutist îl examină pe intrus, ridică din umeri și se ridică.

– O mică doamnă foarte interesantă, bătrâne. Îți urez noroc. Și crede-mă, vei avea nevoie.

Adrian nu-l luă în seamă și se întoarse spre cei care așteptau afară.

– Vă puteți întoarce toți acasă. Locul a fost ocupat. Doamna tocmai m-a angajat.

– Cum?

– Ce?

– Ascultă puțin, bătrâne!

Adrian o privi pe Sara peste umăr.

– Spune-le, Sara.

Aceasta se ridică greu și se apropie de ușă. De-abia se ținea pe picioare.

– Are dreptate. Domnul Saville este candidatul perfect. Mulțumesc că ați venit.

Se mai auziră câteva bombăneli, dar holul se goli rapid. Și Sara se afla singură cu Adrian.

– Ai înnebunit?

– Nu știam că vor fi atât de mulți voluntari.

– Suntem în California. Un anunț de acest fel nu poate decât să atragă toți dezechilibrații din împrejurimi.

Se apropie de biroul în spatele căruia se refugiase Sara și se aplecă.

– Chiar credeai că te-aș fi lăsat să faci asta?

Sara îi adresă cel mai frumos zâmbet.

– Nu.

Adrian strânse din ochi.

– Ar trebui să-ți dau o bătaie bună la fund!

– Cred că mi-ar plăcea la nebunie!

– Du-te naibii, Sara. Sunt nebun de furie.

– Înțeleg. Îmi pare rău, dar...

– Îți pare rău!...

– Era singurul mod de a te obliga să încetezi această curte stupidă!

Se ridică și-i ținu piept.

– Ne pierdem timpul și dragostea. Dacă vrei să mă împiedici să plec în Asia de sud-est, nu-ți rămâne decât o soluție.

– Care?

– Să te căsătorești cu mine! Dacă refuzi, voi pleca imediat ce voi primi viza.

– Să mă căsătoresc cu tine!

– Știu, este un șantaj. Dar este și un ultimatum, Adrian. Te căsătorești cu mine, sau plec în căutarea comorii.

Adrian o privi îndelung, ca și când tocmai își dăduse seama că-și pierduse rațiunea.

– Vorbești serios? întrebă în cele din urmă, cu o voce bănuitoare.

– Foarte! Nu mă distrez cu lucrurile importante din viață.

– Și eu fac parte dintre ele?

– Adrian, ești tot ce am mai scump pe lume.

– Nu ți-e frică de mine, de mânia mea? Nu mai ești îngrozită?

– Nu. Temperatura n-a mai scăzut.

Adrian oftă.

– Mi-a fost atât de teamă! murmură.

– Să mă iubești?

– Nu. La ideea că nu mă vei iubi, pentru că știai cine eram.

Sara făcu înconjurul biroului și se apropie de el.

– Te iubesc Adrian. Oare mai consideri această dragoste "plăcută" pentru tine?

Îl văzu agitându-se, ușor jenat.

– Mai mult decât plăcută, mărturisi în sfârșit. Esențială!

– Oh, Adrian! exclamă Sara aruncându-i-se în brațe. Te iubesc atât de mult. Să nu mă mai îndepărtezi niciodată, nu voi putea suporta.

– Dar nu te-am îndepărtat... Ți-am făcut curte.

– Nu, căutai să ghicești dacă puteai să-mi acorzi încredere. Trebuia s-o faci, Adrian.

– Dacă nu, șantaj.

Sara își înfipse unghiile în ceafa sa.

– Atenție, dragule. Pentru a te ține lângă mine, sunt în stare de orice.

– Te cred, dragostea mea, și te iubesc.

Îi zâmbi și o luă în brațe.

– Acum, să ne întoarcem acasă. În drum, ne vom opri la Las Vegas.

– Chiar te vei căsători cu mine?

– Credeam că nu am de ales?

– Este exact!

Ideea că Sara fusese gata de orice pentru a-l păstra, îi plăcu lui Adrian. Era ceva nou pentru el.

***

Când ajunseră la Sara, telefonul suna. Adrian ridică receptorul.

– Cu siguranță, este unchiul tău. Alo, Lowell? Poți înceta să-ți faci griji.

– Știam că vei reuși să pui la punct această poveste, răspunse bătrânul bărbat, râzând. Acum, ce veți face?

– Ne căsătorim la Las Vegas, pe drumul de întoarcere.

– Nici vorbă! Cine a avut această idee stupidă?

– Sara vrea să mă căsătoresc cu ea. M-a șantajat.

– Șantaj? Îmi recunosc nepoata. În fond, aveți multe în comun, amândoi. Gata să mergeți până la capăt pentru a obține ce vă doriți.

– Hm!

– Asta nu mă împiedică să nu fiu de acord cu o căsătorie la repezeală. Sunt ani de când aștept ca Sara să-și găsească bărbatul vieții. Vreau o nuntă adevărată. Și vreau să particip la ea.

Făcu o pauză înainte de a încheia.

– Ceea ce este bine, este că nu voi avea nimic de cumpărat. Mi-am oferit deja cadoul.

Închise, râzând.

Adrian se întoarse spre Sara.

– Unchiul tău dorește o nuntă adevărată. Nu-i place ideea cu Las Vegas.

– Probabil dorește să îmbrace una dintre cămășile oribile cu cocotieri.

– Lui Lowell i-au plăcut întotdeauna recepțiile.

Sara zâmbi.

– Nu mă văd refuzându-i această plăcere unchiului. Îi datorăm atât de mult... Desigur, nu vorbesc despre harta comorii.

– Înțeleg ce vrei să spui. Singura comoară care are importanță pentru mine, ești tu, Sara.

O strânse cu putere lângă el și tânăra femeie i se cuibări în brațe.

– Știu că vei avea grijă de mine, Adrian, așa cum voi avea și eu de tine.

Mai târziu, mult mai târziu, Adrian se întinse languros. Erau pe patul Sarei. În acea clipă, își aminti de o întrebare pe care dorise să i-o pună de un timp.

– Sara?

– Hm!

– Ce le-ai spus tuturor acelor tipi pentru a scăpa de ei?

– Le-am vorbit despre o condiție care pentru mine era primordială.

– Care?

– Să fie vegetarieni.

Adrian nu răspunse câteva secunde, apoi izbucni într-un râs răsunător. Sara era încântată. Era pentru prima dată când îl vedea râzând astfel, din toată inima.

Își promise să-i dea lui Adrian multe alte ocazii să râdă.

***

Nunta și recepția care urmă se ținură la părinții Sarei, pe malul mării. Familia Frazer era încântată de ginerele lor. Pentru ei, acoperirea lui Adrian încă ținea. Credeau că va avea cea mai bună influență asupra fiicei lor. Singura umbră în tablou era prezența lui Lowell Kincaid, martor al mirilor.

– Știam că va îmbrăca ceva ridicol, bombăni doamna Frazer, arătând cămașa împodobită cu ananași. Dar privește-l! Toată lumea este elegantă, cu excepția lui. Ar fi trebuit să pun piciorul în prag încă de la început și să-l oblig să se îmbrace cum trebuie.

– N-aveai nimic de spus, mamă. La urma urmei, este martorul nostru.

– Asta nu pentru că nu-mi iubesc fratele, dar este atât... atât...

– Vrei puțin punci? întrebă Sara, în speranța de a o calma.

– Ah, să vorbim de punci! Cu siguranță, o idee a unchiului tău. Nu ți se pare că are un gust ciudat?

– Poate puțin prea alcoolizat, murmură politicoasă Sara, privindu-și tatăl care conversa cu Adrian.

– Știam eu! L-am văzut pe Lowell apropiindu-se de el acum o oră. Oare șampania nu este destul de bună pentru el?

– Iartă-mă, mamă. Cred că este timpul să merg în ajutorul lui Adrian înainte ca tata să-l plictisească de moarte cu poveștile de plasament financiar.

– Adrian este un tânăr solid și rezonabil, iubito. Sunt sigură că sfaturile tatălui tău îl interesează. Este un bărbat care trebuie să se gândească la viitor.

– Sunt perfect în stare să-l ajut eu în elaborarea planurilor.

Sara își servi un pahar cu punci și se duse să i se alăture lui Adrian.

– Tatăl tău mi-a explicat diferența între termen lung și termen scurt, îi spuse acesta soției sale, trecându-i un braț în jurul taliei.

– Eram sigură.

– Îi voi da alte detalii lui Adrian mai târziu. Sunt fericit că fiica mea a găsit un bărbat cu picioarele pe pământ.

Zâmbind, Adrian îl privi îndepărtându-se.

– Nu vor rămâne astfel mult timp, murmură. Intenționez să-mi petrec zilele următoare la orizontală.

– Adrian, simțul tău al umorului...

– Dă-mi timp! Înainte, nu aveam deloc. Sunt în progres, nu?

– Este de preferat să ai un umor ciudat, decât să n-ai umor deloc, întări Lowell, alăturându-li-se.

Ținea într-o mână un pahar cu șampanie și în cealaltă, un pahar cu punci.

– Plăcută recepție, Sara. Când mama ta vrea să-și dea osteneala...

– Sunt fericită că te distrezi, unchiule Lowell.

– Mă amuz întotdeauna la petreceri. Sunt mulțumit că sunt puțin singur cu voi. De ore caut să vă vorbesc.

Adrian îl privi, ușor alarmat.

– Zău?

– Da, le-am gândit foarte bine...

– Mă îngrijorezi, Lowell.

– Sunt serios, Adrian. M-am gândit la planul lui Vaughn de a scoate aurul din Vietnam. Ideea Sarei de a da un anunț...

– Nu-mi mai aminti asta, te rog.

– Sunt sigur că ar fi posibil, Adrian. Dacă putem pune pe picioare o echipă bună, cu legăturile noastre, ne putem strecura în țară și să ieșim fără să afle nimeni.

– Unchiule Lowell! Crezi într-adevăr că este posibil?

– Ar fi evident riscant, dar realizabil.

Adrian tuși.

– Crezi că este realizabil, pentru că ai băut câteva pahare în plus... Să nu mai vorbim despre asta!

– Gândește-te, Adrian. Ce aventură!

– Nu! Nici nu mai vreau să aud vorbindu-se.

– Dar Adrian, iubitule...

– Fără iubitule. Am spus nu.

Lowell Kincaid începu să râdă.

– Prima voastră ceartă!

– Și tu ești cel care a provocat-o, exclamă Adrian.

– Cred că soțul meu își ia rolul prea în serios, unchiule Lowell. Îmi dă deja ordine și nici n-am părăsit încă recepția.

– Ceea ce vom face imediat, bombăni Adrian. Ai uitat oare de noaptea nunții noastre?

– Oh, nu, Adrian!

– N-am văzut-o niciodată atât de ascultătoare, remarcă Lowell.

Adrian zâmbi.

– Știu foarte bine că asta nu va ține mult, așa că profit. Vino, iubito.

Sara își observă unchiul cu coada ochiului. Aceasta îi adresă un zâmbet complice, căruia tânăra femeie îi răspunse. Ei bine, poate într-o zi va vedea arborii din sud-estul Asiei. Aurul va mai putea aștepta un timp. În definitiv, legendele erau făcute pentru a dura.

Doamna Frazer se apropie de fratele său.

– Te critic deseori, bunul meu Lowell, dar de data aceasta ai nimerit-o. Tânărul acesta este perfect.

Kincaid ridică unul din paharele pe care le ținea și zâmbi:

– Cel mai bun! Pe vremea lui, a fost chiar o legendă...

Sfârșit